
MudgalapurAna Khanda 5 Lambodaracharitam

——
मुद्गलपुराणं अङ्कः ५ लम्बोदरचरितम्

——

Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 5 Lambodaracharitam

File name : mudgalapurANam5.itx

Category : purana, ganesha

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganeshachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्रलपुराणं भाऽः ५ लम्बोदर्यरितम्

॥ मुद्रलपुराणं भाऽः ५ ॥

॥ अथ श्रीमुद्रलपुराणे पञ्चमः भाऽः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. ५ अ. १ पान १)

५.१ त्रिविधतपोवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

श्रुतं मया मलाप्यानं गजाननकथाश्रितम् ।

सर्वसौष्यकरं तात ब्रह्मभूतपदप्रदम् ॥ १ ॥

तथा तृप्तिं न याभ्येव पीत्वा ब्रह्मामृतं परम् ।

गुणशो गणराजस्य कस्तं मुञ्चति मानद ॥ २ ॥

धन्या वयं मलाभाग त्वदासङ्गसमाश्रयात् ।

यत्र योगप्रदा गाथा वर्तते त्वन्भुजे द्विज ॥ ३ ॥

लम्बोदरस्य मलात्म्यमधुना वद सर्वदम् ।

कीदृशोऽयं गणेशानः कीदृशं ब्रह्म तस्य य ॥ ४ ॥

कति तस्यावताराश्च किङ्कर्मा सोऽपि विद्वपः ।

किमर्थमागतो भूमौ तत् सर्वं वद विस्तरात् ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

अेवं दक्षेण संश्रुत्य गजाननयश्चित्रकम् ।

पृष्टो योगीन्द्रमुष्यश्च गाणपत्योऽथ मुद्रलः ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

गजाननस्य मलात्म्यं श्रुत्वा सङ्क्षेपतः परम् ।

न तृमोऽलं मलाभाग पायं पायं सुधामिव ॥ ७ ॥
 अतो लम्बोदरस्य त्वं यरित्रं वद विस्तरात् ।
 सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं श्रवणात् पठनानृणाम् ॥ ८ ॥
 गणेशस्य कथां योगिन् शृण्वन्ति य पठन्ति ये ।
 श्रावयन्ति प्रपृच्छन्ति यत्वारः पुण्यभागिनः ॥ ९ ॥
 धन्या ये पुरुषा लोके सादरा मुनिसत्तम ।
 कथायां कृतकृत्यास्ते योगिनी योगभूषणाः ॥ १० ॥
 सूत उवाच ।
 अयं तस्यादरं दृष्ट्वा ङर्षितो मुद्रलो मुनिः ।
 जगाद तं मलाभागं प्राजापत्येन्द्रमादरात् ॥ ११ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 साक्षाद्ब्रह्मसुतस्त्वं य ब्रह्मतुल्यो न संशयः ।
 तत्र किं गाणनाथे वै यित्रं रसयुतः प्रभो ॥ १२ ॥
 येषां मुण्डारविन्देषु गणेशस्मरणं भवेत् ।
 छिच्छामि तेषां दासत्वं नित्यं दक्ष प्रजापते ॥ १३ ॥
 अधुना शृणु वक्ष्यामि सङ्क्षेपेण यरित्रकम् ।
 लम्बोदरस्य विस्तारे कः समर्थो भवेत् प्रभो ॥ १४ ॥
 संवादं पूर्णसम्भूतमसितस्य मलात्मनः ।
 नैध्रुवस्थाऽत्र वक्ष्यामि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १५ ॥
 प्राणम्य मुनिशार्दूलो नैध्रुवो वत्सरं वनम् ।
 यथौ तपःप्रसिद्ध्यर्थं मलाभागो मलामुनिम् ॥ १६ ॥
 स तताप तपो घोरं दिव्यवर्षसदस्रकम् ।
 तपसा तस्य देवेन्द्रा भीताश्च प्रबभूविरे ॥ १७ ॥
 किमयं तपसा साध्यं कर्तुमिच्छति वाऽवः ।
 न तुल्यं तपसोऽस्यात्र ब्रह्माण्डे किं भविष्यति ॥ १८ ॥
 ततस्तस्याऽऽश्रमेऽकस्मादसितोऽभवदागतः ।
 पितृव्यं मुनिरुत्थाय प्राणानाम कृताञ्जलिः ॥ १९ ॥
 पुपूज भक्तिसंयुक्तः कृताञ्जलिपुटः स्थितः ।

तस्याऽऽज्ञया विनीतः स आसने संस्थितोऽभवत् ॥ २० ॥

तमुवाच मलायोगी सोऽसितो छितकारकम् ।

वयो भावेन सन्तुष्टो भ्रातृपुत्रं तपोधनम् ॥ २१ ॥

असित उवाच ।

देलं किं तपसा पुत्राऽतिशोषयसि तापस ।

देलशोषाज्ञपं यत्तपो मुप्यं न शास्त्रतः ॥ २२ ॥

अतो देलश्रमं त्यक्त्वा तपो मुप्यं समाचर ।

येन त्वं ब्राह्मणो भूत्वाऽते ब्रह्मणि गमिष्यसि ॥ २३ ॥

मुद्रल उवाच ।

असितस्य वयः श्रुत्वा नैश्रुवो भक्तिशंयुतः ।

पुनः प्रपश्य योगींद्रं संशयेन समन्वितः ॥ २४ ॥

नैश्रुव उवाच ।

कृश्यान्द्रादिधर्मेषु यथाविधि कृतं मुने ।

तपो ब्रुवन्ति सर्वज्ञास्तत्र मुप्यं किमप्यडो ॥ २५ ॥

(Page भं. प अ. १ पान २)

असित उवाच ।

तपश्च त्रिविधं प्रोक्तं तापदं नात्र संशयः ।

तश्चुषुषुषु विधानेन योगिवन्धो भविष्यसि ॥ २६ ॥

कृश्यान्द्रायशादीनि तपांसि प्रवदन्ति य ।

पञ्चाग्निसाधनादीनि वायुभक्षात्मकानि य ॥ २७ ॥

एत्यादिभेदा बलवस्तपसो विविधस्य य ।

तदेव बाह्यभावस्थं पुत्र जानीहि निश्चितम् ॥ २८ ॥

एलामुत्रप्रदं तात तपः कलमयं स्मृतम् ।

इलं भुक्त्वा पुनः सोऽपि दीनऽपो भवेत् किल ॥ २९ ॥

अन्यश्चुषुषु मलाभाग तपः परमदृश्चरम् ।

वायुरोधात्मकं देले प्राणायामेन जायते ॥ ३० ॥

तत्र प्राणस्य सन्तापो जायते नात्र संशयः ।

देलस्यापि तथा पुत्र तपस्तेन तदृश्यते ॥ ३१ ॥

षट्यङ्कभेदने दक्षमन्तर्ध्यानपरायणः ।
सहस्रादे गतं वायुं रोधयेत्तत्र लालसः ॥ ३२ ॥

तपःप्रभावेन तेन क्षुद्रसिद्धियुतो नरः ।
भवति ज्ञानमार्गज्ञस्त्रिकावलज्ञानसंयुतः ॥ ३३ ॥

दूरश्रवणसामीप्यं कुरुते कामगां गतिम् ।
जले स्थलं स्थले तोयमाकाशे नगरादिकम् ॥ ३४ ॥

अहताज्ञश्च सर्वत्र भवते परमधुतिः ।
अपरायुः समायुक्तो ब्रह्माधांश्चालयत्यपि ॥ ३५ ॥

ऐक्यत्वस्य सर्वेषां वृत्तान्तं कथयत्यपि ।
जानाति स तपो योगादन्तर्ध्यानपरायणः ॥ ३६ ॥

सोऽपि गत्वा विधेर्लोकं भुङ्क्ते विविधं सुभम् ।
पुण्यान्ते पुनरत्रैव दीनो भवति निश्चितम् ॥ ३७ ॥

तृतीयं त्वं तपोरूपं शृणु मत्तो सुयोगदम् ।
द्विविधं च तपो येन साधितं गुरुमार्गतः ॥ ३८ ॥

तेनैकाग्रमयं चित्तं भवत्यत्र न संशयः ।
सर्वत्रात्मस्वरूपं स पश्यति ज्ञानचक्षुषा ॥ ३९ ॥

तत्रानुभवमात्रेण शमदमपरायणः ।
भवते तेन सन्तापो देहे मनसि जायते ॥ ४० ॥

विषयान्निन्दयन् सोऽपि जडोन्मत्तपिशाचवत् ।
चरति सर्वभावज्ञ आत्मनिष्ठतया सुत ॥ ४१ ॥

ततो निरोधयोगेन निवृत्तिषु परायणः ।
चित्तं संरुध्य सर्वत्र निवृत्तिं लभते स्वयम् ॥ ४२ ॥

अहं ब्रह्मेति यत् प्रोक्तं कुतस्तत्र भयं भवेत् ।
न जगज्जगदात्मा वै मनो वाणीविहीनकः ॥ ४३ ॥

स्वत उत्थानभावो नोत्थानं परत एव न ।
न स्वतः परतस्तत्र उत्थानं वर्जितं भवेत् ॥ ४४ ॥

एवं निरोधयोगेन शमी दमपरायणः ।
सन्तोषेण स्वयं योगी वर्तते नित्यदा सुत ॥ ४५ ॥

तत्र सन्तोषभावेन स्थितस्य दृढयेतसोः ।
 सन्तापो जायते नित्यं तदेव तप उच्यते ॥ ४६ ॥
 ततो निरोधभूमिं स त्यक्त्वा शान्तिपरायणः ।
 त्यक्त्वा पञ्चविधं चित्तमेवं ब्रह्मैव जायते ॥ ४७ ॥
 ततो विधिनिषेधाभ्यां ङीनो योगधरः स्वयम् ।
 रसङ्गीनश्चरत्यत्र प्रारब्धानुभवेन सः ॥ ४८ ॥
 यथा जलानि सर्वत्र सूत गच्छन्ति सागरे ।
 यद्दृश्यथा तथा सोऽपि भोक्ता भोगेन नित्यदा ॥ ४९ ॥
 तत्रांशतरे शरीरेऽस्य तापः सञ्जायते सदा ।
 शान्त्या भोगपरत्वेन तदेव तप उच्यते ॥ ५० ॥

(Page भं. प अ. २ पान ३)

अेतद्दोगात्मकं सुज्ञ तपस्ते कथितं मया ।
 तृतीयं ब्रह्मदं पूर्णं तदर्थं यत्नमायत ॥ ५१ ॥
 तपोधना मडाभागा योगिनस्तत्परायणाः ।
 ब्राह्मणस्तपसा युक्ता ब्रह्मभूता भवन्ति ते ॥ ५२ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते असितनैध्रुवसंवादे
 त्रिविधतपोवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ५.१

प.२ लस्मासुरवधो नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 मुद्रल उवाच ।
 असितस्य वयः श्रुत्वा नैध्रुवो विस्मितोऽभवत् ।
 प्रणम्य तं मडाभागं जगाद विनयान्वितः ॥ १ ॥
 नैध्रुव उवाच ।
 स्वामिन् वद मडायोगं योगदं साधनं परम् ।
 तदर्थं कस्य लक्ष्मिर्मे कर्तव्या योगिसत्तम ॥ २ ॥

असित उवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि लम्बोदरकथानकम् ।

तेन सर्वं मलायोगं लभसे नात्र संशयः ॥ ३ ॥

अेकदाऽहं तथा पुत्र वत्सरस्ते पिता पुरा ।

तपसा शुद्धभावेन भवावः स्म य निर्मलौ ॥ ४ ॥

ततो योगस्य प्राप्त्यर्थं यत्नवन्तौ सुसंस्थितौ ।

अन्तर्दानसमायुक्तौ जडोन्मत्तादिसुप्रियौ ॥ ५ ॥

अेकाग्रं साधयित्वा वै निरोधे संस्थितौ तथा ।

सहजवस्थया युक्तौ सुभयुक्तौ भवावहे ॥ ६ ॥

तत्रैव मोहलीनत्वं दृष्ट्वा परमविस्मितौ ।

शान्तिनीतौ ततो जातौ गतौ य अरुणोऽतिकम् ॥ ७ ॥

तत्र स्पर्धासमायुक्तौ विश्वामित्रवसिष्ठकौ ।

समायातौ प्रणाम्यैनं प्रतिष्ठन्तौ मदान्वितौ ॥ ८ ॥

कोधयुक्तौ विधातारं प्रपृच्छन्तौ विशेषतः ।

कोऽधिको वद धातस्त्वं तपसा योगसेवया ॥ ९ ॥

तच्छ्रुत्वा तौ जगादाऽथ अरुणा सर्वपितामहः ।

येन कोधो जितो नूनं तं जानाम्यधिकं मुनिम् ॥ १० ॥

युवां कोधयुतौ पूर्णौ तत्र किं विद्यते तपः ।

सर्वत्र शान्तिदं योगं तं यो जयति सोऽधिकः ॥ ११ ॥

ततः प्रणम्य विश्लेशं वदतः स्म तपोधनौ ।

विनयेन समायुक्तौ तपस्पर्धापरायाणौ ॥ १२ ॥

वसिष्ठविश्वामित्रावूचतुः ।

कीदृशोऽयं प्रजानाथ कोधः सर्वभयङ्करः ।

कुत्र तिष्ठति देवेश किंरूपः किंस्वभाववान् ॥ १३ ॥

जयन्ति केन योगेन तं दृष्टं योगिनः प्रभो ।

सर्वं वद विभो तस्य तं जेष्यावो न संशयः ॥ १४ ॥

अरुणोवाच ।

अत्राऽहं कथयिष्यामीतिहासं सर्वसिद्धिदम् ।

तेन ङोषं य कामं याभिमानं जयति प्रभुः ॥ १५ ॥

शकुनेरभवत् पुत्रः शुङ्गं भस्मासुरोऽतपत् ।

उपसङ्गम्य सङ्गृह्य विधां पञ्चाक्षरीं पुरा ॥ १६ ॥

दीक्षां गृह्य मडादेवमुपासनविधानतः ।

साधयामास भावेन भस्मोद्धूतविग्रहः ॥ १७ ॥

सडस्रे प्रगतेष्वेव प्रभुर्वर्षेषु शङ्करः ।

तं ययौ वरदानार्थं सर्वदेवसमावृतः ॥ १८ ॥

आगतं शङ्करं दृष्ट्वा उत्थाय प्रशिपत्य तम् ।

(Page भं. ५ अ. २ पान ४)

पूजयित्वा प्रतुष्टाव स्तोत्रैः शैवैर्मडासुरः ॥ १९ ॥

जगाद शङ्करो दैत्यं सन्तुष्टो भक्तमुत्तमम् ।

वरं वरय दास्येऽहं भक्त्या ते तपसाऽसुर ॥ २० ॥

भस्मासुर उवाच ।

यस्य शम्भो मडेशान मस्तकेऽहं धरामि सः ।

हस्तं सधो मृतो भूत्वा ततो भवतु भस्मसात् ॥ २१ ॥

अन्येभ्यः सर्वभूतेभ्यो न भयं मे कदाचन ।

भवेत् सर्वातिगा शक्तिस्तथा कुरु मडेश्वर ॥ २२ ॥

तरङ्गुत्वा विस्मितः शम्भुस्तं जगाद मडासुरम् ।

सर्वं य ते मडादैत्य भविष्यति मदाज्ञया ॥ २३ ॥

हस्तस्ते यस्य शिरसि दक्षिणः सम्पत्तिष्यति ।

स वै भस्ममयः सधो भविष्यति न संशयः ॥ २४ ॥

ततः शिवो ययौ स्थानं कैलासं गणसंवृतः ।

दैत्यस्तत्रैव तिष्ठन् स विचारमकरोत् स्वयम् ॥ २५ ॥

अडो शिवस्य वामाङ्गे संस्थिता जगदम्बिका ।

रूपलावण्यसंयुक्ता रत्नभूताऽतिसुन्दरी ॥ २६ ॥

अेतादृशी मया कुत्र दृष्टा नैव सुरुपिणी ।

नग्नः शम्भुरयं तस्याऽयोग्यो नैव भवेद्भ्रतौ ॥ २७ ॥

अतोऽहं यत्नमास्थाय वरदानप्रभावतः ।

किं लक्षलाभप्रभवार्थमेवं संसक्तभावैरसि विस्मरंश्च ।

मां रक्ष नो येन्निगमस्य देव व्यर्थं यशः सम्भविता परात्मन् ॥ ४२ ॥

(Page पं. ५ अ. ३ पान ५)

यथा दिनेशः समकालयुक्तः प्रकाशदाता भवतीति नित्यम् ।

तथा छि ते भक्तजनानपारान् क्षमोऽसि तान् रक्षितुमन्तरं किम् ॥ ४३ ॥

किं योगतृपातिविलम्बनेन रक्षस्व भीतं मरणे सुसंस्थम् ।

उेरम्ब विघ्नेश विनायकाशु रक्षस्व रक्षस्व मडेशपुत्र ॥ ४४ ॥

अेवं स्तुवति शम्भौ स विष्णोर्दृष्टि गजाननः ।

प्रविश्य बुद्धिसन्धाता बभूवे भक्तवत्सलः ॥ ४५ ॥

धृत्वा स्त्रीवेषकं विष्णुर्यथौ तं भस्मकारकम् ।

मडासुरो मुमोडाऽसौ तां दृष्ट्वा मोहिनीं स्त्रियम् ॥ ४६ ॥

तां समागत्य पप्रच्छ दैत्येन्द्रो मोडसंयुतः ।

कुत्र गच्छसि सुश्रोणि किं ते कार्यमुपस्थितम् ॥ ४७ ॥

वद मां तत् कश्चिन्मि त्वदासोऽहं न संशयः ।

अहं सर्वेश्वरोऽत्रैव न समो मे प्रविद्यते ॥ ४८ ॥

भज मां भावसंयुक्ता भजन्तं ते य दासकम् ।

त्वदधीनो भविष्यामि सदा वराङ्गने मतम् ॥ ४९ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा स्मित्वा सा तं जगाद ह ।

अहं मोडप्रदा नारी मोडिन्यत्र समागता ॥ ५० ॥

मदाज्ञया दैत्य यद्वि वर्तसे त्वं निरन्तरम् ।

तदा ते गृह्णा लूत्वा तिष्ठाम्यत्र न संशयः ॥ ५१ ॥

तथेति दैत्यराजस्तां जगाद साऽब्रवीत् पुनः ।

नृत्यं कुरु मद्ये त्वं यथा नृत्यामि वै अहम् ॥ ५२ ॥

तथेति प्रतिपाद्यैव सा ननर्त कलान्विता ।

तथा दैत्याधिपस्तत्र ननर्त काममोहितः ॥ ५३ ॥

तथा दक्षिणहस्तश्च स्थापितः शिरसि स्वके ।

तथा सोऽपि यकाराशु भ्रान्तो विघ्नेशमायया ॥ ५४ ॥

भस्मसादभवद्दैत्यो भस्मासुरश्च तत्क्षणात् ।

ततः सा विस्मिता भूत्वा तुष्टाव गणनायकम् ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते भस्मासुरवधो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ५.२

५.३ ङोधासुरराज्यप्राप्तिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

गाणेशैः स्तोत्रमुष्यैः सन्तुष्टाव विष्टरश्रवाः ।

गाणेशं सिद्धिदं पूर्णं भक्तोभ्यो भक्तवत्सलम् ॥ १ ॥

ततः स मोहिनीरूपमभूत् त्यक्तुं समुद्यतः ।

अेतस्मिन्नन्तरे तत्राऽभरैः सम्बोधितः शिवः ॥ २ ॥

ज्ञात्वा भस्मासुरं शम्भुर्मृतं विस्मितमानसः ।

ननर्त भक्तिसंयुक्तो जय विघ्नेश उच्यरन् ॥ ३ ॥

ततः सर्वैः समायुक्तो मुकुन्दकपुरं ययौ ।

तत्र नारीस्वरूपस्थमदर्शात् केशवं शिवः ॥ ४ ॥

मडामोडप्रदं रूपं दृष्ट्वा विष्णोः सुविस्मितः ।

तदज्ञानो मडादेवस्तां ययौ कामविह्वलः ॥ ५ ॥

तं दृष्ट्वा मोहितं विष्णुः पपाल स्त्रीस्वरूपधृक् ।

तामन्वधावद्वेशः शङ्करो विह्वलो भृशम् ॥ ६ ॥

ततस्तत्याज तद्रूपं विष्णुः स पुरुषोऽभवत् ।

(Page भं. ५ अ. ३ पान ६)

शिवः भिन्नश्च तत्रैव स्मलितोऽभूत् सुविह्वलः ॥ ७ ॥

ततः सर्वे ययुर्देवाः स्वस्वस्थानं मुदा युताः ।

स्तुत्वा विष्णुं मडाभागं शिवः स्वस्थानगोऽभवत् ॥ ८ ॥

शिवस्य वीर्यसम्पातात्तद्दीर्यप्रभवोऽसुरः ।

अभूव श्यामवर्णश्च ताम्रयक्षुः प्रतापवान् ॥ ९ ॥

स शुक्रमुपसङ्गाम्योवाच तं विनयान्वितः ।

प्रणम्य तेजसा युक्तः शिष्यं पालय मां मुने ॥ १० ॥

ततो ध्यानेन स ज्ञात्वा तस्य सर्वं मडामुनिः ।

पुनस्तं प्रजगादैव वयनं उर्षयन्नरम् ॥ ११ ॥

शुक्र उवाच ।

मोहिनीं शङ्करो दृष्ट्वा कामभाषाप्रपीडितः ।

पश्चाद्विषणुं समालोक्य स्वयित्ते क्रोधमादधे ॥ १२ ॥

मनो मे यञ्च्यलं पूर्णं तद् ग्रीष्माग्नि यत्नतः ।

मनोग्रहणार्थं च क्रोधस्तत्र प्रवर्तते ॥ १३ ॥

तस्मिन् काले च वीर्यस्य स्थूलनं सडसाऽभवत् ।

तस्माज्जगतोऽसि तेन त्वं क्रोधनामा लविष्यसि ॥ १४ ॥

ततो दानवमुष्यैः स कारयामास विप्रप ।

मौञ्ज्यन्तसर्वसंस्कारान् यथाविधि स शास्त्रवित् ॥ १५ ॥

क्रोधो वेदादिकं सर्वमव्यस्य गुरुसन्निधौ ।

शम्भरस्य सुतां तुल्यामुपयेमे मडासुरः ॥ १६ ॥

प्रीतिनाम्नीं मडाऽपां सर्ववयवशालिनीम् ।

ऽपलावण्यसंयुक्तां विषयानां प्रवर्धिनीम् ॥ १७ ॥

ततः शुक्रं समागम्य जगाद प्रणिपत्य तम् ।

कृताञ्जलिर्मडातेजा दैत्येभ्यः सुभ्रष्टं वयः ॥ १८ ॥

क्रोधासुर उवाच ।

ब्रह्माण्डविजयं स्वामिन् कश्चिन्मि त्वदाज्ञया ।

मन्त्रं देहि तदर्थं मे सर्वं यशोविवर्धनम् ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा काव्यः सर्वज्ञसत्तमः ।

दैत्यानां प्रछितार्थाय ददौ तस्मै मडामनुम् ॥ २० ॥

सूर्यस्य विधियुक्तं प्रणम्य सऽगृह्य तं ययौ ।

वनं व्याघ्रादिसङ्कीर्णं तपसे कृतनिश्चयः ॥ २१ ॥

श्रेकपादेन तिष्ठन् समजपन् मन्त्रमुत्तमम् ।

यित्ते ध्यायन्नर्यमाणाभूर्ध्वदृष्टिर्मडासुरः ॥ २२ ॥

निराडारेण देवेशं तोषयामास यत्नतः ।
शीतोषणाद्विभयं त्यक्त्वा काष्ठवत् संस्थितोऽभवत् ॥ २३ ॥
दिव्यवर्षसहस्रेण तुष्टो भानुस्तमाययौ ।
वरं दातुं मडाद्वैत्यमुवाय धननिःस्वनः ॥ २४ ॥
रविरुवाय ।
वरान् वृणु मडाभाग कोधाऽहं ते ददामि तान् ।
सन्तुष्टस्तपसोऽपि तान् हृदि मडामते ॥ २५ ॥
श्रुत्वा रवेर्वयो दैत्यो दृष्ट्वा तं पुरतः स्थितम् ।
प्रणनाम मडाभक्त्याऽपूजयत्तेजसां निधिम् ॥ २६ ॥
पुनः प्रणम्य तुष्टाव कृताञ्जलिपुटोऽसुरः ।
सौरसूक्तेन देवेशं पुनः सन्नत आदरात् ॥ २७ ॥
तमुवाचार्यमा दैत्यं वरं वृणु मडामते ।
यं यमिच्छसि तं ते दास्याम्यत्र न संशयः ॥ २८ ॥
कोधासुर उवाच ।
उत्पत्तिस्थितिसंलारयुक्ता ये देवनायकाः ।
तेभ्यो मे मरणं भानो न भवेद्वै कदायन ॥ २९ ॥
ब्रह्माण्डजयने शक्तं मां कुरुष्व विशेषतः ।
राज्यं यरायस्सैव देहि मेऽदिति नन्दन ॥ ३० ॥
आरोग्यं मनसा यद्यच्छिन्तितं सङ्कलं भवेत् ।
न मे समो भवेत् कुत्र तथा कुरु दिवस्पते ॥ ३१ ॥
श्रुत्वा तस्य वयो रभ्यं सर्वेभ्यो भयदायकम् ।
(Page पं. ५ अ. ४ पान ७)
विस्मितस्तेजसां नाथस्तं जगाद सुयन्त्रितः ॥ ३२ ॥
भानुरुवाच ।
कोधे त्वया य यत् प्रोक्तं तदेव सङ्कलं भवेत् ।
तपसा यन्त्रितो दैत्य तस्माद्दत्तं मया परम् ॥ ३३ ॥
अेवमुक्त्वार्यमा लोकमगमद्दुःखसंयुतः ।
कोधो हर्षसमाविष्टः प्रययौ स्वगुहं ततः ॥ ३४ ॥

सुदृढो नन्द्यामासासुरान् सर्वान् मडायशाः ।
काव्यं प्राण्य स्वस्थाने संस्थितोऽभून् मदान्वितः ॥ ३५ ॥

दर्षः शोकश्च पुत्रौ द्वौ प्रीत्यामुत्पाद्य दैत्यपः ।
नानाभोगान् प्रभुञ्जानो गर्वितोऽभूत्ततः परम् ॥ ३६ ॥

शुकं सकलनीतिज्ञं समानाथ्य प्रपूज्य तम् ।
तस्थानुमतमागृह्य नगरं निर्भमेऽसुरः ॥ ३७ ॥

आवेशनामकं रभ्यं सर्वशोभासमन्वितम् ।
तत्राजग्मुश्च विप्रर्षे दानवा दैत्यराक्षसाः ॥ ३८ ॥

यातुर्वर्षसमायुक्ता निवासं यङ्किरे पुरा ।
जना दर्षयुतास्तत्र मुमुदुः ससुदुद्रवाः ॥ ३९ ॥

ततः काव्यः समागत्य क्रोधं यकार विप्रपैः ।
अभिषिक्तं स सर्वेषां दानवानां पदे प्रभुम् ॥ ४० ॥

ततः क्रोधस्य तत्पुर्था प्रधानाः पञ्च दारुणाः ।
अभूवुः सर्वनीतिज्ञा मडामाया मडाबलाः ॥ ४१ ॥

अलिर्जृम्भस्तथा राडू रावणो मात्यवान् परः ।
तैर्युक्तः शुशुभेऽत्यन्तं क्रोधः परमदारुणः ॥ ४२ ॥

अन्ये प्रहस्तमुष्याश्च राक्षसा दानवास्तथा ।
सिषेविरे भावयुक्ता मडाक्रोधं मडाबलाः ॥ ४३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते क्रोधासुरराज्यप्राप्तिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ प.३

प.४ क्रोधासुरब्रह्माण्डविजयो नाम चतुर्थोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।
ततः किञ्चिद्गते काले क्रोधो दर्षसमन्वितः ।
उवाच अलिमुष्याश्च दानवान् गर्वपूरितः ॥ १ ॥

क्रोधासुर उवाच ।
शृणुध्वं दानवाः सर्वे अलिमुष्या मडाबलाः ।

ब्रह्माण्डं प्रजयिष्यामि भवद्भिः संयुतो ह्यहम् ॥ २ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दैत्याः संदर्षिता नृपम् ।

जगुस्तं भक्तिसंयुक्ता कृत्वा करपुटे वयः ॥ ३ ॥

बल्याद्या ङियुः ।

सम्यगुक्तं त्वया नाथ प्रजेष्यामः सुराधिपान् ।

त्वत्प्रसादेन दैत्येश आज्ञापय मडासुरान् ॥ ४ ॥

पराङ्मतुलां ते न तिष्ठन्ति ब्रह्मगोलके ।

निर्भयोऽसि मडाराज जय त्वं सर्वदेवान् ॥ ५ ॥

तेषां वयनमाकर्ष्याऽसुरः क्रोधः प्रदर्षितः ।

शुक्लं नत्वा समानाय्य बभौ तेनानुमोदितः ॥ ६ ॥

ततो दैत्यगणान् सर्वानाजुडाव नरैः स्वकैः ।

ते सर्वे हर्षसंयुक्ता आययुस्तं नराधिपम् ॥ ७ ॥

ततः सैन्यसमायुक्तो निर्जगाम मडासुरः ।

यत्पुरङ्गबलैर्युक्तोऽपारैः सर्वत्र सम्बभौ ॥ ८ ॥

रथस्थश्च स्वयं क्रोधो दैत्यपैः संवृतो बभौ ।

तत्रादौ पृथिवीं जेतुं यथौ भूमण्डले नृपान् ॥ ९ ॥

बलिमुष्यैर्मडावीरैः स्थितैर्यत्र य मानदौ ।

तैर्युद्धं कः पुमान् भूमौ कर्तुं शक्तो भवेत्तदा ॥ १० ॥

राजानः शरणां जग्मुर्द्वैत्येन्द्रभयपीडिताः ।

केचिन् मृताश्च तैर्युद्धं कृत्वाऽऽलङ्कारसंयुताः ॥ ११ ॥

केचिद्राज्यं परित्यज्य सुदारुणवर्णं ययुः ।

अेवं वसुन्धरां जित्वा मुमुक्षुः सप्तसागराम् ॥ १२ ॥

राज्ञस्ते करदाश्चकुर्द्वैत्याः शरणामागतान् ।

मृतास्तेषां सुताः सर्वे करदान् स्थाप्य चङ्किरे ॥ १३ ॥

वनेषु ये गतास्तेषु दैत्याः संस्थापिताश्च तैः ।

बभुः संस्थापिता दैत्याः सर्वत्र नगरेषु वै ॥ १४ ॥

ततः पाताललोकेषु ययुर्द्वैत्येन्द्रमुष्यकाः ।

क्रोधासुरसमायुक्ता जेतुं नागान् मडाबलान् ॥ १५ ॥

દૂતમુખેન વૃત્તાન્તં જ્ઞાત્વા શેષ ઉદારધીઃ ।
 વરગર્વસમાયુક્તં ક્રોધં જ્ઞાત્વા યયૌ સ્વયમ્ ॥ ૧૬ ॥
 સમાગતં મહાનાગૈઃ શેષં જ્ઞાત્વા સમાવૃતમ્ ।
 ક્રોધાસુરઃ પ્રસન્નાત્મા માન્ય તં સાદરોડભવત્ ॥ ૧૭ ॥
 કરભારં વાર્ષિકં સ વૃતઃ સ્વીકૃત્ય નાગપૈઃ ।
 દત્ત્વા રત્નાદિકં શેષો યયૌ સ્વસ્થાનમેવ ચ ॥ ૧૮ ॥
 તતઃ સ દૈત્યપૈઃ સર્વેર્યયૌ શુકેણ પાલિતઃ ।
 દેવસ્થાનેષુ સર્વેષુ દેવોદ્યાનાન્યભઞ્જયત્ ॥ ૧૯ ॥
 તતો દૂતં મહાદૈત્યઃ પ્રેષયામાસ હર્ષિતઃ ।
 જગાદ મઘવન્તં ચ સ ગત્વા ચેષ્ટિતં મહત્ ॥ ૨૦ ॥
 બૃહસ્પતિં ચ દેવેન્દ્રૈસ્તત ઇન્દ્રઃ સમાચયૌ ।
 તેન સંજ્ઞાપિતઃ સર્વેઃ પ્રપપાલ ગુહાન્તરમ્ ॥ ૨૧ ॥
 તજ્જ્ઞાત્વા દૈત્યપૈઃ સર્વેહર્ષિતઃ ક્રોધકોડસુરઃ ।
 આચયાવમરાવત્યામિન્દ્રાસનસ્થિતોડભવત્ ॥ ૨૨ ॥
 દેવસ્થાનાનિ સર્વાણિ વિભજ્ય પ્રદદૌ સ્વયમ્ ।
 અસુરેભ્યો મહાદૈત્યસ્તેષુ દૈત્યાઃ સ્થિતા બભુઃ ॥ ૨૩ ॥
 નાના ભોગાન્ પ્રભુઞ્જાના દેવસૌખ્યકરાન્ મુની ।
 અન્યોન્યસ્નેહસંયુક્તા બભૂવુઃ સાહસપ્રિયાઃ ॥ ૨૪ ॥
 ગન્ધર્વાશ્ચારણાધાશ્ચાપ્સરસસ્તાન્ સિષેવિરે ।
 દુઃખયુક્તા વિશેષેણ દેવૈર્હીના મહામુની ॥ ૨૫ ॥
 તતઃ કદાચિદ્દૈત્યેન્દ્રો દૈત્યપૈઃ સંવૃતો યયૌ ।
 સત્યલોકં સુવિખ્યાતં જ્ઞાત્વા બ્રહ્મા પપાલ હ ॥ ૨૬ ॥
 તત્રૈવ સંસ્થિતો દૈત્યઃ ક્રોધઃ પરમદારુણઃ ।
 બુભુજે સત્યલોકોત્યાન્ ભોગાન્ દૈત્યૈર્મહાબલૈઃ ॥ ૨૭ ॥
 તતો વિકુણ્ઠમેવં સ જગામાસુરસંવૃતઃ ।
 જ્ઞાત્વા તત્ર સ્થિતો વિષ્ણુઃ પપાલ ક્રોધભીતિતઃ ॥ ૨૮ ॥
 તત્ર સ્થિત્વા વિકુણ્ઠસ્ય ભોગાન્ વિષ્ણુકૃતાન્ સ્વયમ્ ।

न भविष्यामि त्मो दूत देवोऽलं नात्र संशयः ॥ ४१ ॥

उन्मत्तं वरसंयुक्तं क्रोधं वद मलामते ।

त्यक्त्वा राज्यं वने त्मानुर्गतो राज्यं कुरुष्व य ॥ ४२ ॥

शेवमुक्त्वा रावणं स सूर्यः सर्वसमन्वितः ।

पपाल लोकमुत्सृज्य रावणस्तं समाययौ ॥ ४३ ॥

ततोऽतिडर्षितो दैत्यः क्रोधो दृष्टैः समावृतः ।

आययौ सौरलोकं तं मुमुदु प्राप्य दूर्जनः ॥ ४४ ॥

आत्मानं कृतकृत्यं स मानयामास दुर्मतिः ।

ब्रह्माण्डविजयी भूत्वा भोगांश्च बुभुजे परान् ॥ ४५ ॥

ततः संस्थाप्य दैत्येन्द्रान् तेषु स्वर्गेषु दैत्यपः ।

पृथिव्यां नगरं मुप्यमाययौ प्रीतिसंज्ञकम् ॥ ४६ ॥

क्रोधासुरोऽसौ तत्रस्थः प्रशशास प्रतापवान् ।

त्रैलोक्यं भोगसंयुक्तः सुदृढानन्ददायकः ॥ ४७ ॥

स्त्रीमांसमदिरासक्तो बभूव विषयप्रियः ।

न बुबोधे गतं कालं यथाकालेन वञ्चितः ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे

पञ्चमे भाण्डे लम्बोदर्यरिते क्रोधासुरब्रह्माण्डविजयो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ५.४

५.५ देवर्षिवरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

ततोऽतिमदसंयुक्तोऽसुरः क्रोधः प्रतापवान् ।

दैत्यानांज्ञापयत् कूरान् कर्मणः भाण्डनाय तान् ॥ १ ॥

तस्याज्ञया ययुर्दैत्या यत्र तत्र मलीतले ।

ब्राह्मणान्स्ताऽयामासुर्वर्णाश्रमप्रवर्तकान् ॥ २ ॥

अन्यान् वर्णान्स्तथा गृह्य कर्मलीनांश्च यच्छिरे ।

देवतीर्थादिकं दैत्या बभञ्जुर्गृह्यवृक्षकान् ॥ ३ ॥

सर्वत्र त्रासिता लोकाः कर्मलीना बभूविरिरे ।

न स्वाडा न स्वधा कुत्र न वषट्कार अवे य ॥ ४ ॥

ततो विप्रानुवाच्याऽथ क्रोधासुरः प्रतापवान् ।

मदीयनामसंयुक्तं कर्म कुर्वन्तु विप्रपाः ॥ ५ ॥

जगदीशो मडाभागा अहं द्विजा न संशयः ।

भजतां पादयोर्मे नो दुर्लभं किं भविष्यति ॥ ६ ॥

ततो द्विजास्तपोनिष्ठा गता वनेषु मानदौ ।

त्यक्त्वा विषयजं सौम्यं सिंढव्याघ्रयुतेषु ते ॥ ७ ॥

केचिद् भ्रष्टास्तदाज्ञायां संस्थिता दुःखसंयुताः ।

(Page भं. ५ अ. ५ पान १०)

वर्षाभ्रमविडीनाश्च जनाः सर्वे भवूविरे ॥ ८ ॥

सर्वत्र क्रोधकस्थैव प्रतिमा स्थापिताऽभवत् ।

गृहे गृहे तथा तस्याऽसुरैः पूजा प्रवर्तिता ॥ ९ ॥

अवे चो चो कृतं सर्वं त्रैलोक्यं तेन वैरिणा ।

देवाः सर्वे भयोद्विगा भवूवुः कर्मभाऽनात् ॥ १० ॥

कर्मभाऽनभावेनोपोषणैः संयुताः सुराः ।

ततस्तस्य विनाशार्थं यत्नवन्तो भवूविरे ॥ ११ ॥

न प्राप्नुस्तस्य शान्त्यर्थमुपायं ते सुरेश्वराः ।

ततोऽतिभेदसंयुक्ता भवूवुस्त्रासकम्पिताः ॥ १२ ॥

अतस्मिन्नन्तरे तत्र वसिष्ठो योगिनां वरः ।

जगाद तान् सुरेशानान्निःश्वस्य हितकारकः ॥ १३ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

उत्पत्तिस्थितिसंलारैर्वयं युक्ता न संशयः ।

अस्मभ्यो मरणं तस्य न भविष्यति निश्चितम् ॥ १४ ॥

स्वानन्दवासकराणां गणेशं ब्रह्मनायकम् ।

त्रिभिर्दीनं जगुर्वेदास्तं सेवध्वं सुरेश्वराः ॥ १५ ॥

उत्वा क्रोधासुरं सोऽपि स्वपदानि प्रदास्यति ।

अस्मभ्यं नात्र सन्देहं कुर्वन्तु प्रयताः सुराः ॥ १६ ॥

वसिष्ठवयनं श्रुत्वा उर्षयुक्ताः सुरर्षयः ।

સાધુ સાધુ મુનિ સર્વે જગુર્જાનનિધિં પરમ્ ॥ ૧૭ ॥

તતસ્તે મન્ત્રરાજં વૈ જેપુર્લખ્ખોદરચ ચ ।

ભક્તિયુક્તાસ્તપોનિષ્ઠા ધ્યાનસંસ્થા બભૂવિરે ॥ ૧૮ ॥

નાનાનુષ્ઠાનયોગૈશ્ચાતોષયંસ્તે ગજાનનમ્ ।

ઉપોષણપરાઃ સર્વે વિધિયુક્તા મહામુની ॥ ૧૯ ॥

એવં વર્ષસહસ્રે ચ પ્રગતે તોષસંયુતઃ ।

લખ્ખોદરઃ પ્રસન્નાત્મા તાન્ યયૌ વરદાયકઃ ॥ ૨૦ ॥

સમાગતં ગણેશાનં દૃષ્ટ્વા દેવર્ષયઃ પુરઃ ।

ઉત્થાય હર્ષસંયુક્તાઃ પ્રણેમુર્દણ્ડવદ્ભુવિ ॥ ૨૧ ॥

પુપૂજુર્ભક્તિસંયુક્તાઃ પ્રભું નાનોપચારકૈઃ ।

પુનઃ પ્રણમ્ય સન્તુષ્ટાસ્તુષ્ટુવુઃ કરસમ્પુટૈઃ ॥ ૨૨ ॥

દેવર્ષય ઊચુઃ ।

નમસ્તે ગણનાથાય લખ્ખોદરધરાય ચ ।

ગજવક્ત્રાય સર્વેષાં નમઃ પૂજયાય તે નમઃ ॥ ૨૩ ॥

સ્વાનન્દપતયે તુભ્યં સર્વસ્વાનન્દદાયિને ।

અનાથાય ચ સર્વેષાં નાયકાય નમો નમઃ ॥ ૨૪ ॥

નમો વિદ્વેશ્વરાયૈવ ભક્તવિદ્ધવિનાશિને ।

અભક્તાનાં મહાવિદ્ધકારકાય નમો નમઃ ॥ ૨૫ ॥

ઉત્પત્તિસ્થિતિસંહારહીનાય સર્વરૂપિણે ।

અનાદયે પરેશાય મહોદર નમોઽસ્તુ તે ॥ ૨૬ ॥

માયિનાં મોહકાયૈવ માયાવિને પરાત્મને ।

સર્વસિદ્ધિપ્રદાયૈવ નાનાવિદ્યાકલાત્મને ॥ ૨૭ ॥

અપારાનનરૂપાયાપારહસ્તપદાય ચ ।

ગુણેશાય ગુણાનાં તે ચાલકાય નમો નમઃ ॥ ૨૮ ॥

આદિમધ્યાન્તરૂપાયાદિમધ્યાન્તસ્વરૂપિણે ।

અનાકારાય તે ચાકારયુક્તાય નમો નમઃ ॥ ૨૯ ॥

જ્યેષ્ઠરાજાય જ્યેષ્ઠાનાં પતયે સર્વદાયિને ।

આદિપૂજયાય ચાન્તે તે સંસ્થિતાય નમો નમઃ ॥ ૩૦ ॥

नानाविधं जगत् सर्वं ब्रह्म नानाविधं प्रभो ।
सम्भूतमुदरात्ते वै तेन लम्बोदरो भवान् ॥ ३१ ॥
तवोदरभवाः सर्वे त्वं न कस्योदरोद्भवः ।
तेन लम्बोदरोऽसि त्वं लम्बोदर नमोऽस्तु ते ॥ ३२ ॥
सर्वेषामुदराणां त्वं पारं जनासि विघ्नप ।
उदरस्य न कस्तेऽपि पारं जनाति ते नमः ॥ ३३ ॥
अेतादृशोऽयमानन्दानामानन्दप्रदायकः ।
प्रत्यक्षं दृष्टिगो जतोऽस्माकं धन्या वयं ततः ॥ ३४ ॥
(Page भं. प अ. प पान ११)
मनोवाणीविडीनो न मनोवाणीमयो न य ।
लम्बोदरः समायात आश्चर्यं भाति ते नमः ॥ ३५ ॥
किं स्तुवीमः गणेशानं यत्र वेदाद्यः प्रभो ।
शान्तिं प्राप्ता वयं तत्र नः प्रसीद नमो नमः ॥ ३६ ॥
अेवमुक्त्वा सुराः सर्वे ननुतुर्मुनयस्तथा ।
तानुवाच गणेशानो मेघगम्भीरनिःस्वनः ॥ ३७ ॥
लम्बोदर उवाच ।
वरं ब्रूत मलाभागा देवेन्द्रा मुनयोऽमलाः ।
तपसा मनसाऽभीष्टं लक्ष्या तुष्टो ददाम्यहम् ॥ ३८ ॥
भवत्कृतं मदीयं यत् स्तोत्रं सर्वप्रदं भवेत् ।
पठते शृण्वते श्रेष्ठामुत्र सौभ्यप्रदं परम् ॥ ३९ ॥
यद्यद्विच्छति तत्तद्वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।
नानासिद्धिप्रदं यास्तु मम लक्ष्तिविवर्धनम् ॥ ४० ॥
ब्रह्मोवाच ।
लम्बोदरवचः श्रुत्वा हृष्टा देवर्षयोऽभवन् ।
जगुस्तं प्रणिपत्यैव सर्वेशं भक्तपालकम् ॥ ४१ ॥
देवर्षय उचुः ।
यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।

तदा क्रोधासुरं नाथ मारयस्वाधुना प्रभो ॥ ४२ ॥

स्थानभ्रष्टा वयं तेन कृताः कर्मविहीनकाः ।

ऋषयश्च जगत् सर्वं स्वधास्वाहाविवर्जितम् ॥ ४३ ॥

अतो लम्बोदर स्वामिंस्तवोदरसमुद्भवान् ।

येकं उत्वा तथा सर्वान् रक्ष स्वभक्तकान् प्रभो ॥ ४४ ॥

भक्तिं देहि त्वदीयां नः सर्वक्रोधविनाशिनीम् ।

तथा शान्तिसमायुक्ता भजिष्यामो विशेषतः ॥ ४५ ॥

तव भक्तिर्यदा प्राप्ता लम्बोदर तदा शुभम् ।

भुनक्ति सर्वदा स्वामिन् ब्रह्मभूतः स वै स्मृतः ॥ ४६ ॥

सर्वं मुनीनां देवानां वयः श्रुत्वा मडाप्रभुः ।

लम्बोदरश्च तान् प्राड तथेति भक्तियन्त्रितः ॥ ४७ ॥

ततः सौंदर्यितो देवो देवास्तत्रैव संस्थिताः ।

मुनयश्च भयोद्विग्नाः कालकाङ्क्षां प्रयङ्किरे ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भा३ः लम्बोदरचरिते देवर्षिवरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५.५

५.६ देवासुरयुद्धवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

विश्वामित्रवसिष्ठौ च शृणुतं परमाद्भुतम् ।

चरितं गणनाथस्य मडाशान्तिप्रदायकम् ॥ १ ॥

कदाचित् क्रोधको दैत्यः सत्मासनगतोऽभवत् ।

तत्राकाशभवां वाणीं शुश्राव भयदायिनीम् ॥ २ ॥

लम्बोदरश्च मुनिभिर्देवैः सार्धं वधाय ते ।

प्रार्थितः स तु उत्वा त्वां जगत् सुप्तिं करिष्यति ॥ ३ ॥

तस्थुत्वा मूर्च्छितं क्रोधं सडसा भयविह्वलम् ।

तं दैत्येन्द्राश्च विप्रर्षी सावधानं प्रयङ्किरे ॥ ४ ॥

शोकयुक्ता विशेषेण पप्रस्थुस्तं मडासुराः ।

अत्याधा भयभीताश्च किं जातं वद मानद ॥ ५ ॥

दैत्येशानां वयः श्रुत्वा भययुक्तो मडासुरः ।

जगाद तान् स वृत्तान्तमाकाशे वाकसमुद्भवम् ॥ ६ ॥

तश्श्रुत्वा कुपिता दैत्यास्तमूयुर्मदसंयुताः ।

(Page पं. ५ अ. ६ पान १२)

देवान् मुनिगणान्नाथ उनिष्यामोऽथ निश्चितम् ॥ ७ ॥

अस्माकं शत्रवो देवास्तैः कृतं दारुणं मडत् ।

आज्ञापय मडाभाग सर्वान् देवजिघांसया ॥ ८ ॥

ततोऽतिडर्षितः क्रोधः स्वयं युद्धाय सज्जितः ।

दैत्येशैः संवृतः सद्यो ययौ शैलेन्द्रमुष्यकम् ॥ ९ ॥

समागतं मडाक्रोधं दैत्येशैः संवृतं ततः ।

देवाः सर्वे भयोद्विग्नाः सस्मरुर्गणनायकम् ॥ १० ॥

तेषां स्मरणमात्रेण लम्बोदरः प्रतापवान् ।

मूषकाऽड्ठ अवासावागतोऽभून् मडाप्रभुः ॥ ११ ॥

पाशादिशस्त्रसंयुक्तं सिद्धिबुद्धिसमन्वितम् ।

नाभिशेषं त्रिनेत्रं तं ददृशुश्च सुरर्षयः ॥ १२ ॥

ततस्तं ते प्रणोमुर्वै भयं त्यक्त्वा सुडर्षिताः ।

स्तुत्वा वृत्तान्तमुग्रं तं कथयामासुरादृताः ॥ १३ ॥

श्रुत्वा वृत्तान्तमुग्रं स तान् जगाद सुराधिपान् ।

लम्बोदरः प्रसन्नात्मा मुनीन् क्रोधयुतः प्रभुः ॥ १४ ॥

लम्बोदर उवाच ।

मा भयं कुरुत प्राज्ञा उनिष्यामि मडासुरम् ।

स्वधर्मस्थान् जनान् सर्वान् करिष्यामि न संशयः ॥ १५ ॥

ततः क्रोधासुरस्तत्र समीपे समुपागतः ।

दृष्ट्वा लम्बोदरं देवं भयभीतो बभूव उ ॥ १६ ॥

उवाच दैत्यपांस्तत्र सत्या वाक् सा न संशयः ।

अयं लम्बोदरो नूनं देवैः सम्प्रार्थ्यतेऽसुराः ॥ १७ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दैत्याः क्रोधारुणोक्षणाः ।

उच्युस्तं दैत्यनाथं ते गर्वयुक्ता बलान्विताः ॥ १८ ॥

दैत्येशा उच्युः ।

लम्बोदरयुतान् देवान् उनिष्चामो न संशयः ।

मा कुरुष्व वृथा चिन्तां रक्ष पृष्ठं मडामते ॥ १९ ॥

देवधारी गण्णाध्यक्ष आगतो नात्र संशयः ।

उत्पत्तिनाशवान् देवः किं करिष्यति तेऽशुभम् ॥ २० ॥

काव्यं दैत्यगणस्तत्र सस्मरुर्भक्तिसंयुताः ।

तेषां स्मरणमात्रेण स यापि ल्यागतोऽभवत् ॥ २१ ॥

तं प्राणम्य गुरुं दैत्या वृत्तान्तं सर्वमञ्जसा ।

कथयन्ति स्म तं श्रुत्वा शुक्रस्तान् प्रत्युवाच ह ॥ २२ ॥

शुक्र उवाच ।

सिद्धिपतिं परित्यज्य सिद्धिमिच्छति दुर्मतिः ।

तथा त्यक्त्वा बुद्धिपतिं स्फूर्तिमिच्छति भूर्भवत् ॥ २३ ॥

विघ्नराजं सदैकं यं तं त्यक्त्वा विघ्नहीनकाः ।

कथं भवन्ति वदत दैत्येन्द्रा मां विनिश्चयात् ॥ २४ ॥

अतो युद्धं परित्यज्य शरणां तस्य शोभनम् ।

भविष्यति न सन्देहो नोयेत् क्रोधो मरिष्यति ॥ २५ ॥

शुक्रस्य वचनं श्रुत्वा बलिस्तत्र जगाद तम् ।

कर्मणा सिद्धिदाताऽयं स्फूर्तिदाता भवत्यहो ॥ २६ ॥

कर्मणा विघ्नहीनत्वं सविघ्नं प्रकरोति य ।

अतो वयं मलयोगिन् कर्मणा तं जयामहे ॥ २७ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा सर्वे दैत्येन्द्रकाण्डयः ।

साधु साध्व्यजुर्वस्तत्र सङ्ग्रामायोधता बभुः ॥ २८ ॥

ततो भावि बलं वीक्ष्य काव्यस्तत्र मुनीश्वरौ ।

तूष्णीम्भावं समाधृत्य संस्थितोऽभूत् स योगवित् ॥ २९ ॥

देवाः सर्वे मडास्त्रैस्ते युक्ताः क्रोधसमन्विताः ।

आययू रणभूमिं य दैत्येशाश्च तथा ययुः ॥ ३० ॥

ततः परस्परं युद्धं बभूवे दारुणं मडत् ।

दैत्यानां यैव देवानां परस्परविनाशनम् ॥ ३१ ॥

देवा दैत्या युयुधिरे कृत्वा मरणनिश्चयम् ।

(Page पं. ५ अ. ६ पान १३)

शस्त्रास्त्रैर्बलगर्वेण प्रेरिता रणदुर्मदाः ॥ ३२ ॥

वीराणामभवन्नादैर्वादित्राणां य वाजिनाम् ।

भृङ्गितानां य शङ्भानां दिशो नाद्युतास्ततः ॥ ३३ ॥

सैन्यपादभवो रेणुशुष्याद्यामास भास्करम् ।

नाभूत् स्वपरबोधोऽपि जङ्घुस्ते य परस्परम् ॥ ३४ ॥

ततो रक्तप्रवाडश्च सम्भूतः शस्त्रघाततः ।

रजःकण्ठास्तेन सर्वे मज्जिता अभवन् मूधे ॥ ३५ ॥

ततः परस्परं दृष्ट्वा जङ्घिरे क्रोधसंयुताः ।

देवाश्च दानवास्तद्भृत् परस्परजये रताः ॥ ३६ ॥

दिनत्रयमभूद्युद्धं धोरं सर्वभयावडम् ।

ततो दैत्यगणाः सर्वे पपलुस्त्राससंयुताः ॥ ३७ ॥

देवा उर्षयुतास्तत्र जय लम्बोदर प्रभो ।

उयुस्तान् उन्तुमायाता दैत्येशाः क्रोधसंयुताः ॥ ३८ ॥

बलिश्च रावणो जृम्भो मात्यवान् कुम्भकर्णकः ।

राडुश्चान्ये मडावीराः सङ्ख्यातुं न प्रशक्यते ॥ ३९ ॥

तैः शस्त्रनिययैर्देवाः संलताः पपलुस्तदा ।

लित्वा सङ्ग्रामभूमिं ते छिन्नभिन्नाः समन्ततः ॥ ४० ॥

तत षण्डश्च सङ्कुब्धः शङ्करो विष्णुरेव य ।

सूर्यश्चन्द्रश्च देवेन्द्रा आययुः क्रोधसंयुताः ॥ ४१ ॥

तैरस्त्राणां मडावृष्टिः कृता परमदारुणा ।

तथा दैत्यगणाः सर्वे पपलुश्च दिशो दश ॥ ४२ ॥

ततोऽतिक्रोधसंयुक्ता रावणाद्याः समाययुः ।

द्वन्द्वयुद्धमभूद्धोरं सर्वेभ्यो भयदायकम् ॥ ४३ ॥

जृम्भो ययौ मडेन्द्रेण राडुः सूर्येण संयुगे ।

बलिश्च विष्णुना कुब्धो रावणः शङ्कुरेण य ॥ ४४ ॥

कुम्भकर्णश्च यन्द्रेण नाना दैत्येन्द्रकादयः ।

देवेन्द्रैर्वायुमुष्यैश्च युयुधुर्जयकाङ्क्षिणः ॥ ४५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽऽः लम्बोदर्यरिते देवासुरयुद्धवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ प.६

प.७ ङोधासुरसमागमो नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

अकरात्रं मडाघोरं युद्धं बभूव दारुणम् ।

ततो रक्तप्रवाडैश्च नद्यो जाता जलौघवत् ॥ १ ॥

न जयः प्राप्यते देवैर्नासुरैर्यमसन्निभैः ।

मघवा वज्रपातैस्तांश्चूर्णयामास दानवान् ॥ २ ॥

ततो जृम्भोऽतिसङ्कुद्धो गदामादाय दारुणाम् ।

युयुधे देवराजेन मडाबलपराङ्मः ॥ ३ ॥

गद्यया देवराजं स मूर्च्छितं प्रयकार ७ ।

ततो डाडाङ्गतं सर्वैर्देवसैन्यं पपाल तत् ॥ ४ ॥

धन्द्रः संज्ञासमायुक्तः पुनः संयुयुधे भृशम् ।

वज्रेण पातयामास जृम्भं तं धरणीतले ॥ ५ ॥

त्रिशूलेन हतस्तत्र रावणः पतितो भुवि ।

शङ्करेण ततः सर्वे पपलुर्दानवा भृधे ॥ ६ ॥

गद्यया विषणुना तत्र बलिः सम्मूर्च्छितः कृतः ।

कुम्भकर्णश्च यन्द्रेण पीडितो मूर्च्छितोऽभवत् ॥ ७ ॥

राडुः सूर्येण सङ्ग्रामे तेजसा पीडितो भृशम् ।

पपात मूर्च्छया भूमौ डा डा कृत्वा मडामुनी ॥ ८ ॥

(Page पं. प अ. ७ पान १४)

द्वन्द्वयुद्धं परे ये ये ल्यङ्कुर्वन्नभरैर्बलात् ।

ते ते सर्वे च देवेन्द्रैर्जिताः सर्वे पलायिताः ॥ ९ ॥

भक्तवत्सलभावेन शङ्करो विष्णुरञ्जसा ।
 शवाणं य बलिं तत्र यङ्कतुर्न मृते मृधे ॥ १० ॥
 ततोऽतिकोपसंयुक्ता देवेन्द्राः शस्त्रवृष्टिभिः ।
 असुरान् मारयामासुः सर्वत्र भयसंयुतान् ॥ ११ ॥
 प्रलयं मेनिरे तत्र दैत्यास्त्राससमाकुलाः ।
 देवांस्ते शराणं जग्मुः केचित् प्राणपरीप्सया ॥ १२ ॥
 जय लम्बोदर स्वामिन् जय विघ्नेश देवप ।
 उेरम्ब वङ्कतुऽ त्वं जयेत्युः प्रदर्षिताः ॥ १३ ॥
 दैत्यानां कदनं दृष्ट्वा क्रोधः परमविस्मितः ।
 निःश्वस्य चिन्तया युक्तो बभूवे किं भविष्यति ॥ १४ ॥
 पितुः शोकं विदित्वा तौ उर्षः शोकश्च संयुगे ।
 ययतुः शस्त्रवर्षेण ववर्ष तौ धनौ यथा ॥ १५ ॥
 तयोरमोघऋषैश्च शस्त्रैर्देवा उता मृधे ।
 छिन्नाङ्गाः पपलुस्तत्र दैत्यसन्त्रासतापिताः ॥ १६ ॥
 छन्दं य सडसाऽऽगत्य शोकः परमदारुणः ।
 यकार मूर्च्छितं सद्यो गद्यया मूर्ध्नि घाततः ॥ १७ ॥
 सङ्गुह्य स्वबले सोऽपि स्थापयामास देवपम् ।
 ततः शुक्रेण दैत्येन्द्रा विधया नीरुजाः कृताः ॥ १८ ॥
 बलिमुष्या ययुः सङ्ग्रामं पुनश्च मडामुनी ।
 यकेण सडसा उर्षश्चन्द्रं यके स मूर्च्छितम् ॥ १९ ॥
 ततः कोपसमायुक्तः शङ्करो युयुधे भृशम् ।
 त्रिशूलेन मडादैत्यान् जघान सकलान् प्रभुः ॥ २० ॥
 शङ्करस्य बलं वीक्ष्य उर्षस्तत्र समाययौ ।
 युयुधे तेन दैत्येन्द्रपुत्रस्तेजस्विनां वरः ॥ २१ ॥
 नानाविधं मडाघोरं युद्धं बभूव दारुणम् ।
 उर्षस्य शङ्करस्यैव परस्परजयैषिणोः ॥ २२ ॥
 ततस्त्रिशूलघातेन शङ्करस्तं जघान उ ।
 पतितं मूर्च्छितं उर्षं दृष्ट्वा दैत्या भयातुराः ॥ २३ ॥

पतितान् दैत्यपान् दृष्ट्वा काव्यस्तत्र समागतः ।
 उर्षं मूर्च्छाविहीनं वै यकार स्वेन तेजसा ॥ २४ ॥
 ततो उर्षसमायुक्ता दैत्येन्द्रा युयुधुर्भृशम् ।
 विष्णुस्तेषां बलं वीक्ष्य यकं मुमोय दारुणम् ॥ २५ ॥
 यङ्केण क्षुरधारेण उता दैत्या अनेकशः ।
 प्रपेलुर्भयसंयुक्ताश्छिन्नभिन्नाऽङ्गका मृधे ॥ २६ ॥
 ततः शोकः समायातः शूलं मुमोय तैजसम् ।
 आगत्य सलसा विष्णोः पपात हृदि विप्रपौ ॥ २७ ॥
 ततः सम्मूर्च्छितस्तत्र पपात य जनार्दनः ।
 दैत्या उर्षयुताः सर्वे नादं यङ्कुर्महारणे ॥ २८ ॥
 ततो उर्षो मडाकोधाद्गया मृत्युकल्पया ।
 यकार शङ्करे तत्र पतितं मूर्च्छया भृशम् ॥ २९ ॥
 ततो डा डा रवं कृत्वा देवाः सर्वे पराजिताः ।
 प्रपेलुः सर्वदैवेन्द्रा दैत्याभ्यां त्रासिता बलात् ॥ ३० ॥
 तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं लम्बोदरः प्रतापवान् ।
 अङ्कुशं क्रोधसंयुक्तो मुमोय दैत्यमण्डले ॥ ३१ ॥
 तेजोऽपं मडास्त्रं तद् दृष्ट्वा दैत्या विसिस्मिरे ।
 यावत्तावय्य दैत्येन्द्रौ उतौ उर्षश्च शोककः ॥ ३२ ॥
 मायया गगनाथश्च शुकं गृह्य गुहान्तरे ।
 शिक्षेप य ततः सर्वे प्रपेलू राडुमुष्यकाः ॥ ३३ ॥
 ततोऽतिकोपसंयुक्तः क्रोधः स्वयमुपागतः ।
 पुत्रशोकं उठात् गृह्य बाणवृष्टिं यकार उ ॥ ३४ ॥
 (Page भं. ५ अ. ८ पान १५)
 तद्भाणैरपि तत्रस्था देवाः सर्वे मडामुनी ।
 छिन्नाङ्गा अपलन् सधो डाडाकाररवा दिशः ॥ ३५ ॥
 लम्बोदरः समाश्वास्य देवेशस्तान् प्रतापवान् ।
 आययौ रणभूमिं स पाशउस्तोऽसिधारकः ॥ ३६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ः लम्बोदरचरिते क्रोधासुरसमागमो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ प.७

प.८ क्रोधासुरशान्तिवर्णनं नामाऽष्टमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

लम्बोदरं मडादैत्यः समालोक्य रणं गतः ।

जगाद क्रोधसंयुक्तः क्रोधः सर्वविचारवित् ॥ १ ॥

क्रोधासुर उवाच ।

लम्बोदर मडामूर्धं किमर्थं रणमागतः ।

देवानां छितमिच्छन् सन् मरिष्यसि य मेऽग्रतः ॥ २ ॥

येन ब्रह्माण्डगं पूर्णं जितं देवादयः कृताः ।

पशुतुल्या वने संस्था जेतुमिच्छसि तं मुधा ॥ ३ ॥

मम क्रोधो दहेत् सर्वं त्रैलोक्यं सयराचरम् ।

तत् पुरः कथमायातः सङ्ग्रामाय सुयन्त्रितः ॥ ४ ॥

त्वया मदीयकं सैन्यं हतं पुत्रौ हतौ तथा ।

अधुना शोकसंयुक्तो हनिष्यामि मदान्वितम् ॥ ५ ॥

शरणं याहि मां नो येन् मरिष्यसि गजानन ।

उदरं स्फोटयिष्यामि बाणैर्नैकेन ते मडत् ॥ ६ ॥

धत्यादि विविधैर्वाक्यैर्लम्बोदरं मडासुरः ।

भर्त्सयामास तं देवो जगाद मदसंयुतम् ॥ ७ ॥

लम्बोदर उवाच ।

किं मां वदसि दैत्येन्द्र हनिष्यामि मडाप्रलम् ।

त्वां धर्मस्य निहन्तारं स्वधर्मस्थापको ऽयम् ॥ ८ ॥

सूर्यदत्ताद् वराद् दृष्ट दृष्टकर्म्मरतो भवान् ।

अतिपापैश्च तत् सर्वं निष्कलं ते अब्रूव ह ॥ ९ ॥

उत्पत्तिनाशयुक्तेभ्यो मरणं नैव ते भवेत् ।

नाऽहं जातो न दैत्येन्द्र मरिष्यामि कदाचन ॥ १० ॥

अलमभूतं य मां विद्धि सदा स्वानन्दवासिनम् ।
 कथं जेष्यसि तं दृष्ट मनोवाणीविवर्जितम् ॥ ११ ॥
 लम्बोदरस्य वयनं श्रुत्वा तत्तस्य धीमतः ।
 उवाच विस्मितो भूत्वा तं पुनर्द्वैत्यनायकः ॥ १२ ॥
 ङोधासुर उवाच ।
 न जातोऽसि यदा अलमन् कथं देवधरोऽसि वै ।
 मनोवाणीविडीनश्चेत् कथं पश्यामि मां वद ॥ १३ ॥
 लम्बोदर उवाच ।
 ष्यं मदीयवामांसे सिद्धिर्भ्रान्तिस्वरूपिका ।
 सिद्ध्यर्थं सर्वलोकाश्च भ्रमन्ति भ्रान्तिसंयुताः ॥ १४ ॥
 दक्षिणांसे स्वयं बुद्धिः संस्थिता भ्रान्ति धारिणी ।
 बुध्या बुध्या पुनस्तत्र भ्रान्तो भवति मानवः ॥ १५ ॥
 चित्तरूपा स्वयं बुद्धिः पञ्चधा परिकीर्तिता ।
 पञ्चभ्रान्तिमयी सिद्धिस्तयोः पतिरलं किल ॥ १६ ॥
 नाना विश्वं मडाद्वैत्य नाना अलम तथा सदा ।
 मदीयोदरगं विद्धि तेन लम्बोदरः स्मृतः ॥ १७ ॥
 ममोदरात् समुत्पन्नं मया सम्पादितं तथा ।
 अन्ते उदरगं कृत्वा कीडयामि निरन्तरम् ॥ १८ ॥
 अतो मां शरणं गच्छ श्रुवितुं यदि वाञ्छसि ।
 (Page भं. ५ अ. ८ पान १६)
 शुङ्को मां वेत्ति तेन त्वं बोधितोऽपि न बुद्ध्यसे ॥ १९ ॥
 नाऽलं द्वैत्यवधाकाङ्क्षी तथा देववधप्रियः ।
 स्वस्वधर्मयुतान् सर्वान् पालयामि न संशयः ॥ २० ॥
 पाताले द्वैत्यपाः सर्वे नरा भूमौ सुरा दिवि ।
 संस्थिताश्चेदंलं द्वैत्य स्वानन्दस्थो भवामि य ॥ २१ ॥
 देवाः ङोघसमाविष्टा जघृद्वैत्यान् विशेषतः ।
 पातालस्थांस्ततोऽलं वै द्वैत्येभ्यः सिद्धिदोऽभवम् ॥ २२ ॥
 पुनस्तपोयुता द्वैत्या जित्वा देवान् मडाबलान् ।

कर्मभाऽऽनभावेन उन्तुमिच्छां प्रयङ्किरे ॥ २३ ॥

तदाऽलं देवसङ्घेभ्यः सिद्धिदाताऽलमं पुरा ।

तेन स्थिद्रज्ञाका देवा जघ्नुः सर्वासुरान् पुनः ॥ २४ ॥

त्वया सर्वं जितं दैत्य देवमूलनिङ्गन्तनः ।

सर्वेन्द्रस्तेन भवसि त्वां उनिष्यामि निश्चितम् ॥ २५ ॥

तस्य तद्भयनं रभ्यं श्रुत्वा क्रोधासुरः पुनः ।

विस्मितस्तं जगादैव उर्षनिर्भरमानसः ॥ २६ ॥

क्रोधासुर उवाच ।

नमामि त्वां गाणाध्यक्ष सुरासुरभयं परम् ।

अधुना भक्तिसंयुक्तं पालयस्व शरण्यम् ॥ २७ ॥

दर्शयि स्वात्मरूपं मे सर्वसंशयनाशनम् ।

लम्बोदरार्थसंयुक्तं ब्रह्माकारं गजाननम् ॥ २८ ॥

लम्बोदरस्तस्य वाक्यं समाकर्ण्य सुदर्षितः ।

भक्तियुक्तं मनस्तस्य ज्ञात्वा रूपमदर्शयत् ॥ २९ ॥

ज्ञानयक्षुश्च सन्दत्तं तेन दैत्याय तं पुनः ।

लम्बोदरं मडाक्रोधाऽपश्यत् परमविस्मितः ॥ ३० ॥

ब्रह्मेशं प्राणनामाऽथ सरोमाग्न्यो मडासुरः ।

लम्बोदरः पुनस्तत्र पूर्वरूपो बभूव उ ॥ ३१ ॥

तत्र क्रोधासुरस्तं वै पूजयन् भक्तिसंयुतः ।

नत्वा तुष्टाय संदृष्टः साश्रुनेत्रः प्रतापवान् ॥ ३२ ॥

क्रोधासुर उवाच ।

लम्बोदर नमस्तुभ्यं शान्तियोगस्वरूपिणे ।

सर्वशान्तिप्रदात्रे ते विद्मेशाय नमो नमः ॥ ३३ ॥

असम्प्रज्ञातरूपेयं शुण्डा ते नात्र संशयः ।

सम्प्रज्ञातमयो देवो देवधारित्रमो नमः ॥ ३४ ॥

स्वानन्दे योगिभिर्नित्यं दृष्टस्त्वं ब्रह्मनाथकः ।

तेन स्वानन्दवासी त्वं नमः संयोगधारिणे ॥ ३५ ॥

समुत्पन्नं त्वद्दुराज्जगन्नानाविधं प्रभो ।

ब्रह्म तद्भ्रम सन्तेषो लम्बोदर नमोऽस्तु ते ॥ ३६ ॥

त्वदीयकृपया देव मया ज्ञातं मलोदर ।

त्वत्तः परतरं नास्ति परेशाय नमो नमः ॥ ३७ ॥

उेरम्भाय नमस्तुभ्यं विद्महर्त्रे कृपालवे ।

आदिमध्यान्तलीनाय तन्मयाय नमो नमः ॥ ३८ ॥

सिद्धिबुद्धिविदारज्ञ सिद्धिबुद्धिपते नमः ।

सिद्धिबुद्धिप्रदात्रे ते वक्तुण्डाय वै नमः ॥ ३९ ॥

सर्वात्मकाय सर्वादिपूज्याय ते नमो नमः ।

सर्वपूज्याय वै तुभ्यं भक्तसंरक्षकाय च ॥ ४० ॥

अतः प्रसीद विघ्नेश दासोऽहं ते गजानन ।

लम्बोदराय नित्यं नमो नमस्ते मलात्मने ॥ ४१ ॥

स्वत उत्थानपरत उत्थाने ब्रह्म धारयन् ।

तवोदरात् समुत्पन्नं तं किं स्तौमि परात्परम् ॥ ४२ ॥

एति स्तुत्या मलादित्यः प्रणनाम गजाननम् ।

तमुवाच गण्णाध्यक्षो भक्तं भक्तजनप्रियः ॥ ४३ ॥

लम्बोदर उवाच ।

वरं वृणु मलाभाग कोधासुर लृटीप्सितम् ।

दास्यामि भक्तिभावेन स्तोत्रेणाऽहं हि तोषितः ॥ ४४ ॥

(Page भं. ५ अ. ९ पान १७)

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ।

यः पठिष्यति तस्यैव कोधजं न भयं भवेत् ॥ ४५ ॥

शृणुयात्तस्य तद्भयं भविष्यति न संशयः ।

यद्यदिच्छति तत्तद्भै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ॥ ४६ ॥

कोधासुर उवाच ।

यदि लम्बोदर त्वं मे प्रसन्नो वरदोऽसि भोः ।

तदा त्वत्पादपद्मे य भक्तिं देहि दृढां प्रभो ॥ ४७ ॥

आज्ञां कुरु मलाभाग सेवार्थं तां करोम्यहम् ।

स्थानं वृत्तिं च मे देहि देहपोषणकारिणीम् ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

क्रोधासुरस्य वाक्यं तश्चुत्वा ङर्षसमन्वितः ।
लम्बोदरस्तं जगाद स पुनर्द्वैत्यनायकम् ॥ ४८ ॥

लम्बोदर उवाच ।

मदीया सुदृढा भक्तिः प्रभविष्यति तेऽनघ ।
वस त्वं भयहीनश्च स्थाने ते नात्र संशयः ॥ ५० ॥

यत्रारम्भे मडाद्वैत्य मदीयं स्मरणं न छि ।
तत्र त्वं द्वैत्यभावेन कुरु राज्यं मडामते ॥ ५१ ॥

तदीयपुण्यजं सर्वं भुङ्क्ष्व नित्यं सुकर्मजम् ।
ज्ञानादिसकलं तद्भूत् त्वदीयं नात्र संशयः ॥ ५२ ॥

मद्भक्ता ये मडाद्वैत्य तान् रक्षस्व यथासुभम् ।
गाणपत्यप्रियस्त्वं वै भविष्यसि न संशयः ॥ ५३ ॥

अेवमुक्तो मडाद्वैत्यः क्रोधः परमङ्घ्रितः ।
लम्बोदरं प्रणाम्यैव यथौ स्वस्थानमुत्तमम् ॥ ५४ ॥

द्वैत्या राडुमुभाः सर्वे तं त्यक्त्वा भयसंयुताः ।
पातालं विविशुर्विप्रौ शुक्रः संघर्षितोऽभवत् ॥ ५५ ॥

अेवं क्रोधासुरं शान्तं यकार गाणनायकः ।
क्रोधो गणेशभक्तिं वै कुर्वन् सन् संस्थितोऽभवत् ॥ ५६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ः लम्बोदरचरिते क्रोधासुरशान्तिवर्णनं नामाऽष्टमोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

प.८ लम्बोदरद्वैत्यर्षिकृतस्तुतिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवं क्रोधासुरं शान्तं दृष्ट्वा देवर्षयोऽमलाः ।
ङर्षयुक्ता विशेषेण पुपूजुर्गाणनायकम् ॥ १ ॥

पूजयित्वा विधानेन नेमुर्लम्बोदरं पुनः ।
ततस्तं तुष्टुवुः सर्वे भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ २ ॥

द्वैवर्षय ङियुः ।

श्रेष्ठं प्रधानं सकलादिभूतं सर्वान्तगं पूर्णमनन्तभावम् ।

नित्यं निजात्मानमचिन्त्यसंस्थं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ३ ॥

ओधेन डीनं स्वसुभे निमग्नं बीजात्मकं साङ्ख्यमनन्तवेद्यम् ।

वैदेडयोगेन य लभ्यमेवं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ४ ॥

शुवं परानन्तमयं परेशं ओधस्वरूपं प्रकृतेर्लयस्थम् ।

देडैर्विडीनं य तदात्मडीनं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ५ ॥

सोडडं सदाभेदविवर्जितं वै देडात्मयोगं सकलावभासम् ।

नित्यं पुराणं पुरुषं गाणेशं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ६ ॥

भिन्द्स्वरूपं मनसाडय गम्यं पाटैर्विडीनं य यतुष्यदं यम् ।

नानात्मभेदाश्रितमेकदन्तं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ७ ॥

नादस्वरूपं य गाणेशमेकं सर्वत्र यक्षुः श्रुतितुण्डभूतम् ।

(Page पं. ५ अ. ९ पान १८)

सर्वत्र उस्तोदरपादपङ्गं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ८ ॥

संस्थं सुषुप्तौ समभावदं वै द्रन्द्वाभाद्यं द्विविधावभासम् ।

आनन्तकन्तं तमसा विभान्तं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ९ ॥

सूक्ष्मस्वरूपं य तथान्तरस्थं सर्वज्ञमाद्यं गाणनायकं यम् ।

विज्ञानकोशस्थविडारकारं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १० ॥

स्थूलस्वरूपं सकलाभिमानं श्रेष्ठं रजोयुक्तमनन्तमाद्यम् ।

अन्नात्मभोगेषु विडारसिद्धं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ ११ ॥

अध्यात्मरूपं तमसा यरन्तं द्रव्यप्रकाशं परमार्थभूतम् ।

देडेन्द्रियज्ञानमयं य दुण्डिं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १२ ॥

नित्यं रजोदेडविकारगं वै कर्मस्वरूपं विविधेन्द्रियस्थम् ।

तज्जाधिभूतात्मकमप्रमेयं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १३ ॥

ज्ञानस्वरूपं सकलामरस्थं सर्वेन्द्रियज्ञानकरं प्रभुं वै ।

तज्जाधिदैवप्रचुरं मडान्तं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १४ ॥

आकाशरूपं सकलावभासं नादप्रचुरं सकलादिभूतम् ।

भूतैः सदा भेलकमादिनाथं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १५ ॥

वायुस्वरूपं जगदेकयाल प्राणादिसंस्थं स्वविभागं यम् ।
देहप्रयारं दश नामभिश्च लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १६ ॥
तेजःस्वरूपं सकलावभासं द्धन्द्रप्रयारं जठरे सुसंस्थम् ।
सन्धौ सदा व्याप्य विभागकारं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १७ ॥
जलस्वरूपं रसयुक्तमेव पुष्टिप्रदं षड्रसगं परेशम् ।
नित्यार्द्रभावस्य प्रकाशदं यं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १८ ॥
पृथ्वीस्वरूपं य धराधरेशं सर्वान्नमूलं विविधौषधिस्थम् ।
आकाररूपं य गजाननं वै लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ १९ ॥
विराट्स्वरूपस्थमनन्तपारं सर्वत्रनेत्रं य सलस्रशीर्षम् ।
सर्वत्र उस्ताननपादकादिं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ २० ॥
रजोयुतं सृष्टिकरं द्विजेशमादिस्वरूपं प्रपितामहं यम् ।
समानभावेन सुरासुरस्थं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ २१ ॥
सत्त्वप्रयारं हरिऋषधारं यं तामसं शङ्करवेषसंस्थम् ।
सूर्यप्रयारं जगदम्बिकागं लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ २२ ॥
धत्यादिभेदैः सुविराजमानं सर्वैर्विहीनं तु कथं स्तुवीमः ।
देवाः शिवाद्याश्च विकुण्ठिता वै लम्बोदरं तं य वयं नताः स्मः ॥ २३ ॥
ब्रह्मोवाच ।
स्तुत्वा देवर्षयस्त्वेवं प्रणोमुस्ते गजाननम् ।
लम्बोदरस्तानुवाच मडाभागान् सुसिद्धिदः ॥ २४ ॥
भवत्कृतमिदं स्तोत्रं भवेन् मत्प्रीतिवर्धनम् ।
पठतां शृण्वतां सद्यः सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २५ ॥
धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं ब्रह्मदं परम् ।
भविष्यति सदा मान्यं सर्वकार्येषु सर्वदा ॥ २६ ॥
मारणोश्चाटनादीनि स्तोत्रेषु सुदुर्षयः ।
भविष्यति न सन्देहः परकृत्यविनाशनम् ॥ २७ ॥
पुत्रपौत्रादिकं सर्वं लभते स्तोत्रपाठतः ।
धनधान्यकलत्रादि सुभं विन्दति मानवः ॥ २८ ॥
कारागृहगतं सद्यो मोचयेत् स्तोत्रपाठतः ।

विश्वामित्रवसिष्ठौ य संश्रुतं क्रोधनाशनम् ॥ ४२ ॥

असद्ब्रह्ममयो लम्बोदरश्चायं गणेश्वरः ।

स्वतः परत उत्थानं करोति लीलया प्रभुः ॥ ४३ ॥

तस्य रूपं परं केन वक्तुं नैव प्रशक्यते ।

सर्वसंयोगयोगेन लभ्यते योगसेवया ॥ ४४ ॥

अयं लम्बोदरश्चैव पूर्णयोगप्रवाचकः ।

संयोगायोगयोर्योगे लभ्यते योगसेवया ॥ ४५ ॥

उदरात्तस्य सम्भूतौ संयोगायोगरूपद्वौ ।

तेन लम्बोदरश्चायं कथ्यते वेदवादिभिः ॥ ४६ ॥

असित उवाच ।

अवेमुक्त्वा स्वयं ब्रह्मा विरराम मलामते ।

वसिष्ठस्तं प्रणम्यैव गतः स्वाश्रममाप्तले ॥ ४७ ॥

विश्वामित्रश्च मेधावी निःश्वस्य स्वस्थलं गतः ।

अवे गते मया तत्र पृष्टः सोऽपि पितामहः ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽऽ गजानन्यरिते लम्बोदरदेवर्षिःकृतस्तुतिवार्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ५.९

(Page पं. ५ अ. १० पान २०)

५.१० वत्सराऽसितशान्तिवार्णनं नाम दशमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

नैध्रुव उवाच ।

श्रुत्वा कथां मलाभाग क्रोधशान्तिकरीं प्रभो ।

न तृप्यामि पुनः स्वामिन् वद विघ्नेशयेष्टितम् ॥ १ ॥

त्वया पृष्टः कथं ब्रह्मा स जगाद डिमप्यहो ।

तद्गदस्व दयासिन्धो तात योगप्रदं छि येत् ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

अवे पृष्टो मलातेजा नैध्रुवेण पितृव्यकः ।

कथान्तरमुवायेदं मलायोगप्रदं मउत् ॥ ३ ॥

असित उवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि योगशान्तिपदप्रदम् ।
गणेशानस्य मन्त्रात्म्यं ब्रह्मेशस्य विद्यक्षाण ॥ ४ ॥

ब्रह्माणं च प्राणम्यादावपृच्छं विनयान्वितः ।
वद तात मन्त्रयोगं शान्तिदं सर्वतारक ॥ ५ ॥

सहजे य मन्त्रयोगिन् स्वाधीनत्वं प्रदृश्यते ।
स्वेच्छामयं कथं नाथ भवति ब्रह्म ते नमः ॥ ६ ॥

अतः शान्तिविहीनौ त्वां समागतौ न संशयः ।
शान्त्यर्थं वद किं सेव्यं कश्चिवावस्त्वदाज्ञया ॥ ७ ॥

असित उवाच ।

वत्सरेण मया तात पृष्टः सर्वविदां वरः ।
उवाच प्रेमसंयुक्तो गाणपत्यः पितामहः ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

कर्मज्ञानं समं ब्रह्म सहजं तु यत्तुर्थकम् ।
तेषां संयोगभावे वै स्वानन्दो मौनधारकः ॥ ९ ॥

तत्र स्वाधीनगं ब्रह्म पराधीनं कुतस्त्रिधा ।
स्वसंवेद्यमयेनैव सुतो योगेन लभ्यते ॥ १० ॥

संयोगो मायया युक्तः सर्वसंयोगभावतः ।
अयोगे सर्वसंयोगो नश्यति व्यतिरेकतः ॥ ११ ॥

निवृत्त्या स्वधिया ब्रह्म प्राप्यते नान्यथा क्वचित् ।
स्वकीयाऽभेदतस्तत्र निवृत्तिर्योगिभिर्धृता ॥ १२ ॥

संयोगायोगयोर्योगे योगः शान्तिप्रदायकः ।
शान्त्या स शेव लभ्यश्च सुतौ भवति नान्यथा ॥ १३ ॥

शान्तिरूपधरं पूर्णं गणेशं संवदन्ति य ।
वेदास्तं भावसंयुक्तो मुनी यदि भ्रष्टिष्यथः ॥ १४ ॥

तदा शान्तियुतौ योगी भवन्तौ योगिसम्मतौ ।
भविष्यथो मन्त्राभागा नान्यथा मे वयोऽनृतम् ॥ १५ ॥

सम्प्रज्ञातमयो देहोऽसम्प्रज्ञातमयं शिरः ।

गजाकारं तयोर्योगे गणेशो देवधारकः ॥ १६ ॥

गणाः समूहरूपाश्च समूहा ब्रह्मवायकाः ।

तेषां स्वामी न सन्देहो गणेशो नामधारकः ॥ १७ ॥

चित्तरूपा मलाभुद्धिश्चित्तमोहकरी मता ।

सिद्धिस्तयोः पतिः साक्षाद्गणेशो वेदवादतः ॥ १८ ॥

चित्तं मोहयुतं त्यक्त्वा चिन्तामणिं भजिष्यथः ।

योगशान्त्या मलाभागौ नित्यं तं योगरूपकम् ॥ १९ ॥

असित उवाच ।

अेवमुक्त्वा विधाता वां विरराम मलाभते ।

वत्सरेण समायुक्तस्तं प्रणम्य वनेऽगमम् ॥ २० ॥

आवाभ्यां साधितं पुत्र यथोद्दिष्टं य वेधसा ।

शमदमयुताभ्यां वै शान्तिः प्राप्ता सुनिश्चला ॥ २१ ॥

तथापि गणराजस्य भजने निरतौ पुरा ।

गते वर्षे गणार्ध्यक्ष आययौ वरदायकः ॥ २२ ॥

तं दृष्ट्वा प्रणतौ देवं पुनः पूज्य यथाविधि ।

गणेशानं तुष्टुविव भक्त्या नम्रात्मकन्धरौ ॥ २३ ॥

असितवत्सरावूयतुः ।

लम्बोदर नमस्तुभ्यं सततं योगरूपिणे ।

योगाकारशरीराय योगशान्तिप्रदायिने ॥ २४ ॥

विघ्नेशाय मलाभक्तानां विघ्नहरणाय य ।

अभक्तानां मलाविघ्नकारिणे ते नमो नमः ॥ २५ ॥

(Page भं. ५ अ. १० पान २१)

स्वानन्दवासिने तुभ्यं सदा स्वानन्ददायिने ।

मूषकवाडनायैव मूषकध्वज वै नमः ॥ २६ ॥

अनाथाय गणेशाय सर्वेषां नाथरूपिणे ।

नाथानां नाथरूपाय विनायक नमोऽस्तु ते ॥ २७ ॥

उरम्भाय य सर्वेषां मात्रे पित्रे नमो नमः ।

ज्येष्ठराजाय ज्येष्ठाय ज्येष्ठानां ज्येष्ठ ते नमः ॥ २८ ॥

અમેયાયાઽપ્રેમયાયાઽનન્તખેલકરાય તે ।
 અનન્તાનન્તરૂપાયાનન્તદાય નમો નમઃ ॥ ૨૯ ॥
 સિદ્ધિબુદ્ધિપતે નાથ ભક્તસંરક્ષકાય ચ ।
 નાનાશક્તિપ્રપાલાયાનન્તમાયાવિહારિણે ॥ ૩૦ ॥
 ગજવક્રત્રાય સર્વેષામાદિપૂજ્યાય તે નમઃ ।
 સર્વપૂજ્યાય સર્વેષાં સિદ્ધિદાય નમો નમઃ ॥ ૩૧ ॥
 વક્રતુણ્ડાય વીરાય ચૈકદન્તાય તે નમઃ ।
 મહોદરાય દેવાય દેવદેવેશ તે નમઃ ॥ ૩૨ ॥
 અસુરાણાં સહાયાય નાનાવરપ્રદાય ચ ।
 અસુરાણાં નિહન્ત્રે ત આસુરાય નમો નમઃ ॥ ૩૩ ॥
 બ્રહ્મણાં પતયે તુભ્યં બ્રહ્મણાં બ્રહ્મવાદિને ।
 બ્રહ્માકારાય વૈ દુણ્ઢે વેદવેદ્યાય તે નમઃ ॥ ૩૪ ॥
 મનોવાણી વિહીનાય મનોવાણીમયાય ચ ।
 યોગેશાય પરેશાય સર્વામયવિવર્જિત ॥ ૩૫ ॥
 કિં સ્તુવસ્ત્વાં ગણાધીશ યત્ર શાન્તિં સમાગતાઃ ।
 વેદા યોગીન્દ્રમુખ્યાશ્ચાસ્તુવન્તં પ્રણમાવહે ॥ ૩૬ ॥
 એવં સ્તુતો ગણાધીશસ્તૌ જગાદ મહામુની ।
 વરં સંવૃણુતં વિપ્રૌ દાસ્યામિ ભક્તિયન્ત્રિતઃ ॥ ૩૭ ॥
 ભવદ્ભ્યાં યત્ કૃતં સ્તોત્રં તદેવ મે પ્રિયં ભવેત્ ।
 સર્વસિદ્ધિપ્રદં પૂર્ણં તથા મદ્ભક્તિદાયકમ્ ॥ ૩૮ ॥
 એવમુક્તૌ મહાયોગિનાવૂચતુર્ગજાનનમ્ ।
 ભક્તિં દેહિ ગણાધ્યક્ષ ત્વત્પદે સુદૃઢાં પરામ્ ॥ ૩૯ ॥
 ગાણપત્યપ્રિયત્વં નૌ દેહિ નાથ નમોઽસ્તુ તે ।
 નાન્યં વરં ગણાધીશ વૃણુવઃ સુખદં કદા ॥ ૪૦ ॥
 તથેતિ તાવુવાચાથ ગણેશોઽતર્દધે સ્વયમ્ ।
 આવાં ભક્તિસમાયુક્તૌ ભજાવો ગણનાયકમ્ ॥ ૪૧ ॥
 ઇતિ તે કથિતં વત્સ જ્ઞાનં ગણપતેર્મયા ।
 શમદમપરો ભૂત્વા ભજ તં ગણનાયકમ્ ॥ ૪૨ ॥

अवेमुक्त्वाऽसितस्तं वै नैध्रुवं गाणपस्य सः ।

मन्त्रं ददौ प्रजानाथ तस्मात् अेकाक्षरं पुनः ॥ ४३ ॥

ततश्चान्तर्दितो योगी सोऽसितः परमार्थवित् ।

गाणेशं नैध्रुवस्तेपे तपः सम्भूज्य यत्नतः ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते वत्सराऽसितशान्तिवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ५.१०

(Page पं. ५ अ. ११ पान २२)

५.११ लम्बोदरब्रह्मवर्णनं नाम अेकादशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

नैध्रुवो योगमार्गोऽण शमदमपरायणः ।

शान्तिं प्राप्तः क्मेणैव योगिवन्धो बभूव ह ॥ १ ॥

ततः सोऽपि गाणधीशं न मुमोच तताप सः ।

तपः सेवापरो भूत्वा गाणपत्यप्रियार्थतः ॥ २ ॥

अेवं तस्य तपो ज्ञात्वा तं ययौ स गजाननः ।

तं दृष्ट्वा सडसोत्थाय प्रणनाम कृताञ्जलिः ॥ ३ ॥

पुपूज भक्तिसंयुक्तः साश्रुनेत्रो मडायशाः ।

सरोमाञ्च्यः प्रतुष्टाव सूक्तैर्गाणेशकैः प्रभुम् ॥ ४ ॥

ततस्तुष्टो गाणधीशस्तस्मै भक्तिं ददौ दृढाम् ।

गाणपत्यप्रियं कृत्वाऽतर्धानं स यकार वै ॥ ५ ॥

तदादि नैध्रुवो योगी गाणपत्यो बभूव ह ।

भजते गाणनाथं सोऽधुना सर्वत्र सम्मतः ॥ ६ ॥

एति ते कथितं दक्ष यश्चिन् सर्वदं परम् ।

लम्बोदरस्य माडात्म्यं सर्वशान्तिप्रदं प्रभो ॥ ७ ॥

कोधासुरयश्चिन् तत्तथा ते कथितं मया ।

न संशयो भवेत्तस्मै श्रवणात् कोधशान्तिदम् ॥ ८ ॥

स्वस्वभाउषु सर्वत्र पश्चिमान्तदिगन्तरे ।
 मुनिभिः स्थापितो लम्बोदरश्चैव गजाननः ॥ ८ ॥
 तस्य दर्शनमात्रेण यथेप्सितकृलं लभेत् ।
 समुद्रतीरसंस्थस्य मूषकाऽऽढकस्य वै ॥ १० ॥
 अयं लम्बोदरस्यांशा अनन्ता विविधाः स्मृताः ।
 स्वस्वधर्मप्रक्षार्थं जनेभ्यः सर्वदाः प्रभो ॥ ११ ॥
 तेषां चरित्रकोट्यंशो वक्तुं नैव प्रशक्यते ।
 ब्रह्मादिभिर्मंडालाग तत्र कोऽलं नराकृतिः ॥ १२ ॥
 जगद्ब्रह्मक्रियार्थं स याचितस्तैः पुरा प्रभो ।
 शक्तिरुपावतारं च धृत्वा सर्वार्थदोऽभवत् ॥ १३ ॥
 मलिषासुरनाशार्थं याचितो मायया पुरा ।
 विघ्नराजः स्वयं सोऽपि बभूवे धर्मपालकः ॥ १४ ॥
 मायाकरविनाशाय शेषपुत्रो बभूव उ ।
 लम्बोदरः स्वयं साक्षात् स वै मूषकगः स्मृतः ॥ १५ ॥
 सावर्णिमनुना यैवाऽऽराधितो गणनायकः ।
 बभूव वै तत्र लम्बोदरः शक्तिविनायकः ॥ १६ ॥
 ब्रह्म नानाविधं वेदे कथितं तु प्रजापते ।
 जगत्तेषां तथा भिन्नं विडारार्थं बभूव उ ॥ १७ ॥
 तेषु स्वानन्दभावेन स्थितोऽयं ब्रह्मधारकः ।
 संयोगाभेद्योगेन स वै लम्बोदरः स्मृतः ॥ १८ ॥
 संयोगाभेद्योगेन समाधिना प्रजापते ।
 नानाविधं जगद्ब्रह्म भवन्नश्यति तद्गतम् ॥ १९ ॥
 तेषां भेदा गाणेशेन तथा सृष्टाश्च पालिताः ।
 दुतास्तेन समाख्यातो वेदे स ब्रह्मवाचकः ॥ २० ॥
 भेदा असत्यरुपाश्च तेषां ब्रह्म प्रकथ्यते ।
 शक्तिर्जनीलि तां लम्बोदरमेव गजाननम् ॥ २१ ॥
 समुत्पन्नास्तद्दुदरादन्ते तत्र गता बभुः ।
 भेदा लम्बोदरस्तेन समाख्यातो ह्यसन्मयः ॥ २२ ॥

छंदं लम्बोदराऽऽभ्यान् कथितं ते प्रजापते ।
श्रवणात् पठनात् सर्वदायकं सर्वसम्मतम् ॥ २३ ॥

श्रोतुमिच्छसि किं भूयस्तद्दृष्टव प्रजापते ।
कथयिष्यामि ते भावं प्रभो ज्ञात्वा गणेश्वरे ॥ २४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ो लम्बोदरखरिते लम्बोदरब्रह्मवर्णनं नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ ५.११
(Page पं. ५ अ. १२ पान २३)

प.१२ शक्तिस्वर्तृपावतारवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।
लम्बोदरस्य माडात्त्यं त्वं जानासि सुप्प्रदम् ।
भुभाम्भुजात् स्रवति य यस्यैवं शान्तिदामृतम् ॥ १ ॥

लम्बोदरस्य माडात्त्यं श्रुतं कोषडरं परम् ।
श्रोतुमिच्छा तथा मेऽपि वर्धते भावसंयुता ॥ २ ॥

अतो वद मडाभाग पुनर्विघ्नेशसत्कथाम् ।
दक्षेण संश्रुतां पुण्यां मुद्रलाद्योगसागरात् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।
मुने शौनक धन्यस्त्वं मडच्छृणु कथामृतम् ।
दक्षेण संश्रुतं पूर्णं मुद्रलेन प्रभाषितम् ॥ ४ ॥

लम्बोदरकथां श्रुत्वा लृष्टरोमा प्रजापतिः ।
प्रणम्य मुद्रलं विप्रमुवाच वचनं हितम् ॥ ५ ॥

दक्ष उवाच ।
धन्योऽसि योगिवन्धोऽसि मुद्रल त्वं न संशयः ।
कथां वदसि कल्याणदायिनीं हर्षवर्धिनीम् ॥ ६ ॥

श्रुत्वा श्रुत्वा न मे तृप्तिर्जायतेऽमृतसन्निभाम् ।
अधुना वद योगीन्द्र पुनर्गाणपतेः कथाम् ॥ ७ ॥

लम्बोदरः कथं यायं शक्तिरूपो भवूव उ ।
तस्य मुष्यं यरित्रं मे वद सर्वार्थदायकम् ॥ ८ ॥
शक्त्या संराधितो देवो मखिषस्य वधाय य ।
कथं प्रकटरूपोऽसौ भवूव तद्गदस्व मे ॥ ९ ॥
शेषपुत्रः कथं साक्षाद्भवूव गणनायकः ।
मायाकरविनाशाय कथं भूषकगः स्मृतः ॥ १० ॥
सावर्णिमनुना यैव कथमाराधितोऽभवत् ।
कथं शक्तिगणेशानोऽवतारः प्रभवूव उ ॥ ११ ॥
अेतत्सर्वं सुविस्तीर्य वद मे करुणानिधे ।
लम्बोदरावताराश्च सुभदाः श्रवणात् प्रभो ॥ १२ ॥
अन्यत्त्वं वद योगीन्द्र गाणपत्यस्वरूपकम् ।
दीक्षायुक्तं विशेषेण कीदृशो गाणपः स्मृतः ॥ १३ ॥
पूजा गाणपतेश्चैव कीदृशी डियते जनैः ।
मन्त्रः केन प्रकारेण गृह्यते गुरुवक्त्रतः ॥ १४ ॥
विधियुक्तं गाणपत्यमार्गं मे वद विस्तरात् ।
येनाहं गाणपत्यश्च भविष्यामि सुदीक्षया ॥ १५ ॥
गाणपत्यांश्च योगीन्द्र प्रभो ज्ञास्यामि दृष्टिगान् ।
तदर्थं वद विप्रर्षे सर्वज्ञोऽसि न संशयः ॥ १६ ॥
महाभाग्येन ते विप्र दर्शनं मेऽभवत् डिल ।
तव पादस्य वैशित्र्यं सर्वसन्तोषकारकम् ॥ १७ ॥
सूत उवाच ।
अेवं पृष्टो महायोगी दक्षेण गाणपप्रियः ।
जगाद तं प्रजनाथं पुनर्भावेन तोषितः ॥ १८ ॥
मुद्रल उवाच ।
धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि दक्ष त्वं नात्र संशयः ।
येन प्रीतिर्गाणपतावद्भुता ते प्रजापते ॥ १९ ॥
प्रष्टुः श्रोतुश्च वक्तुर्वै पावनीं सर्वदां पराम् ।
गणेशं कथयिष्यामि भक्तिं दृष्ट्वा सुतोषितः ॥ २० ॥

आदौ ब्रह्म य यत् प्रोक्तं तदेव ब्रह्मणि स्थितम् ।
स्वेच्छा तत्र समुत्पन्ना माया तस्य प्रजायते ॥ २१ ॥

स्वेच्छया द्विविधं जातं तदेवात्र न संशयः ।
स्वतः परत उत्थानात्तच्छृणुष्व सुयोगदम् ॥ २२ ॥

सदा स्वसुभनिष्ठं वै नानामायाविवर्जितम् ।
तद्वै परत उत्थानवायकं कथितं मया ॥ २३ ॥

मायाभेलकरं यच्च ब्रह्म स्वेच्छामयं प्रभो ।
स्वत उत्थानकं प्रोक्तं पश्य वेदेषु मानद ॥ २४ ॥

स्वत उत्थानकं ब्रह्म विकल्पं प्रयकार उ ।
विकल्पात्तत् द्विधा भूतमेकानेकमयत्वतः ॥ २५ ॥

अेकं देहिस्वरूपं तद्भ्रुवृत्तं शरीरकम् ।
ताभ्यां यतुर्विधं सृष्टे जगदेतच्चराचरम् ॥ २६ ॥

(Page पं. प अ. १२ पान २४)

अते ब्रह्मगणाः सर्वे क्रियासामर्थ्यादीनतः ।
न शक्ताः स्वस्वकार्येषु तपोयुक्तास्ततोऽभवन् ॥ २७ ॥

स्वस्वरूपं य सर्वेषां भवेत्तु डिल यादृशम् ।
तादृशाय नमस्तुभ्यं मन्त्रं जेषुः परेश्वराः ॥ २८ ॥

दिव्यवर्षसहस्रेण प्रसन्नो गणनायकः ।
नरकुञ्जररूपः स प्रकटोऽभूत् वृष्टि प्रभुः ॥ २९ ॥

तं दृष्ट्वा ज्ञानसम्पन्ना जाता ब्रह्मगणाः परम् ।
ततस्ते ध्यानशीलाश्च पुपूजुर्दृष्टि संस्थितम् ॥ ३० ॥

तेषां पुरः स्वयं साक्षात् प्रकटोऽभूत् प्रजापते ।
शक्तिरूपधरो भूत्वा प्रसन्नो वरदायकः ॥ ३१ ॥

यतुर्बाहुधरा देवी सर्वावयवसंयुता ।
स्तनभारभराकान्ता शुशुभे परमात्मिका ॥ ३२ ॥

तां दृष्ट्वा विस्मिताः सर्वे पप्रच्छुः स्वहिते रताम् ।
का त्वं कस्माद्विडायता वद नः सकलं परे ॥ ३३ ॥

श्रीदेव्युवाच ।

गणेशोऽलं मलाभागा यं ध्यायथ तपोन्विताः ।
 तपसा तुष्टभावेन वरदाता समागतः ॥ ३४ ॥
 अेवमुक्त्वा स्वयं तत्र शक्तिः सा परमाद्भुता ।
 गजवक्त्रयुतं रूपं दधे तेषां प्रपश्यताम् ॥ ३५ ॥
 लम्बोदरं समालोक्य पुनर्विस्मितयेतसा ।
 स्तोत्रं तैर्वै समारब्धं तावत् स्त्रीरूपमादधे ॥ ३६ ॥
 दृष्ट्वा ब्रह्मगणास्तां ते विस्मिता गणपे रताः ।
 गणेशकृपया सर्वे ज्ञानयुक्ता बभूवुरे ॥ ३७ ॥
 ततस्तैश्चेष्टितं तस्य ज्ञातं भक्त्या प्रजापते ।
 लम्बोदरः स्वयं शक्तिरूपोऽयं नात्र संशयः ॥ ३८ ॥
 या शक्तिः स गणेशानो गणेशः शक्तिरुच्यते ।
 लम्बोदरात्मिका साक्षात् सर्वेषां जननी परा ॥ ३९ ॥
 ततस्तां ते प्रणम्यादौ तुष्टुवुः करसम्पुटैः ।
 प्रजनाथ ब्रह्मगणाः सरोमाग्या विशेषतः ॥ ४० ॥
 ब्रह्मगणा उचुः ।
 नमस्ते शक्तिरूपायै सर्वेषां यं क्रियात्मने ।
 सर्वसत्ताप्रदात्र्यै ते जगद्ब्रह्म नमोऽस्तु ते ॥ ४१ ॥
 अपारायै यं सर्वेभ्यः सर्वदायै नमो नमः ।
 भक्त्या स्वाधीनरूपायै मलाभाये नमोऽस्तु ते ॥ ४२ ॥
 सदा स्वानन्दसंस्थायै जगद्ब्रह्मप्रयालिडे ।
 नानाभेदधरायै ते विघ्नेशायै नमो नमः ॥ ४३ ॥
 अमेयायै नमस्तुभ्यं भक्तसंरक्षरूपिणि ।
 कर्त्र्यै पात्र्यै यं संऽर्त्र्यै गणेशायै नमो नमः ॥ ४४ ॥
 समुत्पन्नं त्वद्दृष्टात् जगद्ब्रह्म न संशयः ।
 तदेव सृष्टिरूपं त उदरं ते नमो नमः ॥ ४५ ॥
 स्तनपानेन देवेशि पोषणं कुरुषे सदा ।
 स्थितिरूपं तदेवाङ्गे स्तनौ ते वै नमो नमः ॥ ४६ ॥
 अन्ते प्रलयकालज्ञे त्वया अस्तं मुपेन यं ।

संखारकं तदेवाङ्गो मुष्ं ते वै नमो नमः ॥ ४७ ॥
मनोवाणीविहीना त्वं भक्तवत्सलभावतः ।
स्वयं देवधरा जाता भक्तेशायै नमो नमः ॥ ४८ ॥
किं स्तुमस्त्वां मडामाथे शक्तिनामधरे परे ।
सर्वत्र शक्तभावेषु संस्थितायै नमो नमः ॥ ४९ ॥
वेदानां योगिनां यैव शक्तत्वं तत्त्वदीयकम् ।
त्वां स्तोतुं कः समर्थः स्यादतस्ते प्रणामामहे ॥ ५० ॥
एति स्तुता जगन्माता ब्रह्मणां जननी प्रभो ।
प्रसन्ना तानुवायाऽथ भक्तिभावेन तोषिता ॥ ५१ ॥
शक्तिरुवाच ।
वरान् ब्रह्माणि वृणुत येषां ये मनसीप्सिताः ।
(Page पं. ५ अ. १२ पान २५)
दास्यामि तपसा तुष्टा भक्त्या स्तोत्रेण सर्वपाः ॥ ५२ ॥
भवत्कृतं मदीयं यत् स्तोत्रं सर्वार्थदं भवेत् ।
भक्तिप्रदं मडाभागाः सर्वसामर्थ्यदायकम् ॥ ५३ ॥
यद्यद्विच्छति तत्तद्वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।
भुक्तिभुक्तिप्रदं पूर्णं भविष्यति न संशयः ॥ ५४ ॥
अेवं शक्तेर्वयः श्रुत्वा तां ब्रह्माणि प्राणम्य य ।
जगुः प्रकृष्टभावेन तां परां सर्वमातरम् ॥ ५५ ॥
ब्रह्माण्ययुः ।
वरान् दास्यसि सर्वेशि तदा ते भक्तिमुत्तमाम् ।
देहि शक्तो यथा मोडो नश्यत्यत्र न संशयः ॥ ५६ ॥
किं कर्तव्यं मडादेवि तत्र सामर्थ्यमुत्तमम् ।
देव्यस्मभ्यस्ततो मातः कश्चिन्माम्श्रुते प्रियम् ॥ ५७ ॥
तेषां वयनमाकर्ण्य सन्तुष्टा सर्वदायिनी ।
तथेति तान्युवायाथांऽतर्धानं सा यकार उ ॥ ५८ ॥
ततो वरभवेनैव सृष्ट्वा विश्वं यरायरम् ।
स्वस्वभोगप्रदं भिन्नं तेषु क्रीडन्ति नित्यदा ॥ ५९ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभावश्च वक्तुं तेन न शक्यते ॥ ७२ ॥

सर्वं भोगादिकं तेषां तप आदि मलामते ।

कथनीयं कथं शास्त्रैर्द्वैतवद्गर्भते ल्यतः ॥ ७३ ॥

शिष्यस्य बोधदानार्थं जनीद्वि त्वं प्रजापते ।

मा कुरुष्व वृथा तत्र संशयं वा विकारकम् ॥ ७४ ॥

सूत उवाच ।

मुद्रलस्य वयःश्रुत्वा लृष्टो दक्षस्तमब्रवीत् ।

संशयो मे गतःस्वामिस्त्वदुक्तवयसाऽधुना ॥ ७५ ॥

लम्बोदरस्य माहात्म्यमधुना वद मानद ।

सर्वज्ञस्त्वमतो निःसंशयं सर्वं करोषि वै ॥ ७६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे

पञ्चमे भा३ उ लम्बोदर्यरिते शक्तिस्वप्नपावतारवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ५.१२

५.१३ शक्तिवरप्रदानं नाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

पुरा दैत्याधिपः क्रूरो ब्रह्मणो वरदानतः ।

मलिषासुरनामाऽथ बभूव भुवनाधिपः ॥ १ ॥

जित्वा देवगणान् सर्वास्तथा स्वर्गेषु दैत्यपान् ।

स्थापयामास दृर्बुद्धिस्वध्यः सर्वभावतः ॥ २ ॥

ततः कर्मविहीनं वै यकार स धरातलम् ।

अभवन्नमराः सर्वे उपोषणपरास्ततः ॥ ३ ॥

ततो देवर्षिभिस्तत्र तपसाऽऽराधिताऽभवत् ।

शक्तिः सर्वमयी साक्षादसत्स्वानन्दवासिनी ॥ ४ ॥

प्रगतेषु सलस्रे वै वर्षेषु प्रकटाऽभवत् ।

वरदानैर्वृता देवी वधाय मलिषस्य सा ॥ ५ ॥

पुरुषात्तस्य भवति न भयं मलिषस्य य ।

जिता वयं मलादेवि रक्ष नो मलतो भयात् ॥ ६ ॥

तस्य नाशं कुरुष्व त्वं सर्वेषां सुभकारणात् ।
 पुत्रास्ते य वयं देवि रक्ष रक्ष मडाभयात् ॥ ७ ॥
 तथेति तानुवायेव सिंहाङ्गा क्रोधसंयुता ।
 ययौ दैत्यवधार्थं सा मडामाया प्रजापते ॥ ८ ॥
 स्थिता वनान्तरे धृत्वा मोहिनीरुपकं जगौ ।
 गानं रसयुतं शक्तिः शुश्रुवे तत्र कोऽसुरः ॥ ९ ॥
 स आगत्य मडाशक्तिं दृष्ट्वा मोडयुतोऽभवत् ।
 गत्वा दैत्याधिपं सद्यः कथयामास विस्तरात् ॥ १० ॥
 न ब्रह्माण्डे समं किञ्चित्तथा रूपोऽयं तेजसा ।
 स्त्रीरत्नं तद्विजानीहि राज्यभोगि गृहाण य ॥ ११ ॥
 दैत्यस्य वचनं श्रुत्वा मोडयुक्तो मडासुरः ।
 प्रधानं प्रेषयामास तां समानेतुमादरात् ॥ १२ ॥
 प्रधानेन मडामाया दृष्टा मोडविवर्धिनी ।
 मोहितः स उवाचयथा तां सर्वातिगरूपिणीम् ॥ १३ ॥
 मडिषो देवि सर्वस्य ब्रह्माण्डस्य पतिः परः ।
 मृत्युङ्गीनः सदा यौवनशाली शोभया युतः ॥ १४ ॥
 तेनाऽहं प्रेषितो नूनं त्वदर्थं रूपशालिनि ।
 भव पत्नी मडाभागे दैत्येशस्य मडात्मनः ॥ १५ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा क्रोधयुक्ता अबभूव ह ।
 जगाद तं मद्योत्सिक्तं दैत्यामात्यं प्रजापते ॥ १६ ॥
 शक्तिरुवाच ।
 परस्थाऽहं मडादैत्ये स्त्री किं वदसि मां वयः ।
 भूढवत्त्वां उनिष्यामि पुनर्भाषिणसंयुतम् ॥ १७ ॥
 तस्यास्तद्भयनं श्रुत्वा क्रोधयुक्तो मडासुरः ।
 दैत्यानाङ्गापयामास तां समानेतुमादरात् ॥ १८ ॥
 तदाज्ञया मडादैत्याः समाजग्मुः समन्ततः ।
 तान् दृष्ट्वा क्रोधसंयुक्ता सा अबभूव यशस्विनी ॥ १९ ॥
 क्रोधानवेन सर्वान् सा ददाह य प्रजापते ।

तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं पपाल सखिवो भयात् ॥ २० ॥
 ज्ञात्वा वृत्तान्तमुग्रं स मडिषो मोडसंयुतः ।
 स्वयं सैन्यसमायुक्त आययौ तां यशस्विनीम् ॥ २१ ॥
 तां दृष्ट्वा कामबाणैः स विद्मो दैत्याधिपः स्वयम् ।
 सखिवान् प्रेषयामास धर्तुं समीपसंस्थिताम् ॥ २२ ॥
 दैव्या शस्त्रप्रदारेण उताः सर्वे प्रजापते ।
 ततोऽतिकोपसंयुक्तः स्वयं रणसमागतः ॥ २३ ॥
 समागतं मडादैत्यं देवी क्रोधसमन्विता ।
 धनुः सज्जमथो कृत्वा बाणान् चिक्षेप दारुणान् ॥ २४ ॥
 तद्भाणैरपि दैत्येशा मृताः केचिद्रणाजिरे ।
 केचिच्छिन्नास्तथा केचिन् मूर्च्छिताः सम्भ्रमूविरे ॥ २५ ॥
 ततः कोपयुतो दैत्यो मडिषासुरसंज्ञितः ।
 (Page पं. ५ अ. १३ पान २७)
 युयुधे तां मडाभागां नानाशस्त्रास्त्रैः परैः ॥ २६ ॥
 युद्धं तत्र मडाघोरं जातं तद्भयदायकम् ।
 सर्वेषां य प्रजानाथ परस्परजयैषिणोः ॥ २७ ॥
 अेकवर्षं मडादैत्यो युयुधे य तथा पुरा ।
 ततः कोपसमायुक्तः पर्वतं चिक्षिपेऽसुरः ॥ २८ ॥
 पर्वताघातमात्रेण मूर्च्छितां जगदम्बिकाम् ।
 तादृशीं तां गृहीत्वा स गन्तुं यावन्मनो दधे ॥ २९ ॥
 तावत् सा सावधानाऽभूत् दृष्ट्वा दैत्यं मडाभलम् ।
 अन्तर्धाय स्वमात्मानं ययौ देवी डिमालयम् ॥ ३० ॥
 तत्र भेदसमायुक्ता सा येतसि दधार उ ।
 अडोऽडं मनसा सर्वं भस्म कुर्या क्षणार्धतः ॥ ३१ ॥
 स्त्रीहस्तेन मडादैत्यो मरिष्यति न संशयः ।
 तथाऽपि मां जिगायैव यशोयुक्तोऽभवत् कथम् ॥ ३२ ॥
 अतो विघ्नेश्वरेणैव कृतो विघ्नो न संशयः ।
 भ्रान्ताऽडं तमपूज्याऽऽदौ गता सङ्ग्रामभाऽडले ॥ ३३ ॥

अढो शक्तिस्वरूपाऽहं मथ्यक्त्या वर्ततेऽपिलम् ।
 जिता शक्तिविहीना य जाता कौतुकमुत्तमम् ॥ ३४ ॥
 अतः शक्तिरशक्तत्वं ममाधीनं न वर्तते ।
 विघ्नराजस्य सत्ता या सत्या साऽन्यत्र भ्रान्तिजा ॥ ३५ ॥
 यदा गणेश्वरस्तुष्टस्तदा श्रुवा मडेश्वराः ।
 भ्रष्टमाणि शक्तिरूपाणि शक्तं नान्यत् कदाचन ॥ ३६ ॥
 अेवं मनसि सन्धार्य सती सन्तापसंयुता ।
 त्यक्त्वा सर्वं तपस्तेपे निराडारपरायणा ॥ ३७ ॥
 विन्ध्यायलं समासाद्य संस्थिता जगदम्बिका ।
 विघ्नराजं लृष्टि ध्यात्वा जजाप मन्त्रमुत्तमम् ॥ ३८ ॥
 अेवं वर्षसहस्रेणैकाक्षरं विधिना तथा ।
 तपसोग्रेश विघ्नेशः सन्तुष्टस्तां ययौ परम् ॥ ३९ ॥
 अस्थिरमावशेषां तां वीक्ष्य विस्मितमानसः ।
 बोधयामास शक्तिं स विघ्नेशः करुणानिधिः ॥ ४० ॥
 विघ्नेश उवाच ।
 पश्य शक्ते य मां प्राप्तं यं ध्यायसि निरन्तरम् ।
 वरं दातुं वृणुष्व त्वं दास्यामि भक्तियन्त्रितः ॥ ४१ ॥
 भक्त्या य तपसा देवि सन्तुष्टं ते विशेषतः ।
 तवाधीनं न सन्देहः पश्य मां वरदायिनम् ॥ ४२ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा जगदम्बा बुभोध य ।
 अपश्यद्राजराजं तमुत्थाय प्रणामात् सा ॥ ४३ ॥
 पुपूज्य भक्तिसंयुक्ता तुष्टाय करसम्पुटैः ।
 पुनः प्राण्म्य विघ्नेशं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४४ ॥
 शक्तिरुवाच ।
 विघ्नेशाय नमस्तुभ्यं भक्तविघ्नविनाशिने ।
 अभक्तानां विशेषेण विघ्नकर्त्रे नमो नमः ॥ ४५ ॥
 गणेशाय गणानां वै पालकाय परात्मने ।

गुणरुपाय सर्वत्र संस्थिताय नमो नमः ॥ ४६ ॥
 अमेयशक्तये चैवामेयमायाप्रयालक ।
 मायाहीनस्वरुपाय मायिभ्यो भोऽदायिने ॥ ४७ ॥
 ब्रह्मभ्यो ब्रह्मदात्रे ते ब्रह्मदास्पतये नमः ।
 ब्रह्मणे ब्रह्मरुपाय हेरम्भाय नमो नमः ॥ ४८ ॥
 कर्मणां कृलदात्रे ते कर्मणां कर्मधारक ।
 कर्मयोगस्वरुपाय परेशाय नमो नमः ॥ ४९ ॥
 ज्ञानानां ज्ञानरुपाय ज्ञानिनां ज्ञानधारिणे ।
 सदा ज्ञानविहीनाय ज्ञानयोगाय ते नमः ॥ ५० ॥
 समाय य स्वरुपाय समेभ्यः साम्यदाय ते ।
 (Page भं. प अ. १३ पान २८)
 आनन्दानन्दकन्दाय समहीनाय ते नमः ॥ ५१ ॥
 सञ्जाय विहीनाय सञ्जैः सञ्जात्मने ।
 सञ्जानां तु योगाय निर्मोहाय नमो नमः ॥ ५२ ॥
 स्वानन्दाय सदा स्वानन्दानां स्वानन्दमूर्तये ।
 मायायुक्ताय देवेश सर्वाधीशाय ते नमः ॥ ५३ ॥
 अयोगाय सदा ब्रह्मनिवृत्तिं धारिणे नमः ।
 असम्प्रज्ञातभावाय लम्बोदर नमो नमः ॥ ५४ ॥
 शान्तिरुपाय योगाय योगेभ्यो योगदाय ते ।
 चित्तभूमिविहीनाय नमश्चिन्तामणे नमः ॥ ५५ ॥
 क्षमापराधकं नाथ विस्मृत्या भ्रमसंयुता ।
 अप्रपूज्य गण्णाधीश गता योद्धुं परात्परम् ॥ ५६ ॥
 अधुना मे वरं देहि त्वत्पादरसदायकम् ।
 मडाभक्तिप्रदं नाथ येनाऽहं तोषिता त्वया ॥ ५७ ॥
 जयं देहि गण्णाधीश मङ्घिस्य वधाय वै ।
 रतायै देवदेवेश नमस्ते परमेश्वर ॥ ५८ ॥
 अेवं तस्याः संस्तुत्वया भक्त्या रससमुद्भवः ।
 तेन युक्ता ननर्तैव साश्रुनेत्रा प्रजापते ॥ ५९ ॥

લમ્બોદરસ્તાદૃશીં સ નિરીક્ષ્યૈવ જગાદ તામ્ ।
ત્વયા યદ્યાચિતં દેવિ તત્ સર્વં સફલં ભવેત્ ॥ ૬૦ ॥

ત્વયા કૃતમિદં સ્તોત્રં ભવેદ્ ભક્તિરસપ્રદમ્ ।
અપરાધસ્ય દેવેશિ સહને કારણં મયિ ॥ ૬૧ ॥

ભુક્તિં મુક્તિં પ્રદાસ્યામિ સ્તોત્રેણાડહં હિ સંસ્તુતઃ ।
યં યં ચિન્તયસે કામં તં તં દાસ્યામિ નિશ્ચિતમ્ ॥ ૬૨ ॥

એવમુક્ત્વાંડતર્દધેડસૌ ગણેશો બ્રહ્મનાયકઃ ।
શક્તિઃ ખિન્નેવ તન્નૈવ સંસ્થિતા ધ્યાનસંયુતા ॥ ૬૩ ॥

સ્થાપયામાસ મૂર્તિં સા બ્રાહ્મણૈર્વેદપારગૈઃ ।
પૂજયામાસ તાં તત્ર તતો યોદ્ધુ સમાગતા ॥ ૬૪ ॥

તદાદિ ગણરાજસ્ય સ્થાનં તત્ પપ્રથે ભુવિ ।
સર્વસિદ્ધિકરં પૂર્ણં યાત્રાકારિ જનસ્ય ચ ॥ ૬૫ ॥

બ્રહ્મભૂયપ્રદં પૂર્ણં તન્નૈવ મરણે સતિ ।
વિદ્વેશ્વરસ્ય દક્ષૈતદ્ બભૂવે સર્વદા પ્રિયમ્ ॥ ૬૬ ॥

મહિષાસુરકં દેવી જઘાન વરદાનતઃ ।
યુદ્ધં કૃત્વા મહાઘોરં જગદ્રક્ષણલાલસા ॥ ૬૭ ॥

પુનઃ સમાગતા દેવી વિદ્વેશક્ષેત્રકે પ્રભો ।
તત્ર નિત્યં મહાભક્ત્યા ભજતે ગણનાયકમ્ ॥ ૬૮ ॥

ઇદં લમ્બોદરસ્યૈવ ચરિત્રં સર્વદં પરમ્ ।
યઃ શ્ણોતિ નરો ભક્ત્યા પઠેદ્વા તસ્ય સમ્ભવેત્ ॥ ૬૯ ॥

॥ ઐં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
પચ્ચમે ખણ્ડે લમ્બોદરચરિતે શક્તિવરપ્રદાનં નામ ત્રયોદશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૧૩

(Page ખં. ૫ અ. ૧૪ પાન ૨૯)

૫.૧૪ શિવવિષ્ણુગર્વહરણં નામ ચતુર્દશોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

મુદ્ગલ ઉવાચ ।

बभक्ष पुनरुये तौ क्षुधितोऽहं विशेषतः ॥ २७ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा शिवो विष्णुः पुनः प्रभू ।
 नैवेद्यं सत्यसङ्कल्पात् कल्पयामासतुः पुरः ॥ २८ ॥
 तथापि न य नैवेद्यं बभूवाणुरवपकम् ।
 तेन षेदसमायुक्तौ परस्परमथोयतुः ॥ २९ ॥
 सत्यसङ्कल्परूपं यदैश्वर्यं क्व गतं परम् ।
 आवां नरसमौ जातौ किं भविष्यति दैवतः ॥ ३० ॥
 ब्रह्माणामीश्वराणां य मडत् ब्रह्मत्वमैश्वरम् ।
 सत्यसङ्कल्पभावाप्यं तेन डीना नराः स्मृताः ॥ ३१ ॥
 अधुना किं कश्चिद्यो ज्ञवतुल्यौ न संशयः ।
 अयं लम्बोदरः क्रोधान्नरके पातयिष्यति ॥ ३२ ॥
 अथवा मृत्युलोके वै निश्चितं भयमागतम् ।
 कं यावः शरणां नाथं छलनायां परायणौ ॥ ३३ ॥
 शक्त्या सम्बोधितं पूर्वं तत्राज्ञानसमन्वितौ ।
 वादं कृत्वा मडाविघ्नमावाभ्यां प्रकटीकृतम् ॥ ३४ ॥
 अधुना शरणां श्रेष्ठं शुभदं प्रभविष्यति ।
 गणेशश्च विशेषेण ब्रह्मनायक एव सः ॥ ३५ ॥
 ततस्तौ भक्षितुं तत्र क्रोधयुक्तो गजाननः ।
 बभूवाद्भुतरूपश्च दृष्ट्वा तं सम्प्रपेलतुः ॥ ३६ ॥
 शक्तेश्चरणमासाद्य पेततुर्भयविह्वलौ ।
 ततः सा तौ समाश्रास्यागृह्य दूर्वा तमाययौ ॥ ३७ ॥
 प्रणम्य गणनाथं सोवाय कृत्वा कराञ्जलिम् ।
 दृष्टरोमा य सर्वेशी भक्तिनम्रात्मकन्धरा ॥ ३८ ॥
 शक्तिरुवाय ।
 क्षमापराधमत्युग्रं देवदेवेश ते नमः ।
 त्वन्मायागर्वसंयुक्तयोर्विष्णुशिवयोः प्रभो ॥ ३९ ॥
 समुत्पन्नौ त्वदुदराद् बालभावधरौ तथा ।
 शिवविष्णुगणेशानतयोर्दण्डं य मा कुरु ॥ ४० ॥

सर्वेषां पोषणो स्वामिंस्त्वं शक्तो नात्र संशयः ।
 त्वदीयपोषणं पूर्णं त्वमेव कुरुषे सदा ॥ ४१ ॥
 अवेमुक्त्वा मडामाया तस्मै दूर्वाङ्कुरं ददौ ।
 मनसा कल्पयामासानं यतुर्विधमुत्तमम् ॥ ४२ ॥
 ततो दूर्वाङ्कुरेणैव तृप्तोऽभूद्राणानायकः ।
 मडाभक्तिं ददौ तस्यै शक्तये भक्तवत्सलः ॥ ४३ ॥
 प्रसन्नं तं गणधीशं दृष्ट्वा तत्र समाययौ ।
 हरिश्च शङ्करो देवः प्राण्य प्रोयतुर्वयः ॥ ४४ ॥
 क्षमापराधमुग्रं नौ गणधीश विशेषतः ।
 त्वन्मायया मोहितयोः सदा स्वानन्ददायक ॥ ४५ ॥
 अधुना ते स्वरूपं यजूज्ञातं पूर्णं मडाप्रभो ।
 सर्वादिपूज्य ऐकस्त्वं सर्वपूज्यो यथातथम् ॥ ४६ ॥
 अवेमुक्त्वा तुष्टुवतुर्गणेशानं मडेश्वरौ ।
 अथर्वशिरसा भक्त्या सन्तुष्टः स ततोऽभवत् ॥ ४७ ॥
 शक्त्या सम्प्रार्थितस्तत्र भावयुक्तेन येतसा ।
 यथापूर्वं शिवो विष्णुस्तादृशौ स यकार उ ॥ ४८ ॥
 सङ्कल्पसिद्धिसंयुक्तौ सम्भूवतुरीश्वरौ ।
 सदा भक्तिसमायुक्तौ भजतो गणनायकम् ॥ ४९ ॥
 संशयेन विडीनाश्च जता देवर्षयो जनाः ।
 पूर्णभावयुतं द्रुष्ट्विमभजंस्ते विमत्सराः ॥ ५० ॥
 न गणेशात् परं किञ्चित्स्मादादौ गणेश्वरः ।
 अन्ते सोऽपि न सन्देहो मध्ये नानाविधः स्मृतः ॥ ५१ ॥
 सर्वेषां बीजरूपोऽयमतः सर्वादिपूज्यकः ।
 (Page भं. प अ. १५ पान ३१)
 सर्वपूज्यो गणेशानो वेदेषु कथितोऽभवत् ॥ ५२ ॥
 गाणपत्यस्वभावस्था भूवुर्भुवनयोऽमलाः ।
 यत्र तत्र गणेशानं भजन्ते तेऽधुना प्रभुम् ॥ ५३ ॥

अेतल्लम्बोदरस्यैव यरित्रं यः शृणोति वा ।

पठते तस्य विघ्नेशः सर्वदः प्रलविष्यति ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते शिवविष्णुगर्वडरणं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ५.१४

५.१५ शक्तिविनायकमालात्म्ये पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

सुरथो नाम राजर्षिः प्रधानैर्यवर्जितैः ।

अलिष्ठैः पीडितोऽत्यन्तं राज्यं त्यक्त्वा वनं ययौ ॥ १ ॥

तत्र मुनिवरेणैवोपदिष्टः शक्तिमालजत् ।

तस्याश्च कृपया राजा समर्थः प्रलभूव ७ ॥ २ ॥

स्वराज्यं प्राप्य राजर्षिश्चके तद्दुर्मसंयुतः ।

अलजश्चक्तिमत्यन्तं लावयुक्तेन येतसा ॥ ३ ॥

ततो मृतः पुनः सोऽपि सावर्णिश्च लभूव ७ ।

मनुर्लानुसुतो दक्ष सर्वमान्य उदारधीः ॥ ४ ॥

पूर्वसंस्कारयोगेन शक्तिमज्जो लभूव ७ ।

वने गत्वा मडाशक्तिं पूजयामास नित्यदा ॥ ५ ॥

उपोषणसमायुक्तस्तताप तप उत्तमम् ।

ध्यात्वा ढृदि मडामायां नवार्णजपकारकः ॥ ६ ॥

मालात्म्यमपठन्नित्यं शक्त्या लक्तिसमन्वितः ।

अेवं वर्षशते पूर्णं प्रसन्नाऽलूनू मडासती ॥ ७ ॥

अन्ते तत्तपसा युक्तं ज्ञानमार्गपरायणम् ।

ज्ञात्वा लम्बोदरस्तत्र वरदाता समाययौ ॥ ८ ॥

ढृदि तस्य स्थितं ध्यानं शक्तेस्तत्र गणेश्वरः ।

शुशुभे रक्तवर्णालो दृष्ट्वा तं सोऽपि विस्मितः ॥ ९ ॥

ततः शक्तिस्वर्णं स ददर्श पुनरञ्जसा ।

पुनर्लम्बोदरं देवं पुनः शक्तियुतं प्रलुम् ॥ १० ॥

धृत्युक्त्वा दृडवद्भूमौ पपात पदयोस्तयोः ।

मनुस्तौ उर्षसंयुक्तावूयतुस्तं मडीपतिम् ॥ ३८ ॥

शक्तिविनायकावूयतुः ।

शान्तियोगं मडाभाग लभसे योगसेवया ।

भक्तिं दृढां य नौ पादे सदाऽऽदित्यकुमारक ॥ ३९ ॥

भुक्त्वा मन्वन्तरं पूर्णं यशः स्थाप्य जगत्त्रये ।

अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो भविष्यसि ॥ ४० ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

पठते शृण्वते चैव भविष्यति न संशयः ॥ ४१ ॥

अेवमुक्त्वा गाण्ध्यक्ष्णवन्तर्धानं प्रयङ्कतुः ।

मनुः स्वगृहमागत्याऽभजतौ भावसंयुतः ॥ ४२ ॥

मन्वन्तरसमा भुक्त्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।

गाणपत्यो मडाभागः सावर्णिः प्रथितोऽभवत् ॥ ४३ ॥

मयाऽवतारः कथितो नाम्ना शक्तिविनायकः ।

सर्वसिद्धिप्रदः पूर्णो लम्बोदरस्य भक्तितः ॥ ४४ ॥

मायया मोहितानां वै भिन्ना शक्तिः प्रदृश्यते ।

या शक्तिः स स्वयं दक्ष लम्बोदरो न संशयः ॥ ४५ ॥

(Page भं. प अ. १६ पान ३३)

स्त्रीपुम्भावमयी माया त्यक्तव्या योगसेवया ।

तदा लम्बोदरः प्राप्नो योगिभिर्ब्रह्मनायकः ॥ ४६ ॥

केचिच्छक्तिं वदन्त्येनं केचिन्लम्बोदरं परम् ।

भक्त्या भिन्नं स्वरुच्यर्थं जानीष्यत्र न संशयः ॥ ४७ ॥

असत्स्वानन्दरूपा वै शक्तिर्वेदे प्रकीर्तिता ।

स लम्बोदर आप्यातो गाणेशस्यावतारभृत् ॥ ४८ ॥

शक्तिविनायकस्यैतव्यरित्रं यः शृणोति वा ।

पठते भविता तस्य भुक्तिर्मुक्तिर्न संशयः ॥ ४९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते शक्तिविनायकमाहात्म्ये पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ५.१५

५.१६ शेषातिदुःखवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

शेषपुत्रस्य माहात्म्यं कथयामि समासतः ।

तच्छृणुष्व प्रजानाथ योगशान्तिप्रदायकम् ॥ १ ॥

अेकदा सत्यलोकस्थो ब्रह्मा ध्यानपरायणः ।

बभूव सर्वजन्तूनां हितार्थं मोहितः स्वयम् ॥ २ ॥

सदा सृष्टिर्मदीयेयमभाऽऽ जायते कथम् ।

तत्र तस्य स्वनिःश्वासात् पुरुषः सम्भूय ल ॥ ३ ॥

स प्रणम्य विधातारं तुष्टाव विविधैः स्तवैः ।

तमुवाच तदा ब्रह्मा किं वाञ्छसि वदाऽशु मे ॥ ४ ॥

ब्रह्माणो वचनं श्रुत्वा उर्षयुक्तः पुमान्भूत् ।

तं जगाद प्रजानाथं भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ ५ ॥

पुमानुवाच ।

तव निःश्वाससम्भूतं पुत्रं मां पालय प्रभो ।

देहि नाम तथा स्थानं भक्ष्यं नानाविधं विधे ॥ ६ ॥

अन्यत् सुभकरं सर्वं देहि नाथ नमोऽस्तु ते ।

त्वं गतिः सर्वभूतानामधुना मे विशेषतः ॥ ७ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा ब्रह्मा स्नेहयुतोऽभवत् ।

स जगाद तमालिङ्ग्य युयुम्भे पुत्रवत्सलः ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मायादर्शनमात्रेण वर्धसे त्वं मलामते ।

मायाकरस्ते विष्यातमतो नाम भविष्यति ॥ ९ ॥

यद्यद्विच्छसि तत्तत्ते सकृलं य भविष्यति ।

त्रैलोक्ये वसतिः पुत्र गतिरव्याहता भवेत् ॥ १० ॥

यतुःपदार्थसम्भूतं सदा वश्यं भविष्यति ।

यतुर्विधमयेत्यस्ते मरणं न कदा भवेत् ॥ ११ ॥
 युद्धे यतुर्विधं सर्वं प्रजेष्यसि न संशयः ।
 सदाऽऽशोऽद्यादिसंयुक्तो भविष्यसि मदात्मज ॥ १२ ॥
 ब्रह्मज्ञो वयनं श्रुत्वा हर्षितोऽभूत् पुमान् स्वयम् ।
 मायाकरः प्राणभ्यैव तं ययौ स्वैच्छया यरन् ॥ १३ ॥
 ततो दानवमुष्यश्च विप्रयित्तिः प्रतापवान् ।
 तं दृष्ट्वा बलसंयुक्तं समागत्य ननाम सः ॥ १४ ॥
 ज्ञात्वा वृत्तान्तमेतस्य मायाकरस्य दुर्मतिः ।
 जगाद तं पुनः सोऽपि विप्रयित्तिः प्रतापवान् ॥ १५ ॥
 विप्रयित्तिरुवाच ।
 मायाकर मलाभाग शृणु मे परमं वयः ।
 वराः प्राप्तास्तवया सर्वे दुर्लभा नात्र संशयः ॥ १६ ॥
 तेषां भोगः प्रकर्तव्यस्तवया नित्यं मलाभते ।
 तदा शोभायुता जाता वरास्ते नान्यथा प्रभो ॥ १७ ॥
 यथा रुपययुक्ता नारी स्वपतिना युता ।
 नित्यं भुक्ता विशेषेण शोभतेऽतीव मानद ॥ १८ ॥
 मिलिता विविधा भोगा भुक्ताश्चेत् सार्धकं भवेत् ।
 निक्षिप्ता भोगिनीनास्ते शपन्ति पुरुषं सदा ॥ १९ ॥
 अतो वरान् मलाभाग साधयस्व विशेषतः ।
 नोयेत्ते त्वां शपिष्यन्ति वरा भोगविहीनतः ॥ २० ॥
 वयं दानवमुष्याश्च त्वदधीना भवामहे ।
 अस्माभिर्बलसंयुक्तैर्भुङ्क्ष्व भोगं मलाबल ॥ २१ ॥
 दानवा बलसंयुक्ता अजेयाः सर्वभावतः ।
 त्वदाज्ञावशगा नाथ यरिष्यन्ति न संशयः ॥ २२ ॥
 अेवं मायाकरस्तेन बोधितो दृष्टधीः स्वयम् ।
 तदधीनो बभूवाऽपि ययौ तेन रसातलम् ॥ २३ ॥
 तत्र दानवमुष्यैश्च मिलितैर्यमसन्निभैः ।
 तैर्मानितो विधेः पुत्रो मायाकरस्ततोष ७ ॥ २४ ॥

ततः शुङ्गं समानीय प्रणता दानवा विधे ।
 ब्राह्मणैरभिषिक्तं तं कारयामासुरादरात् ॥ २५ ॥
 असुराणां मडाराजो बभूव ब्रह्मणः सुतः ।
 मायाकरोऽतिशुशुभे सर्वेभ्यो भयदायकः ॥ २६ ॥
 नानाभोगान् प्रभुञ्जानो बलेन गर्वितोऽभवत् ।
 अमन्यतासुराधीश आत्मनः कृतकृत्यताम् ॥ २७ ॥
 ततो दानवमुष्यैः स जित्वा पृथ्वीं ससागराम् ।
 ततो देवगणान् जित्वेन्द्रासने संस्थितोऽभवत् ॥ २८ ॥
 ततः सिधेविरे सर्वे दानवास्तं विशेषतः ।
 स्वर्गभोगकरा भूत्वा उर्षिताः स्वजनैः प्रभो ॥ २९ ॥
 ततः शिवं समागम्य स युद्धायोधतोऽभवत् ।
 त्यक्त्वा कैलासमादौ स पपाल शङ्करः स्वयम् ॥ ३० ॥
 ततो विकुण्ठगो भूत्वा रराजे दानवाधिपः ।
 त्यक्त्वा विकुण्ठमेवं स विष्णुः पपाल भीतितः ॥ ३१ ॥
 ततः शान्तिधरं वीक्ष्य तमूयुर्दानवाः पुनः ।
 जय त्वं सत्यलोकस्थं ब्रह्मणां देवनायकम् ॥ ३२ ॥
 सुरेभ्यः सर्वदाता स पक्षगश्च पितामहः ।
 असुराणामहो हन्ता न समो वर्तते कदा ॥ ३३ ॥
 तमाश्रित्य मडादेवादयोऽभूवञ्च संस्थिताः ।
 कालं प्राप्य मडावेगा मारयिष्यन्ति नः भलु ॥ ३४ ॥
 त्वया सर्वं जितं राजन् तदपि पश्य येष्टितम् ।
 ब्रह्मणा दूतवर्षेण सङ्गतो न कदा भवान् ॥ ३५ ॥
 मायाकरस्ततस्तेषां वयः श्रुत्वाऽसुरः स्वयम् ।
 सत्यं विचार्य धातारमभूत् जेतुं समुद्यतः ॥ ३६ ॥
 दानवैर्ब्रह्मलोके तमागतं वीक्ष्य वै विधिः ।
 शोकयुक्तः पपालाऽसौ देवौघैः संवृतः प्रभुः ॥ ३७ ॥
 ततः स सत्यलोकस्थः शुशुभेऽतीव तत्क्षणात् ।

दानवान् मानयन् दैत्यः सः तैर्बुभुजे सुभम् ॥ ३८ ॥

ततः स सत्यलोके यं कैलासे वैष्णवे पदे ।

सौरि शाक्तेऽन्यदेवानां पदेष्वास्थापयत् स्वकान् ॥ ३९ ॥

पुनर्बूमौ समागम्य संस्थितो नगरे स्वके ।

प्रपञ्चाभ्ये मडादित्यो दैत्यैः संवृतो बभौ ॥ ४० ॥

ततो दानवमुष्यांश्च पातालजयने सुरः ।

प्रास्थापयथ्य ते सर्वे गताः सर्वे समन्विताः ॥ ४१ ॥

(Page भं. प अ. १७ पान ३५)

तैर्जिताः सर्पराजास्ते शेषस्ताञ्छरं ययौ ।

स्वीकृत्य करभारं स संस्थितो नागपैर्वृतः ॥ ४२ ॥

तथापि दानवास्तत्र संस्थिता भयदायकाः ।

नागानधर्षयन् सर्वे यमकालनिभा बलात् ॥ ४३ ॥

ततोऽतिदुःभितः शेषः सस्मार गणनायकम् ।

निर्विघ्नार्थं प्रजानाथ पुत्रभावार्यमादरात् ॥ ४४ ॥

अन्तर्ध्यानेन विघ्नेशं तोषयामास नागपः ।

ततो वर्षे गते पूर्णे प्रकटोऽभूद् गजाननः ॥ ४५ ॥

दृष्ट्याद् बहिरेवाऽसौ निर्गत्य तमुवाच च ।

पश्य शेष मडाभाग ध्यानजं ते सुतं य माम् ॥ ४६ ॥

दक्ष उवाच ।

स्वल्पायासेन डेरम्भः कथं पुत्रो बभूव च ।

कथयस्व मडायोगिन् शेषस्य यरितं मडत् ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते शेषातिदुःभवार्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ५१६ ॥

प.१७ शेषयोगोपदेशवार्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

पुरा कथयविप्रोऽपाराधितौ तपसा प्रभू ।

शिवविषणू य पुत्रार्थं मन्त्रध्यानसमाधिना ॥ १ ॥

दश वर्षे गते तौ य वरदौ तं समागतौ ।

सुतौ मुनिवरेणैव वरं दत्त्वा प्रजग्मतुः ॥ २ ॥

तयोर्दशेन शेषश्च पुत्रस्तस्य बभूव ७ ।

धराधरलभावेन पालको विष्णुरेव सः ॥ ३ ॥

ब्रह्मणो द्विवसान्ते स ज्वालया विष्टपं भूत् ।

ददात् शङ्करांशश्च मडानागः प्रतापवान् ॥ ४ ॥

सहस्रशीर्षा पुरुषः शेष एव स उच्यते ।

मृत्युङ्गीनो ह्यनन्तोऽयं सर्वेषामन्तकोऽभवत् ॥ ५ ॥

लय ऐकोऽवशेषश्च तेन शेषः प्रकीर्तितः ।

ब्रह्माण्डं धारयामास सर्वाधारो बभूव ७ ॥ ६ ॥

उत्पन्नोऽभूत् स्वयं शेषः साक्षाद्भ्रिडरात्मकः ।

ब्रह्मणोऽगत्य तत्रैवाऽभिषिक्तो राज्यकर्मणि ॥ ७ ॥

नागानामीश्वरो भूत्वा स्थितः सर्वत्र सम्मतः ।

ततः स कश्यपं नत्वा जगाद् वयनं हितम् ॥ ८ ॥

शेष उवाच ।

ब्रह्माण्डं धारयामीश कथं सर्वसमाकुलम् ।

तदर्थं मां मलयोगिन् श्लाघि शिष्यं पितः प्रभो ॥ ९ ॥

ततस्तस्मै मुनिश्रेष्ठो ददौ मन्त्रं षडक्षरम् ।

गणेशस्य यथान्यायं शोधयित्वा प्रजापते ॥ १० ॥

ततस्तं प्रणिपत्यैव तताप तप उत्तमम् ।

वने गत्वा गणेशं स ध्यात्वा जपपरायणः ॥ ११ ॥

निराडारेण विघ्नेशं तोषयामास नित्यदा ।

पुपूज भक्तिसंयुक्तस्तुष्टाव विविधैः स्तवैः ॥ १२ ॥

एवं वर्षसहस्रेण प्रसन्नो गणनायकः ।

अस्थिमात्रावशेषं तं त्वयायुक्तं समायथौ ॥ १३ ॥

तं दृष्ट्वा नागपः शेषः प्रणम्योत्थाय यादरात् ।

पुपूज हर्षसंयुक्तस्तुष्टाव करसम्पुटैः ॥ १४ ॥

(Page ખં. ૫ અ. ૧૭ પાન ૩૬)

તતસ્તં ગણરાજઃ સ જગાદ વૃણુ વાઙ્છિતમ્ ।

દાસ્યામિ તપસા તુષ્ટો યત્તે ચિત્તે ભવિષ્યતિ ॥ ૧૫ ॥

શેષઃ પ્રણમ્ય વિદ્વેશં જગાદ હર્ષસંયુતઃ ।

બ્રહ્માણ્ડધારણો શક્તિં દેહિ નાથ નમોઽસ્તુ તે ॥ ૧૬ ॥

ભક્તિં દેહિ ગણાધીશ ભુક્તિમુક્તિપ્રદાયિનીમ્ ।

મૃત્યુહીનં દિશાં નાથં માં કુરુષ્વ યશોતિગમ્ ॥ ૧૭ ॥

તથેતિ ગણરાજસ્તુ તમુક્ત્વાંડતરધાત્તતઃ ।

શેષો હૃષ્ટઃ સ્વયં દક્ષ સ્વસ્થાનં પ્રજગામ હ ॥ ૧૮ ॥

તદારભ્ય સ્વયં નાગો ધરાધારો બભૂવ હ ।

દિક્ષાલત્વં સદા લેભે માન્યઃ સર્વાર્થદોઽભવત્ ॥ ૧૯ ॥

તતો યોગબલેનૈવ નાના માયાવિશારદઃ ।

નાના રૂપધરઃ શેષઃ શુશુભે સર્વમણ્ડલે ॥ ૨૦ ॥

એવં બહૌ ગતે કાલે હિરણ્યકશિપોર્ભયાત્ ।

ઐશ્વર્યં નશ્ચરં મત્વાઽભવત્ જ્ઞાનાર્થમુદ્યતઃ ॥ ૨૧ ॥

વિપુલં સ તપસ્તાપ્વા શમદમપરાયણઃ ।

યોગભૂમિસ્થભાવેનાન્તર્નિષ્ઠશ્ચ બભૂવ હ ॥ ૨૨ ॥

તતઃ ક્રમેણ નાગેશઃ સમસ્વાનન્દગોઽભવત્ ।

યોગેન તત્ર શાન્તિં ચ સ દૃષ્ટ્વા સંસ્થિતોઽભવત્ ॥ ૨૩ ॥

વિષ્ણું જ્ઞાત્વા પરં ભાવં તદર્થં સંયતઃ સ્વયમ્ ।

વૈષ્ણવેનૈવ માર્ગેણ તોષયામાસ કેશવમ્ ॥ ૨૪ ॥

તતસ્તં વરદો વિષ્ણુર્યયો શેષેણ સંસ્તુતઃ ।

યાચિતો નિત્યમેવં મે દર્શનં દેહિ કેશવ ॥ ૨૫ ॥

મદીયદેહસંસ્થસ્ત્વં ભવ નિત્યં જનાર્દન ।

તથેતિ તમુવાચાઽસૌ નારાયણો બભૂવ હ ॥ ૨૬ ॥

શેષશાયી સદા તસ્ય સ દેહે સંસ્થિતોઽભવત્ ।

તેન સંહર્ષિતોઽત્યન્તં બભૂવે નાગપાલકઃ ॥ ૨૭ ॥

सर्वसंयोगरूपश्च दोषस्तत्र मडान् स्मृतः ।
 तेन शान्तिप्रदं पूर्णं न मतं योगिभिः कदा ॥ ४१ ॥
 स्वसंवेद्यविडीनं यद्ब्रह्म योगमयं भवेत् ।
 तत्र सन्दर्शनं तस्य न भवेद्व्यतिरेकतः ॥ ४२ ॥
 स्वकीयाऽभेदतस्तत्र निवृत्तिर्जायते नृणाम् ।
 तत्र शान्तिः समाप्याता सा न मुप्या मता बुधैः ॥ ४३ ॥
 अयोगात्मकरूपश्च दोषः संवर्तते सदा ।
 मायाडीनप्रभावेण तिष्ठते गणनायकः ॥ ४४ ॥
 संयोगायोगयोर्योगे योगः शान्तिप्रदायकः ।
 सा शान्तिः सर्वमान्या वै भवते वेदवाद्यतः ॥ ४५ ॥
 संयोगश्च गकारस्थो एकारो योगगः प्रभो ।
 तयोरीशो गणेशानो वेदे पश्य विद्यक्षाण ॥ ४६ ॥
 पञ्चभूमिमयं चित्तं तदेव बुद्धिभावागम् ।
 मोडो भ्रान्तिप्रदस्तेषु सा सिद्धिः सम्मता बुधैः ॥ ४७ ॥
 तयोः स्वामी गणेशानः चिन्तामणिः प्रकथ्यते ।
 चित्तप्रकाशकः साक्षाच्छान्तिदो योगसेवया ॥ ४८ ॥
 तं भजस्व मडानाग ततः शान्तिमवाप्स्यसि ।
 नान्यथा कोटिवर्षैः कः शान्तिं प्रलभते नरः ॥ ४९ ॥
 अवेवमुक्त्वा मडादेवो विरराम स तं प्रभुः ।
 प्रणाम्य शेषनागश्च ययौ तपोवनं परम् ॥ ५० ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते शेषयोगोपदेशवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ५.१७

प.१८ शेषाभ्यानवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
 ततः शेषः स्वयं तत्र तताप तप उत्तमम् ।
 शमदमपरो भूत्वा योगभूमिमशोधयत् ॥ १ ॥

कुमेण पञ्चभूमीनां शित्तस्य पारमागतः ।
 शान्तिं प्राप्नो मडानागोऽभजत्तं गणनायकम् ॥ २ ॥
 गाणपत्यस्वभावेनाऽपूजयद् भक्तिसंयुतः ।
 अवेवं तपःप्रभावेण सन्तुष्टोऽभूद् गजाननः ॥ ३ ॥
 तमाययौ मडाभक्तं ध्यानस्तिमितलोचनम् ।
 जगाद स वृणुष्व त्वं वरान् मत्तो सुदुर्लभान् ॥ ४ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा प्रबुद्धो गणनायकम् ।
 दृष्ट्वा लम्बोदरं देवं प्रणनाम कृताञ्जलिः ॥ ६ ॥
 प्रणम्य विघ्नपं भक्तिसंयुक्तोऽपूजयत् पुनः ।
 तुष्टाव सुस्थिरो भूत्वा निभद्धकरसम्पुटः ॥ ६ ॥
 शेष उवाच ।
 गणेशाय नमस्तुभ्यं सिद्धिबुद्धिपते नमः ।
 शिन्तामणे मडाविघ्ननाशनाय नमो नमः ॥ ७ ॥
 सर्वादिपूजयत्पाय सर्वपूजयाय ते नमः ।
 जयेन्नराजय जयेन्नानां मात्रे पित्रे नमो नमः ॥ ८ ॥
 (Page भं. प अ. १८ पान ३८)
 विनायकाय सर्वेषां नायकाय नमो नमः ।
 नायकानां प्रयालाय नायकैः सेविताय ते ॥ ९ ॥
 विघ्नेशाय च सर्वेषां पदभ्रंशकराय ते ।
 अलक्तानां सुलक्तानां विघ्नहन्त्रे नमो नमः ॥ १० ॥
 दुष्टिद्वेराजय सर्वैश्च दुष्टिद्वेताय सुसिद्धिद ।
 दुष्टिद्वेतानां मडाराज परेशाय नमो नमः ॥ ११ ॥
 ब्रह्मणां पतये तुभ्यं ब्रह्मेभ्यो ब्रह्मदायिने ।
 ब्रह्मभ्यः सुभदायाऽथ शान्तिरुपाय ते नमः ॥ १२ ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं सदा स्वानन्दमूर्तये ।
 नाना विहारकर्त्रे ते समाधये नमो नमः ॥ १३ ॥
 मूषकवाडनायैव मूषकप्रियमूर्तये ।
 मूषकध्वजिने तुभ्यं स्तेयरुपाय ते नमः ॥ १४ ॥

सर्वसिद्धिप्रदं नाथ भक्तेभ्यः शान्तिदायकम् ॥ २८ ॥

चित्तभूमिधरं वीक्ष्याऽऽं शान्तोऽत्र गजनन ।

धरणीधरसंज्ञं त्वां वद्विष्यन्ति जनाः प्रभो ॥ २९ ॥

येनाऽऽं वै गण्णाध्यक्ष त्वद्रूपो नाऽत्र संशयः ।

अतो मदीयनाम्ना त्वं धरणीधरको भव ॥ ३० ॥

अहं धराधरः प्रोक्तः स्थूलशब्दप्रधारकः ।

त्वं चित्तभूमिगः स्वामिन् योगेन धरणीधरः ॥ ३१ ॥

अेवमुक्त्वा गणेशानं विरराम य काश्यपः ।

तमुवाय गण्णाधीशः सन्तुष्टो भक्तवत्सलः ॥ ३२ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

त्वयोक्तं सकलं शेष सकलं ते भविष्यति ।

सदा शान्तिस्वर्गस्थो मां भजिष्यसि निश्चितम् ॥ ३३ ॥

(Page पं. ५ अ. १८ पान ३९)

योगशास्त्रस्य कर्ता वै त्वं भविष्यसि मानद ।

न योगे त्वत्समः क्वापि भविष्यति म्हाभते ॥ ३४ ॥

सदा भक्तिकरस्त्वं मे नाभौ तिष्ठ धराधर ।

भ्रमडीनः स्वभावेन मां भजस्व विशेषतः ॥ ३५ ॥

धराधरगण्णभ्रमादिकं वै कदाचन ।

न भविष्यति ते शेष सर्षपेण समा भवेत् ॥ ३६ ॥

तव विष्णुः शरीरस्थः शयिता नित्यमादरात् ।

पुष्पतुल्यो भवेद्देवः सोऽपि ब्रह्माण्डनायकः ॥ ३७ ॥

सदा यज्ञेषु भागस्थो भविष्यसि न संशयः ।

द्विक्पालस्त्वं म्हाभाग सर्वमान्यो न संशयः ॥ ३८ ॥

अेवमुक्त्वा गण्णाधीशो रूपं नानाविधं स्वकम् ।

दर्शयामास शेषाय नाना योगधरं परम् ॥ ३९ ॥

समष्टिव्यष्टिरूपं य ददर्श नादरूपकम् ।

भिन्दुं सोऽहं तथा बोधं विदेहं नागराट् प्रभो ॥ ४० ॥

स्वस्वर्गपमयोगस्थं योगशान्तिमयं तथा ।

दृदर्शं विस्मितः शेषोऽभवत् संशयवर्जितः ॥ ४१ ॥

अन्तर्धानं ययौ सद्यो गणेशो ब्रह्मनायकः ।

शेषस्तत्र गणेशानं स्थापयामास विप्रपैः ॥ ४२ ॥

धरणीधरविघ्नेशोऽभवत्तत्रैव संस्थितः ।

भक्तोभ्यः सिद्धिदाता स यात्रामात्रेण निश्चितम् ॥ ४३ ॥

शेषो जगाम दक्ष स्वभवनं वर्षसंयुतः ।

विघ्नराजस्य नाभौ य स्वयं तिष्ठति नागराट् ॥ ४४ ॥

अनन्यभावसंयुक्तोऽभवत्तं गणनायकम् ।

अथो व्यासावतारश्च अब्रूव धर्मपालकः ॥ ४५ ॥

ब्रह्माणं शरणं गत्वा गाणेशं शुश्रुवे मुनिः ।

पुराणं स तथा देवमभवत्तपसा युतः ॥ ४६ ॥

प्रसन्नो गणराजः स तस्मै दत्त्वा ययौ वरम् ।

वेदशाभादिकं सर्वं यकार भिन्नमादरात् ॥ ४७ ॥

ततो बभौ गते काले मायया भ्रान्तिसंयुतः ।

योगब्रह्मोऽभवद्योगी चित्तयग्यलभावतः ॥ ४८ ॥

कदा नदीजले व्यासस्तर्पाणं नित्यमाकरोत् ।

तस्याञ्जलौ स्वयं शेषः पपात सूक्ष्मरूपधृक् ॥ ४९ ॥

तं दृष्ट्वा विस्मितो व्यासस्तत्याज स जले भयात् ।

मुनिं तं प्रत्युवायेदं सर्पोऽगुष्ठप्रमाणकः ॥ ५० ॥

सर्प उवाच ।

जले सत्त्वा मडोग्राश्च प्रग्रसिष्यन्ति मां प्रभो ।

रक्षस्व त्वं मडाभाग शरणं त्वां समागतम् ॥ ५१ ॥

तच्छ्रुत्वा विस्मितो व्यासस्तं प्राणभ्य मडायशाः ।

जगाद वर्षसंयुक्तो वयनं स्वछितावडम् ॥ ५२ ॥

व्यास उवाच ।

कस्त्वं वद मडाभागाञ्जलौ मम समागतः ।

नश्यन्नाथ वदसि न त्वां जानामि भावतः ॥ ५३ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा तं जगाद पतञ्जलिः ।

उर्षयन् उेतुगर्भाभिर्वाग्भिर्उर्षसमन्वितः ॥ ५४ ॥

चिन्तनं यद्वि सन्त्यक्तं तदा कुत्र प्रवर्तते ।

अपूर्वं मुनिशार्दूल मायया पृच्छसि प्रबो ॥ ५५ ॥

मायया सर्पजातिस्थो नरवद्भाषणं सदा ।

करोति नात्र सन्देहो न तथा दुर्लभं भवेत् ॥ ५६ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा तं प्रणम्य मुनिः पुनः ।

पप्रच्छ ते स्वरूपं मे दर्शयस्व नमो नमः ॥ ५७ ॥

ततो नराकृतिर्भूत्वा संस्थितो भगवान् स्वयम् ।

शेषो ब्राह्मणैरुपस्थस्तं जगाद मडामुनिम् ॥ ५८ ॥

पतञ्जलिरुवाच ।

तवाञ्जलौ मडाभाग पतितोऽहं छिताय ते ।

(Page पं. ७ अ. ८८ पान ४०)

पतञ्जलिं य मां विद्धि मुने शेषं धराधरम् ॥ ५९ ॥

गणेशाऽनेन विप्रेश प्रेरितं मां विशेषतः ।

भ्रान्तिनाशार्थमेवं ते जानीहि सडसाऽऽगतम् ॥ ६० ॥

ज्ञात्वाऽतिउर्षितो व्यासः प्रणम्य तमुवाच उ ।

चिन्तनं य कथं नाथ त्यक्तव्यं चित्तगेन तु ॥ ६१ ॥

नानाभावमिदं दृष्ट्वा तत्र तत्तादृशं भवेत् ।

चित्तं नागेन्द्रवन्धे त्वं वदस्वातिमडाद्भुतम् ॥ ६२ ॥

योगशास्त्रं स्वयं तस्मै जगाद स पतञ्जलिः ।

यथा विघ्नेश्वरेणैव दर्शितं तादृशं परम् ॥ ६३ ॥

विप्रेशोऽतर्हितो योगी शेषः सर्वार्थदायकः ।

व्यासस्तत्र प्रजानाथ भेदयुक्तो बभूव उ ॥ ६४ ॥

शुभ्राव स यथाशास्त्रं परं शेषमुभात् पुरा ।

तथा चित्तं समागृह्य योगिवन्धो बभूव उ ॥ ६५ ॥

पञ्चधा चित्तभूमिस्थस्त्यक्त्वा तच्चिन्तनं स्वयम् ।

चिन्तामणौ तदाकारो बभूव मुनिसत्तमः ॥ ६६ ॥

तस्य भाष्यं यकारापि व्यासो गूढार्थसिद्ध्ये ।

ततो मुनिवराः सर्वे देवाः शम्भुपुरोगमाः ।
वियारं दैत्यनाशार्थं यङ्कुर्भयसमन्विताः ॥ १० ॥
तत्रोवाच मलायोगी बृहस्पतिरुदारधीः ।
(Page भं. प अ. १८ पान ४१)
गणेशं भक्तिंसंयुक्ता भजध्वं पदप्राप्तये ॥ ११ ॥
यतुःपदार्यसंयोगे गणेशो निजभोधकः ।
यतुर्बिर्वर्जितश्चाऽयं लनिष्यति मलाभलम् ॥ १२ ॥
श्रुत्वा ते गुरुसंयुक्तास्तपस्तेपुर्मंडत् प्रभो ।
निराडारादिसंयुक्ता नानाऽनुष्ठानतत्पराः ॥ १३ ॥
गते वर्षशते पूर्णं प्रसन्नोऽभूद् गजाननः ।
आययौ तान् वरान् दातुं भक्त्या तुष्टो मलायशाः ॥ १४ ॥
तं दृष्ट्वा लर्षसंयुक्ता देवा मुनय आदरात् ।
प्रणामुः पूजयामासुस्तुष्टुवुर्विविधैः स्तवैः ॥ १५ ॥
वरयामासुरादृत्य गणेशं सर्वनायकम् ।
दैत्यं जडि गण्णाध्यक्ष प्रभो मायाकरासुरम् ॥ १६ ॥
तथा मायाविडीनां वै भक्तिं देडि त्वदीयकाम् ।
दासास्ते पादपद्मस्थ वयं सर्वे न संशयः ॥ १७ ॥
श्रुत्वा तान् गणाराजस्तु जगाद लर्षसंयुतः ।
मायाकरं लनिष्यामि शेषपुत्रोऽलमञ्जसा ॥ १८ ॥
यदि मे वाढनं तत्र मुष्यं भवति देवपाः ।
यतुर्देवमयं विप्रास्तदाऽऽरोढं करोम्यलम् ॥ १९ ॥
मदीया भक्तिरुग्रा वो भविष्यति तु निश्चितम् ।
सुदृढा मे सदा दासा भविष्यथ विशेषतः ॥ २० ॥
अवेमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गणेशो देवनायकः ।
शेषध्यानात् समुद्भूतो भक्तानां कार्यसिद्धये ॥ २१ ॥
अथो देवर्षिमुष्यास्ते वियारं यङ्कुरञ्जसा ।
यतुर्देवमयं तस्य वाढनं कीदृशं भवेत् ॥ २२ ॥
सर्वास्तत्र शिवः साक्षादुक्तवान् वाडयमुत्तमम् ।

नानाविधं तथैकं य तेषु राजाऽयमुच्यते ॥ ३६ ॥

अभिषिक्तः स्वयं तत्र मूषको उर्षितोऽभवत् ।

यज्ञभागस्य भोक्ताऽसौ कृतो देवैः सवासवैः ॥ ३७ ॥

सङ्गृह्य सर्वदेवास्तं मुनयः शेषमन्दिरम् ।

आजग्मुस्तान् समालोक्य शेषश्च विस्मितोऽभवत् ॥ ३८ ॥

पूजयामास सर्वान् स नागराजो मलायशाः ।

नानाऽऽसनेषु संस्थाप्य पुनस्तान् प्रत्युवाच ॥ ३९ ॥

शेष उवाच ।

धन्यं मे जन्म दानं वै तपो ज्ञानं स्वभावजम् ।

पितरो मुनयो देवा दर्शनाद्भवतां किल ॥ ४० ॥

किमर्थमागताः सर्वे वदत मां सुरर्षयः ।

भवतां कृपया युक्तः कश्चिन्मि सुभक्तितः ॥ ४१ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा शङ्करः सर्वनायकः ।

जगाद नागराजं तं उर्षयन् उर्षवर्धनः ॥ ४२ ॥

शिव उवाच ।

शेष शेष मलाभाग धन्यस्त्वं सर्वमाऽऽले ।

तव पुत्रत्वमापन्नो ब्रह्मभ्रातां नायकः प्रभो ॥ ४३ ॥

मूषकगोऽवतारोऽयं पञ्चवर्षवयोनितः ।

मा पुत्रं तं विजानीहि तपसा ध्यानञ्च प्रभुम् ॥ ४४ ॥

तस्येदं वाहनं मुष्यं यतुर्देवकलांशजम् ।

स्तेयधर्मधरं पूर्णं सर्वेषां लृष्टिं वर्तते ॥ ४५ ॥

अस्योपरि समारुह्य मूषकगः प्रतापवान् ।

मायाकरासुरं सद्यो हनिष्यति गणेश्वरः ॥ ४६ ॥

अेवं तेषां वयः श्रुत्वा भेद्युक्तः स नागराट् ।

न किञ्चित् सञ्जगौ देवान् पुत्रवत्सलभावतः ॥ ४७ ॥

ततस्तं शङ्करो देव उवाच वयनं पुनः ।

मा भेदं कुरु कल्याण विघ्नहा न मरिष्यति ॥ ४८ ॥

तपोभिरिविघ्नैर्वैः मुनिभिः प्रार्थितोऽभवत् ।

मायाकरविनाशाय तव पुत्रो गजाननः ॥ ४८ ॥

त्वयाऽऽदौ तपसा देव आराधितो गजाननः ।

वरदानप्रभावेण तव पुत्रो बभूव उ ॥ ५० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे भूषकगस्तत्र समागतः ।

नागबालैर्महाभागैः क्रीडायुक्तो गजाननः ॥ ५१ ॥

समुत्तस्थुः प्रणोमुस्तं दृष्ट्वा विप्राः सदेवपाः ।

तुष्टुवुः सामवेदस्थेन स्तोत्रेण गणेश्वरम् ॥ ५२ ॥

ततस्तान् गणेशाजो वै वयनं छितकारकम् ।

उवाच वृषुत प्राज्ञा वरं मनेप्सितं परम् ॥ ५३ ॥

ततोऽतिदर्षसंयुक्तास्तमूयुस्ते सुरर्षयः ।

मायाकरासुरं स्वामिन् जडि सर्वभयङ्करम् ॥ ५४ ॥

भक्तिं देहि गणेशीश तव पादौ च निश्चलाम् ।

दासा वयं गणेशान् पालयस्व विशेषतः ॥ ५५ ॥

तथेति तानुवाच्याऽथ वाहनं मे न वर्तते ।

अतो योग्यं मखादेवा वाहनं दीयतां परम् ॥ ५६ ॥

यतुःपदार्थरूपेभ्यो मरणां न प्रविद्यते ।

मायाकरस्य दृष्टस्य कथं कार्यं मया सुराः ॥ ५७ ॥

यतुःपदार्थरूपं मे वाहनं यद्वि जायते ।

तदाऽऽ तं छनिष्यामि नाऽत्र कार्या विचारणा ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मखापुराणे

पञ्चमे भाऽऽ लम्बोदर्यरिते भूषकदेवसमागमो नाम अेकोनविंशतितमोऽध्यायः ॥ ५.१८

(Page भं. ५ अ. २० पान ४३)

५.२० भूषकगमायाकरासुरसमागमो नाम विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

भूषकगवयः श्रुत्वा देवेन्द्रा उर्षिता बभुः ।

उच्युः प्राञ्जलयस्तं ते विघ्नेशं विघ्नवारणम् ॥ १ ॥

द्वैवर्षय ङायुः ।

यतुर्ब्रह्मभयं देव वाङ्मनं ते प्रवर्तते ।

स्वानन्दे मूषकाभ्यं च सर्वभोगकरं परम् ॥ २ ॥

अधुना भोगकारं तु यतुर्भिः शिवमुष्यकैः ।

कृतं स्वस्वकलांशेन वाङ्मनं ते गजानन ॥ ३ ॥

शुभेषु सर्वभोक्ता वै यौरवत् परमेश्वरः ।

तदेव वाङ्मनं तेऽभूद् गृहाण स्तेयद्रुपिणाम् ॥ ४ ॥

अवेमुक्त्वा गणेशानं देवा मुनिसमन्विताः ।

तुष्टुवुस्तं मलावीर्यं मूषकं मूषकाकृतिम् ॥ ५ ॥

द्वैवर्षय ङायुः ।

नमस्ते स्तेयद्रुपाय सर्वदृत्स्थाय धीमते ।

अन्तर्भोगकरायैव मूषकाय नमो नमः ॥ ६ ॥

मायया स्तेयद्रुपिण्या मोडयित्वा यरायरम् ।

यौरवद्भोगकर्ता त्वं यौरुद्रुपाय ते नमः ॥ ७ ॥

यरायरमयायैव यरायरधराय ते ।

सर्वाधीशाय लोकाय कालकालाय ते नमः ॥ ८ ॥

अनाद्ये मडेशाय यतुर्वर्गप्रदायिने ।

गणेशवाङ्मनायैव गणेशध्वजसंस्थित ॥ ९ ॥

सर्वत्रग गणधीशस्त्वया दृत्स्थ न संशयः ।

यालकात्मकवीर्यं यद्रुणेशस्य त्वमञ्जसा ॥ १० ॥

ब्रह्माकारशरीराय स्तेयानां स्वस्वद्रुपिणे ।

नमो नमः परेशाय यतुर्मयस्वद्रुपिणे ॥ ११ ॥

यतुर्णां गणपः पाता त्वया तद्रूपधारिणः ।

भव वाङ्मनमुष्यं वै गणेशस्थाऽधुना प्रभो ॥ १२ ॥

धृति स्तुतः प्रसन्नात्मा मूषकस्तानुवाय ङ ।

भविष्यामि मलाभागा वाङ्मनं गणपस्य च ॥ १३ ॥

अवेमुक्त्वा गणेशानं प्रभुं तुष्टाव लब्धधीः ।

मूषको दृशनिनैव उर्षयुक्तो मलाद्युतिः ॥ १४ ॥

धर्मार्थकामभोगाणां दायकं सर्वदं परम् ॥ २७ ॥
 पठते शृण्वते चैतत् पुत्रपौत्रादिकप्रदम् ।
 यद्यद्विच्छति तत्तद्वै सकृद्वं प्रभविष्यति ॥ २८ ॥
 अन्यत्त्वं शृणु मे वाक्यं देवैर्विप्रैः कृतं भद्रम् ।
 स्तवनं सर्वमान्यं ते भविष्यति न संशयः ॥ २९ ॥
 यस्त्वां स्तोष्यति यौरेशस्तोत्रेणानेन मानवः ।
 स सर्वं लभते नित्यमीप्सितं नाऽत्र संशयः ॥ ३० ॥
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो भविष्यति ।
 मदीयकृपया सोऽपि त्वत्सभो मे प्रियो भवेत् ॥ ३१ ॥
 अथमुक्त्वा महादेवं भूषकं गणनायकः ।
 तमारुह्य यथौ तत्र यत्र दैत्याधिपोऽभवत् ॥ ३२ ॥
 ते देवराजास्तमनुदेवाश्च मुनयः प्रभो ।
 नागाः शेषमुष्ठाः सर्वे यथुर्ब्रह्मसमन्विताः ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मणां प्रेषयामास भूषकगः प्रतापवान् ।
 दूतं मायाकरस्याऽग्रे बोधार्थं नीतिपालकः ॥ ३४ ॥
 गत्वा तमसुरं ब्रह्मा जगाद वयनं हितम् ।
 आभ्रुवाहं य शरणं याहि नो येन् मरिष्यसि ॥ ३५ ॥
 यतुर्णां ब्रह्मणां भूषकगो योगे प्रकीर्तितः ।
 स्वानन्दवासकारी स गणेशोऽयं विचारय ॥ ३६ ॥
 सुरासुरमयश्चायं गच्छतं भक्तिसंयुतः ।
 मम पुत्रत्वमापन्नो हितं ते प्रवदाम्यहम् ॥ ३७ ॥
 ब्रह्मणो वयनं श्रुत्वा क्रोधयुक्तस्तमब्रवीत् ।
 मायाकरासुरः पापी पापयुक्तेन येतसा ॥ ३८ ॥
 मायाकरासुर उवाच ।
 त्वं देवपक्षगो भूत्वा मोहनार्थं समागतः ।
 पञ्चमं ब्रह्म सर्वत्र योगरूपं प्रतिष्ठति ॥ ३९ ॥
 तदेव नागतं कुत्र न गतं य प्रजापते ।
 समागतं गणेशानं तं हनिष्यामि सामरम् ॥ ४० ॥

त्वं गच्छ दूतरेपेणागतस्तस्मान् मडामते ।
 सडामि तेऽपराधं वै नोयेद्धन्मि सुरप्रियम् ॥ ४१ ॥
 ततो ब्रह्मा गणेशानमाययौ प्रणिपत्य तम् ।
 वृत्तान्तं कथयामास तच्छ्रुत्वा क्रोधमादधे ॥ ४२ ॥
 देवानाज्ञापयामास जेतुं मूषकगोऽपि तम् ।
 ततस्ते शस्त्रसङ्घातैर्जघूर्णेत्यगणान् मूषे ॥ ४३ ॥
 असुराः छिन्नभिन्नास्ते पपलुर्गुल्मसंस्थिताः ।
 सभासीनं समायभ्युर्वयो मायाकरासुरम् ॥ ४४ ॥
 दैत्या उचुः ।
 किं स्थितोऽसि मडावीर देवाः क्रोधसमन्विताः ।
 आगता नगरं सर्वं तेषामस्त्रैः सुपीडितम् ॥ ४५ ॥
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा क्रोधयुक्तः समाययौ ।
 प्रधानैरसुरैः सर्वैः संवृतो रणमाऽऽलम् ॥ ४६ ॥
 मायाकरं समालोक्य पपलुर्देवसत्तमाः ।
 आगम्य तं मूषकगं शशंसुश्चेष्टितं मडत् ॥ ४७ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते मूषकगमायाकरासुरसमागमो नाम विंशोऽध्यायः ॥ ५.२०
 (Page भं. ५ अ. २१ पान ४५)

५.२१ मूषकगावतार्यरितं नाम ऐकविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 मुद्रल उवाच ।
 मायाकरासुरं वीक्ष्य तुतोष गणनायकः ।
 मूषकं स समारुध्य ययौ सङ्ग्राममाऽऽलम् ॥ १ ॥
 यतुरायुधसंयुक्तं दृष्ट्वा विघ्नेश्वरं भलः ।
 दैत्यानाज्ञापयामास देवानां हननाय सः ॥ २ ॥
 ततो दैत्यगणाः सर्वे क्रोधयुक्ता मडाभलाः ।

ब्रह्माण्डं निर्जितं येन तेन सार्धं गजानन ।
 योद्धुमिच्छसि बालः सन् बालभावात् संशयः ॥ १७ ॥
 नत्वा मां स्वगृहं याहि न उनिष्यामि निश्चितम् ।
 त्वामज्ञानसमायुक्तं प्रेरकांस्तान्निहन्त्यहम् ॥ १८ ॥
 नाम भूषकगस्तेयाभुतुल्यस्त्वं मतो मम ।
 भूर्भवन्नैव जनासि मां सर्वभयदायकम् ॥ १९ ॥
 अयं मायाकरं वीक्ष्य भ्रुवन्तं स्वपराक्रमम् ।
 भूषकगस्तमेवं वै जगाद वचनं हितम् ॥ २० ॥
 भूषकग उवाच ।
 किं मां वदसि दैत्येन्द्र नाड्यं बालोऽसुराधम ।
 स्वानन्दवासकारी वै त्वां हन्तुं उपवान् परः ॥ २१ ॥
 उनिष्यामि न सन्देहश्चतुर्भिर्वर्जितोऽधुना ।
 बालस्य पश्य मे भूर्ण पौरुषं दैत्यनायक ॥ २२ ॥
 धृत्युक्त्वा क्रोधसंयुक्तः कमलं निजहस्तगम् ।
 बिन्दुब्रह्ममयं ज्योतिस्तत्याज भूषकेशगः ॥ २३ ॥
 आगतं कमलं दृष्ट्वा ज्योतीरुपमयं मलत् ।
 मायाकरासुरस्तद्धै जगाद बलगर्वितः ॥ २४ ॥
 गृहीतं दैत्यराजेन हस्तगं न य हस्तगम् ।
 पपात कण्ठदेशेऽस्य ममार दैत्यनायकः ॥ २५ ॥
 कमलं गाराजस्य हस्तगं पुनरञ्जसा ।
 (Page भं. ५ अ. २१ पान ४६)
 बभूव यासुरेशाना विस्मिताः सम्भ्रुविवरे ॥ २६ ॥
 अहो मायाकरो राजा कथं ममार गर्वितः ।
 शरीरं यादृशं तस्य तादृशं दृश्यतेऽधुना ॥ २७ ॥
 तेजः समागतं ह्यत्र तेन तेजो हृतं मृधे ।
 शस्त्रघातविहीनोऽयं ममार दैत्यनायकः ॥ २८ ॥
 ततो दैत्यगणाः सर्वे भयभीताः समन्ततः ।

पातालं विविशुर्दक्ष देवा लर्षयुता बभुः ॥ २९ ॥

मूषकगं नमस्कृत्य मुनिभिस्तत्त्वकोविदैः ।

सर्वे पुपूञ्जुर्देवेशास्तुष्टुवुः करसम्पुटैः ॥ ३० ॥

देवर्षय उच्युः ।

सर्वेषां भोगभोक्त्रे मूषकगाय नमो नमः ।

सर्वदेवाधिदेवाय गणेशाय नमो नमः ॥ ३१ ॥

लम्बोदराय विद्वानां नायकाय परात्मने ।

भक्तानां विघ्नहर्त्रे ते विघ्नहर्त्रे दुरात्मनाम् ॥ ३२ ॥

उरम्बाय नमस्तुभ्यं भक्तवत्सलरूपिणे ।

स्वानन्दवासिने चैव परेशाय नमो नमः ॥ ३३ ॥

मडोदराय पूज्याय सर्वेषां सर्वरूपिणे ।

सर्वादिपूज्यकायैव वक्तुर्गुणाय ते नमः ॥ ३४ ॥

त्रिनेत्राय यतुर्दस्तकमलस्य धराय ते ।

मूषकोपरिसंस्थाय ज्येष्ठराजाय ते नमः ॥ ३५ ॥

अमेयाय गण्णाध्यक्ष शूर्पकर्णप्रधारिणे ।

सर्वेशाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणे ॥ ३६ ॥

अनादये तथा मध्ये नानारूपधराय ते ।

अन्ते तादृशरूपाय त्रिस्वरूपाय वै नमः ॥ ३७ ॥

शेषपुत्राय शैवाय पाराशर्याय ते नमः ।

सर्वेषां जनकायैव मात्रे ब्रह्मेश ते नमः ॥ ३८ ॥

स्रष्ट्रे पात्रे च संहर्त्रे गणेशाय नमो नमः ।

शान्तिरूपाय शान्तिभ्यः शान्तिदाय नमो नमः ॥ ३९ ॥

अपारगुणधाराय योगिनां हृदि संस्थित ।

तत् किं स्तुमो नः प्रसीद गण्णाधीश नमो नमः ॥ ४० ॥

येवं स्तुत्वा गणेशानं प्रणोमुस्ते सुरर्षयः ।

प्रसन्नात्मा मूषकगस्तानुवाच प्रहर्षितः ॥ ४१ ॥

मूषकग उवाच ।

कृतं मे स्तवनं सर्वैर्भवद्भिः सर्वदं भवेत् ।

यद्यद्विच्छथ तत्तदास्यामि वै भक्तितन्त्रितः ॥ ४२ ॥

पठतां शृण्वतां नित्यं स्वाधीनोऽहं भवामि च ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं पुत्रपौत्रादिवर्धनम् ॥ ४३ ॥

वरं वृणुत देवेशा देवा मुनिसमन्विताः ।

दास्यामि स्तोत्रतुष्टोऽहं वाञ्छितं नात्र संशयः ॥ ४४ ॥

देवर्षय ऋषुः ।

मायाकरासुरस्यैव त्वया नाशः कृतो मडान् ।

तेन तुष्टा गाण्धाधीश किं वदामो वरं परम् ॥ ४५ ॥

भक्तिं देहि दृढां नाथ त्वदीयां शान्तिदायिनीम् ।

तया वयं गाणेशान कृतकृत्या न संशयः ॥ ४६ ॥

तथेति तानुवाचाथ गाणेशोऽतर्दधे स्वयम् ।

देवाः भिन्ना ययुः सर्वे स्वस्वस्थानं निरामयाः ॥ ४७ ॥

मुनयः स्वाश्रमं जग्मुर्मडाहर्षसमन्विताः ।

पूर्ववत् कर्मकर्तारो भवूवुः सर्वजन्तवः ॥ ४८ ॥

शेषः सम्मुखितस्तत्र पपात धरणीतले ।

दृष्टि तस्य गाणेशानः प्रकटोऽभूय तत्क्षणात् ॥ ४९ ॥

जगाद तं मडानागं मन्मूर्तिस्थापनं कुरु ।

तत्र पूजापरो भूत्वा कालं काम य सर्पि ॥ ५० ॥

पातालविवरे क्षेत्रं भविष्यति सुसिद्धिदम् ।

तत्र मां पूजयिष्यन्ति तेभ्यः सर्वे ददाम्यहम् ॥ ५१ ॥

(Page भं. प अ. २२ पान ४७)

येवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गाणेशो ब्रह्मनायकः ।

शेषः स्वगुडमागत्य तथा यङ्के स भावतः ॥ ५२ ॥

शतयोजनपर्यन्तं क्षेत्रं गाणपतेः स्मृतम् ।

पाताले सिद्धिदं सर्वं स्वानन्दं कथ्यतेऽपरम् ॥ ५३ ॥

तत्र पूजनमात्रेण वाञ्छितं लभते नरः ।

अनुष्ठानविधानेन ब्रह्मभूयं लभेत्तथा ॥ ५४ ॥

एदं ते कथितं दक्ष भूषकगस्य येष्टितम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं श्रवणात् पठनात्पुणाम् ॥ ५५ ॥

जगत्सु ब्रह्मसु स्थित्वा यौरवद् गणनायकः ।

भुक्तिं भोगकान् सर्वास्तेनाऽयं मूषकध्वजः ॥ ५६ ॥

भक्तानां स्मरणेनाऽयं पुण्यपापभवं मलम् ।

हृत्वा ब्रह्ममयांस्तांश्च कुरुते मूषकध्वजः ॥ ५७ ॥

ज्येष्ठशुक्लयतुर्ध्यां मलोत्सवो वै प्रवर्तते ।

जनुस्तिर्थागणेशस्याङ्गारकी मध्यगे रवौ ॥ ५८ ॥

स्तेयानां विविधानां स राजवाडोऽयमुच्यते ।

ततो मूषकगो लम्बोदरः प्रोक्तः प्रजापते ॥ ५९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते मूषकगावतार्यरितं नाम अेकविंशतितमोऽध्यायः ॥ ५.२१

प.२२ शक्तिपुत्र्यरितं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

लम्बोदरावतारो मूषकगोऽयं प्रकीर्तितः ।

स अेव शक्तिपुत्रोऽभूत्तच्छृणुष्व प्रजापते ॥ १ ॥

शक्तिलोकस्थिता देवी निर्भमे सकलं जगत् ।

तद्रक्षणविद्यारार्थं त्रिधाऽभूत् साऽपि मायया ॥ २ ॥

मडाकाली तथा दक्ष मडालक्ष्मीः प्रकीर्तिता ।

मडासरस्वती प्रोक्ता भक्तानां भेदनाशनात् ॥ ३ ॥

ताभ्यो नानाविधा जाता देव्यो दुर्गादिकाः किल ।

देवीभिः सङ्गिता साऽपि तताप तप उत्तमम् ॥ ४ ॥

अेकाक्षरविधानेन दिव्यवर्षसङ्ग्रहम् ।

ततः प्रसन्नभावान् विघ्नेशो वरदोऽभवत् ॥ ५ ॥

स्तुतः सम्भूजितस्ताभिर्वरं चित्तेऽसितं ददौ ।

अडुत्वात्रो कथयितुं भवेच्छक्यं प्रजापते ॥ ६ ॥

वरश्चैव प्रभावेण स्वस्वकार्यरता अबभुः ।

द्वेयो लम्बोदरं नित्यं लजन्ते कुलदैवतम् ॥ ७ ॥

आदिशक्तिर्महामाया शान्त्यर्थं पुनरारभत् ।

तपो दृष्टरमत्यन्तं ततः शान्तिमवाप सा ॥ ८ ॥

तथापि तपसा युक्ता पुपूज गणनायकम् ।

ततो वर्षेषु पूर्णेषु शते वृष्टि समागतः ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वा वृष्टि संस्थं सा तुष्टाव विविधैः स्तवैः ।

ततो भक्तिर्विनिःसृत्य जगाद जगदम्बिकाम् ॥ १० ॥

पुत्रोऽहं ते महाभागो ध्यानजो नाऽत्र संशयः ।

पश्य मां त्वं महामाये स्थितं लम्बोदरं भक्तिः ॥ ११ ॥

सा प्रबुद्धा भक्तिर्लम्बोदरं वीक्ष्य तुतोष उ ।

(Page भं. ५ अ. २३ पान ४८)

अथर्वाशिरसा देवी तुष्टवापूज्य साश्रुका ॥ १२ ॥

तुष्टस्तां गणराजश्च जगाद वृणु वाञ्छितम् ।

दास्यामि भक्तियुक्तायै पुत्रोऽहं पालयस्व माम् ॥ १३ ॥

शक्तिरुवाच ।

अनेन वपुषा नाथ स्थिरो भव गजानन ।

भक्तिं देहि दृढां वत्स तव पादाम्बुजे पराम् ॥ १४ ॥

योगिनां ध्यानजं ब्रह्म पुत्रो वेदे प्रकीर्तितः ।

तत्र किं चित्रमेवेदं विनायकं कृतं त्वया ॥ १५ ॥

श्रुत्वा तां गणराजस्तु जगाद वचनं हितम् ।

मन्मूर्तिस्थापनं कृत्वा पूजयस्व निरन्तरम् ॥ १६ ॥

पुत्रवत्सलतां तत्र कुलदैवत्वमादरात् ।

ब्रह्मभावं तथा देवि कुरु त्वं सर्वदा मयि ॥ १७ ॥

तत्र पूजोपयाराधैः पूजयस्व निरन्तरम् ।

तया त्वं कृतकृत्या य भक्तियुक्ता भविष्यसि ॥ १८ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ लम्बोदरः प्रजापते ।

शक्तिस्तथैव कृत्वा तं लजते ब्रह्मनायकम् ॥ १९ ॥

अेवं नानाऽवताराश्च लम्बोदरस्य मानद ।

भक्तानां सर्वसिद्ध्यर्थं भजतां परमाद्भुताः ॥ २० ॥

रक्तदन्तादिभिश्चैव देवीभिस्तपसा प्रभुः ।

आराधितो वधार्थाय दैत्यानां गणनायकः ॥ २१ ॥

देवीभिः संस्तुतो देवः प्रसन्नो वरदोऽभवत् ।

वरस्यैव प्रभावेण उता दैत्या अनेकशः ॥ २२ ॥

योगनिष्ठा मडादेव्योऽभजंस्तं विघ्ननाशनम् ।

कुलदैवतभावेन शान्त्यर्थं य प्रजापते ॥ २३ ॥

ते सर्वे गणराजा वै स्मृता लम्बोदरात्मकाः ।

ज्ञातव्याः सर्वभावेन ब्रह्मभूतपदप्रदाः ॥ २४ ॥

उदं लम्बोदरस्यैवावतारस्य कथामृतम् ।

शृणोति पठते वापि स सर्वकृलभाग् भवेत् ॥ २५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽडे लम्बोदर्यरिते शक्तिपुत्र्यरितं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ प.२२

प.२३ गाणपत्यदीक्षावर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अथो शृणु मडाभाग गाणपत्यस्वरूपकम् ।

येन त्वं गाणपत्ये वै पदे सुनिपुणो भवेः ॥ १ ॥

नरो गणेशभक्तिं यो भवेत् कर्तुं समुद्यतः ।

गणेशप्रीतिकामार्थं दीक्षायुक्तो भवेद्यम् ॥ २ ॥

गाणपत्यं सुशान्तिस्थं गुरुं वेदार्थपारगम् ।

नत्वा तं संवदेत् पूर्वं दीक्षां देहि मडाप्रभो ॥ ३ ॥

त्वमेव गणराजोऽसि गाणपत्यपरायणः ।

मां कुरुष्व मडाभाग गाणपत्यं सुशीलकम् ॥ ४ ॥

अेवं पृष्टो गुरुः शिष्यं वदेद् दृष्ट्वा सुशीलगम् ।

श्रौतस्मार्तक्रियायुक्तं गणेशभावलालसम् ॥ ५ ॥

ततस्तं शिक्षयेदादौ धर्मान् गाणेशकान् परान् ।

तांस्तुभ्यं कथयाम्येव शृणु सर्वसुभप्रदान् ॥ ६ ॥

(Page पं. ५ अ. २३ पान ४९)

परान्नं भक्षयेन्नैवालोकयेन्न रजस्वलाम् ।

परस्त्रीगमनं क्वापि न कुर्यान् मनसाऽपि सः ॥ ७ ॥

स्वार्थाय क्रोधसंयुक्तो न भवेत्त्वोभसंयुतः ।

अभक्ष्यभक्षणां नैव कुर्यात् ङिसां कदापि न ॥ ८ ॥

गुरुद्रोहं य पैशून्यं जयेष्ठानामपमानकम् ।

वेदशास्त्रादिमार्गोभ्यो ङीनं नैव समाचरेत् ॥ ९ ॥

छात्रो विरक्तः स भवेद्ब्रह्मपरायणः ।

छत्यादिविधिघान् धर्मानुपदिश्य मनुं दिशेत् ॥ १० ॥

आदौ कृच्छ्रादिकं तस्मै दापयेच्च ततः परम् ।

गाणपत्यान् समाज्ञाप्य सुदिनं त्ववलोकयेत् ॥ ११ ॥

अथवा गणराजस्योत्सवदां तिथिमादरात् ।

यतुर्थी शुक्लपक्षस्थां वा कृष्णामवलोकयेत् ॥ १२ ॥

गणेशप्रियकालं वा समालोक्य सुसिद्धिदः ।

गुरुः शिष्याय मन्त्रं वै दद्याद्भक्त्यर्थमादरात् ॥ १३ ॥

शृणु तत्र विधिं दक्ष कथयामि सुभप्रदम् ।

शुभ्यौ भाऽऽपिकां कृत्वा गोमयेनाऽवलेपयेत् ॥ १४ ॥

मृन्मयां तु स्वयं तत्र वेदिं कुर्याद्विद्यक्षाणः ।

यतुरस्रां य तन्मध्ये दिक्षु संस्थापयेद् घटान् ॥ १५ ॥

आदौ गणेशयन्त्रं स्वं कुङ्कुमेनात्र कारयेत् ।

स्वेष्टमष्टगणेशानान् पूजयेद् विधिपूर्वकम् ॥ १६ ॥

दीक्षायुक्तांश्च गणेशान् पूजयेत् स ततः परम् ।

तेभ्यो भूषणवस्त्रादीन् दापयेच्छाठ्यवर्जितः ॥ १७ ॥

गाणेशेनैव मन्त्रेण स जपं कारयेत्तु तैः ।

पुरश्चरणसङ्ख्याकमथवा लक्षमादरात् ॥ १८ ॥

अथवा दशसाडस्रमथवा य सडस्रकम् ।

तद्दशांशेन ङोमं वै कुर्यात्तत्र मङ्गामतिः ॥ १९ ॥

ततो बलिप्रदानं वै कुर्यात् पूर्णाहुतिं ततः ।
पुनः सम्पूज्य विघ्नेशं स प्रणम्य ततो गुरुम् ॥ २० ॥
प्रार्थयेत् सर्वभावेन शिष्यं मां तारय प्रभो ।
मन्त्रं दैलि मलाभाग गाणपत्यं विशेषतः ॥ २१ ॥
पुनर्गुरुं समभ्यर्च्य ततः सकलशं पुनः ।
स्थापयेत् स्वेष्टदेवाढ्यं गाणेशेनैव मन्त्रतः ॥ २२ ॥
तत्र विघ्नेश्वरं ध्यात्वा पूजयेत् स्वल्पमार्गतः ।
ततो वस्त्रं समाच्छाद्य मस्तके गुरुसंयुतः ॥ २३ ॥
प्रणम्य स्वगुरुं तत्र प्रार्थयेद्भद्र मन्त्रकम् ।
संसारतारणार्थाय दैलि मन्त्रं द्विजोत्तम ॥ २४ ॥
अेवं गुरुर्मंडर्षिश्च प्रार्थितस्तं सुशिक्ष्य वै ।
गाणेशं मनसा ध्यात्वा मन्त्रं शिष्याय दापयेत् ॥ २५ ॥
ततस्तान् कलशान् गृह्य पूर्वदिक्कमतश्च तैः ।
अष्टोत्तरशतं मन्त्रं जपंस्तं स्नापयेद्गुरुः ॥ २६ ॥
अेकैकसिद्धिदः प्रोक्तः कलशः स्नानमात्रतः ।
ब्रह्मभूयकरः प्रोक्तो मध्यमः सर्वसिद्धिदः ॥ २७ ॥
स्नातं शिष्यं समादाय गाणेशं प्रणिपत्य च ।
शिष्येण पूजयेद्देवं ततस्तं स विसर्जयेत् ॥ २८ ॥
प्रणामेद् गाणपत्यांस्तांस्ततो दद्याद्य दक्षिणाम् ।
पुष्कलां शाठ्यलीनः स भोजयेत्तान् मलायशाः ॥ २९ ॥
मोदकापूपलडूकपायसान्नैर्मंडामते ।
सूक्ष्मतन्दुलसंयुक्तैर्नापापकवान्नमिश्रितैः ॥ ३० ॥
यथेष्टं भोजयित्वा वै प्रणामेत् स पुनः पुनः ।
प्रार्थयेत्तान् विशेषेण तारितोऽङ्गं भवार्णवात् ॥ ३१ ॥
सम्भारं गुरवे दद्याद्गुरुवंशं नमेत् सदा ।
(Page पं. प अ. २४ पान ५०)
गाणपत्यान् प्रदृश्यैवोत्थाय तांश्च नमेन्नरः ॥ ३२ ॥

यथाशास्त्रं विद्यारेण गणेशं सर्वसिद्धिदम् ।

यो भजेत् गाणपत्यस्तं स गणेशो भवेन्नरः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽडे लम्बोदर्यरिते गाणपत्यदीक्षावर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ५.२३

५.२४ गाणपत्यस्वर्गपवर्णनं नाम यतुर्विंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

यदि क्षत्रियवंशस्थो दीक्षामिच्छति शाश्वतीम् ।

गाणेशीं शृणु वक्ष्यामि विधिं तस्य प्रजापते ॥ १ ॥

ब्राह्मणस्यैव उस्तेन कारयेदतदादरात् ।

मन्त्रमात्रं जपेत् सोऽपि न ङोमादि स्वउस्ततः ॥ २ ॥

शस्त्रविधां परित्यज्य दण्डादिकमशेषतः ।

गाणपत्यो भवेत् सोऽपि क्षत्रियो नात्र संशयः ॥ ३ ॥

वैश्यः स्ववृत्तिजं कर्म क्यविक्रयकं परम् ।

त्यजेत्ततो गणेशस्य दीक्षायां योग्यताभियात् ॥ ४ ॥

शूद्राणां नाममन्त्रश्च वक्तव्यो ब्राह्मणैः सदा ।

छिंसादिकमथो त्यक्त्वा शूद्रो दीक्षां लभेत् पराम् ॥ ५ ॥

(Page भं. ५ अ. २४ पान ५१)

नाममन्त्रेण सर्वं वै कुर्यात् शूद्रः स्वयं विधिम् ।

गणेश्वरस्य पूजादि न श्लोकादि समुच्यरेत् ॥ ६ ॥

न ङोमादिभवं कर्म प्रायश्चित्तं यरेत्तथा ।

गाणपत्यो भवेच्छूद्रो दीक्षायुक्तो मडायशाः ॥ ७ ॥

गणेशदीक्षया युक्तो भवेद् विपथगो यदि ।

स भवेद्विघ्नसंयुक्तो भविष्यति प्रकोपतः ॥ ८ ॥

अथ दीक्षितजन्तूनां विह्वानि ते वदाम्यहम् ।

तैर्युक्तान् गाणपत्यान् वै परान् जानाति मानवः ॥ ९ ॥

प्रातः स्नानादिकं कृत्वा सन्ध्यां शाभोक्तमार्गतः ।
 आगमोक्तां य वेदोक्तां पूजां कृत्वा समापयेत् ॥ १० ॥
 अर्थनं द्वादशाङ्गेषु यः कुर्यान् मन्त्रपूर्वकम् ।
 सर्वाङ्गलेपनेनैव तत्र मन्त्रान् शृणु प्रभो ॥ ११ ॥
 गाणेशोच्छिष्टगन्धं वै गृह्यादौ नियतो न्यसेत् ।
 स्वानन्दवासिने जम्वा नमो मूर्धानमर्थयेत् ॥ १२ ॥
 ललाटं गणनाथाय नम उच्यार्थं यार्थयेत् ।
 दक्षिणं कर्णमूलं य गजकर्णाय वै नमः ॥ १३ ॥
 वामकर्णं तथा दक्ष शूर्पकर्णाय ते नमः ।
 अर्थयेथ्य ततः कर्णं विघ्नेशाय ततः पठन् ॥ १४ ॥
 बाहुं दक्षिणगं तद्गद् उरम्भाय नमोऽर्थयेत् ।
 वामं समर्थयेत् सुज्ञः सिद्धिनाथाय वै नमः ॥ १५ ॥
 वृद्धयं यार्थयेत्तत्र भुद्धीशाय नमो विधे ।
 उदरं नाभिसंस्थानं नमो लम्बोदराय ते ॥ १६ ॥
 दक्षिणं यैव कुक्षिं स वक्रतुण्डाय वै नमः ।
 वामं तु चिन्तामणये ल्यर्थयेन्नात्र संशयः ॥ १७ ॥
 पृष्ठदेशं नाभिसममर्थयेत् द्रुण्डये नमः ।
 अंते द्वादश मन्त्राश्च कथितास्ते प्रजापते ॥ १८ ॥
 ललाटं यार्थयेत् सुज्ञः सर्वभद्रविधानतः ।
 अङ्गानि स तथा दक्ष नाभेरुर्ध्वं समर्थयेत् ॥ १९ ॥
 सर्वाङ्गलेपनं शस्तं गाणेशानां विशेषतः ।
 रक्तचन्दनसंयुक्तो गन्धस्तेषां मतः सदा ॥ २० ॥
 मालां शमीभवां वाऽपि प्रभो मन्दारवृक्षजाम् ।
 प्रशस्तां स्वगले बाधौ सर्वसिद्धिप्रदायिनीम् ॥ २१ ॥
 धारयेन्नात्र सन्देशो देवकाष्ठप्रमाणातः ।
 अन्यकाष्ठभवां मालां धारयेन्न कदाचन ॥ २२ ॥
 वैष्णवानां यथा दक्ष तुलसीकाष्ठसम्भवा ।
 तथा वै गाणपत्यानां शमीमन्दारसम्भवा ॥ २३ ॥

तदभावे प्रजनाथ विद्रुमं तु धारयेत् ।
अथवाऽक्षमयीं मावां धारयेन् मन्दमार्गतः ॥ २४ ॥
सदा शुचिस्वभावस्थो मित्रशत्रुत्ववर्जितः ।
द्वन्द्वभावविनिर्मुक्तो गाणपत्यश्चरेन् महीम् ॥ २५ ॥
शुक्लकृष्णयतुर्थीं प्रतं नित्यं समाचरेत् ।
गाणपत्यानि सर्वाणि प्रतानि श्रद्धयान्वितः ॥ २६ ॥
अन्यदेवप्रियं दक्ष प्रतं तीर्थं चरेत्तथा ।
शक्तियुक्तो भवेत् सोऽपि तदा सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २७ ॥
क्षेत्राणि गाणपत्यानि चरेन्नियमसंयुतः ।
अन्यानि शक्तियुक्तश्चेत् निश्चितं मुनिभिः पुरा ॥ २८ ॥
यथा गणेश्वरो देवः सर्वेषामादिपूज्यकः ।
अन्यदेवस्य भक्तानां तथा तस्य प्रतादिकम् ॥ २९ ॥
गाणेशानां यथा दक्ष ओक एव गणेश्वरः ।
आवश्यकेन तद्द्रष्टृप्रतादिकं च समाचरेत् ॥ ३० ॥
सदा गणेशनाम्नश्च कीर्तनं तत्र वर्तते ।
(Page पं. ५ अ. २४ पान पर)
कथा नानाविधा रम्याः कथयन्ति परस्परम् ॥ ३१ ॥
चरित्राणि गणेशस्य गायैर्दुर्धसंयुताः ।
पात्रीभूतान् जनान् दृष्ट्वा बोधयन्ति सुसिद्धये ॥ ३२ ॥
अत्र ते कथयिष्यामि संवादं नारदेन्द्रजम् ।
ओकदा नारदो योगी भ्रमन्निन्द्रं समाचरौ ॥ ३३ ॥
छन्द्रेण पूजितः सोऽपि गाणेशं गानमाकरोत् ।
तं प्राणम्य महेन्द्रश्च जगाद वाक्यमुत्तमम् ॥ ३४ ॥
छन्द उवाच ।
वद भ्रमन् महाभाग विह्वानि गाणपात्मनाम् ।
कैश्चिह्नैः संयुता नित्यं गाणपत्याश्चरन्ति हि ॥ ३५ ॥
नारद उवाच ।

सर्वाङ्गे यन्नालेपो रक्तयन्तसंयुतः ।

शमीमन्दारमाला य तेषां हस्ते गले भवेत् ॥ ३६ ॥

सदा गणेशनाभ्रश्च श्रवणो तत्पराः स्मृताः ।

कीर्तने भावसंयुक्ताः गाणपत्या एभे बुधाः ॥ ३७ ॥

द्वन्द्वस्य भावो हृदि नोभवेत् कदा ये निःस्मृता योगधराः सुनिर्मलाः ।

गाणेश्वरा वन्दनशीलकाः सदा तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ३८ ॥

नित्यं स्वधर्मेण य संयुतास्तथा न मानयन्ति ह्यपवर्गकं कदा ।

भक्तौ निमग्ना गणराजवर्त्मनि तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ३९ ॥

न स्थानगोडादिकमाश्रयन्ति ये प्रादुर्भ्यमात्रेत्यवलम्बिनोऽपरे ।

श्रित्तामणौ श्रित्तनिवेशकाः सदा तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ४० ॥

श्रौते तथा स्मार्तभवे सुकर्मणि संसक्तदेहा गणराजसिद्धये ।

सर्वाणि कर्माणि समर्थं नैज्यपे तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ४१ ॥

निन्दां स्तुतिं वीक्ष्य विकारवर्जिताः कान्तासुवर्णादिषु भावलीनकाः ।

प्राटन्ति विघ्नेश्वरभक्तिवालसा तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ४२ ॥

आश्छादिता ये न य केन भावितास्तिरस्कृता देववरिष्ठभोजिनः ।

शुर्वैर्लता दोषविहीनयेतसस्तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ४३ ॥

नेच्छन्ति कैलासविकुण्ठकादिकं न ब्रह्मभूयं न रसां रसातलम् ।

भक्तिं सदेच्छन्ति गणेशभाविकान् तान् गाणपत्यान् प्रवदन्ति योगिनः ॥ ४४ ॥

मुद्रल उवाच ।

श्रेयमुक्त्वा महेन्द्रं स नारदः स्वेच्छया मुनिः ।

यथौ विघ्नेश्वरं गायन् यत्र तत्र प्रजापते ॥ ४५ ॥

श्रेयस्ते गाणपत्यानां स्वरूपं कथितं मया ।

श्रवणात् पापसम्भूतमज्ञानं नाशमाव्रजेत् ॥ ४६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते गाणपत्यस्वरूपवर्णनं नाम यतुर्विंशतितमोऽध्यायः ॥ ५.२४

(Page भं. ५ अ. २५ पान ५३)

स्वकाश्रमविडारार्थं भृशुएडी सङ्गतोऽभवत् ।
 तं दृष्ट्वा शुएडया युक्तं जडसतुश्च मूर्ध्वत् ॥ १३ ॥
 शुएडाया अपमानेन पापं प्राप्तं मडाद्भुतम् ।
 तेन सम्प्रेरितो योगी युकोप रक्तलोचनः ॥ १४ ॥
 उवाच तौ मडायोगी भृशुएडी च द्विजधमौ ।
 दृष्ट्वा जडसथुः शुएडां पादपौ भवतं रुषा ॥ १५ ॥
 शुएडाया अपमानं यः कश्चिन्ति नराधमः ।
 स मे शत्रुर्न सन्देहो गजास्यस्यापमानतः ॥ १६ ॥
 तौ तं भृशुएडिनं विप्रौ प्रणोमतुः सुदुःभितौ ।
 अज्ञानेन कृतं डास्यं क्षन्तुमर्हसि योगिप ॥ १७ ॥
 उच्छापं वद विप्रेश दासौ ते नात्र संशयः ।
 अत्यन्तं गणाराजस्य प्रियौ कुरु य मानद ॥ १८ ॥
 ततोऽतिकरुणाविष्टो जगाद मुनिस्तमः ।
 शुएडाया अपमानेन मया शमौ न संशयः ॥ १९ ॥
 अतः शुएडाधरो देवः प्रसन्नश्च भविष्यति ।
 तदा सर्वं शुभं पूर्णं युवयोर्वाञ्छितं भवेत् ॥ २० ॥
 ममाधीनं न किञ्चिद्दे शापदाता गजाननः ।
 कोधडीनस्य मे कोधः प्रेरितस्य समाथयौ ॥ २१ ॥
 अेवमुक्त्वा मडायोगी स्वासनस्थो बभूव उ ।
 तौ सधौ वृक्षयोनिस्थौ बभूवतुः प्रजापते ॥ २२ ॥
 अथ मासे गते विप्रः शौनकश्चिन्तयान्वितः ।
 शिष्यान् गृह्य ययौ विप्रमौर्वं दुःभान् मडामुनिः ॥ २३ ॥
 तं पप्रच्छ शनैः सोऽपि मन्दारः कुत्र वर्तते ।
 शमीकाया आनयने प्रेषितोऽयं मया सुतः ॥ २४ ॥
 ततस्तं शोकसंयुक्तमौर्वो जगाद विस्मितः ।
 दत्त्वा कन्यां मया सधः प्रेषितश्च त्वदन्तिके ॥ २५ ॥

श्रुत्वैवं शोकसंयुक्ता और्वशौनकमुप्यकाः ।
 तयोः शोधनकामास्ते निसस्रुस्त्वरितास्ततः ॥ २६ ॥
 तत्र मार्गे जनान् सर्वान् ग्रामस्थान् वनसंस्थितान् ।
 पप्रच्छुस्ते सम्यूस्तान् मासमात्राद् गतौ डिब ॥ २७ ॥
 એવં વિચાર્ય તે યાતા ભુશુણ્ડ્યાશ્રમમુક્તમમ્ ।
 તત્ર વિશ્રાન્તિકૃત્ સ્થાને જનાનાં દદ્દશુસ્તરૂ ॥ ૨૮ ॥
 અનુપેતૌ તતો જ્ઞાત્વા શૌનકો ધ્યાનમાશ્રિતઃ ।
 જ્ઞાત્વા ભુશુણ્ડિના શમૌ વૃતાન્તં તાનવેદયત્ ॥ ૨૯ ॥
 તતઃ સર્વાન્ મહાયોગી વિસૃજ્ય તપસિ સ્થિતૌ ।
 શૌનકૌર્વૌ મહાદુઃખાદ્ ગણેશારાધને રતૌ ॥ ૩૦ ॥
 અવાયુભક્ષભાવેન ધ્યાનેન ગણનાયકમ્ ।
 તોષયામાસતુઃ પ્રીત્યા તયોરઘવિમુક્તયે ॥ ૩૧ ॥
 એવં દ્વાદશવર્ષેષુ ગતેષુ દ્વિરદાનનઃ ।
 આયયૌ તૌ વરં દાતું ભૃશં તત્ ક્લેશતાપિતઃ ॥ ૩૨ ॥
 દૃષ્ટ્વા વિદ્નેશ્વરં તૌ તુ પ્રણમ્યાપૂજ્ય હર્ષતઃ ।
 ગણાધ્યક્ષં તુષ્ટુવતુઃ પ્રણમ્ય કરસમ્પુટૈઃ ॥ ૩૩ ॥
 શૌનકૌર્વૌ ઊચ્યતુઃ ।
 નમસ્તે ગજવક્રાચ વિદ્નેશાય પરાત્મને ।
 અપારાય મહેશાય હેરમ્બાય નમો નમઃ ॥ ૩૪ ॥
 સંસારાર્ણવતારાય માયામોહહરાય તે ।
 બ્રહ્મેશાય શિવાદિભ્યો યોગદાય નમો નમઃ ॥ ૩૫ ॥
 જ્યેષ્ઠાનાં જ્યેષ્ઠરાજાય સર્વેષાં પૂજ્યમૂર્તયે ।
 આદિપૂજ્યાય દેવાય ચાન્તઃસ્થાય નમો નમઃ ॥ ૩૬ ॥
 અનાદયે ચ સર્વેષાં માત્રે પિત્રે પરાત્મને ।
 સ્વાનન્દવાસિને તુભ્યં ગણેશાય નમો નમઃ ॥ ૩૭ ॥
 શૂર્પકર્ણાય શૂરાય લમ્બોદરાય દુણ્ડયે ।
 વિઘ્નકર્ત્રે હ્યભક્તાનાં ભક્તાનાં વિઘ્નહારિણે ॥ ૩૮ ॥
 બ્રહ્મેશાય નમસ્તુભ્યં બ્રહ્મભૂતપ્રદાય ચ ।

योगेशाय सुशान्ताय शान्तिदाय नमो नमः ॥ ३८ ॥

गुणान्तं न ययुर्यस्य शिवविष्णुवाद्योऽमराः ।

योगिनः सगुणस्यापि निर्गुणस्याऽत्र का कथा ॥ ४० ॥

नमो नमः प्रसन्नस्त्वं भव स्वामिन् गजानन ।

धौम्यपुत्रं य मन्दारं शिष्यं मे तारयाऽधुना ॥ ४१ ॥

तारयस्व शमीमौर्वकन्यां तां नाथ विद्वप ।

वृक्षयोनिगतौ तौ तु मानुषौ कुरु तादृशौ ॥ ४२ ॥

भक्तिं ते देहि डेरम्भ यथा भ्रान्तिर्विनश्यति ।

दासौ ते पादपद्मस्य वाञ्छितं कुरु सर्वदा ॥ ४३ ॥

तयोर्वयनमाकर्ण्य जगाद गाणनायकः ।

तौ भक्तौ तपसा युक्तौ भक्तिभङ्गस्वभावावतः ॥ ४४ ॥

श्रीगजानन उवाच ।

भृशुङ्गिना य विप्रर्षी शमौ तौ दम्पती पुरा ।

ज्ञात्वा मदीयतुङ्गस्यापमानान्नात्र संशयः ॥ ४५ ॥

भृशुङ्गिनोऽतिभक्तस्य मम मिथ्यावयः कदा ।

न करोमि मडाभागौ देहादधिक एव सः ॥ ४६ ॥

भृशुङ्गिनोऽपमानश्च द्वियते विविधैर्जनैः ।

न तत्र कोपसंयुक्तो भवते मुनिसत्तमः ॥ ४७ ॥

मदीयमपमानं स सडते न कदायन ।

अतोऽहं तस्य वाक्यं वै न करोमि निरर्थकम् ॥ ४८ ॥

भवद्भ्यां तपसा भङ्गः करिष्यामि डितावडम् ।

शृणुतं मे वयो रम्यं वरं दास्यामि मुष्यकम् ॥ ४९ ॥

मन्दारस्य य शम्याश्च मूले स्थास्यामि निश्चलः ।

मद्रूपौ वृक्षजातीनां सर्ववन्द्यौ भविष्यतः ॥ ५० ॥

(Page पं. ५ अ. २५ पान ५५)

देवास्तौ प्राणमस्यन्ति किं पुनर्जन्तवो मताः ।

दर्शनात् स्पर्शनाश्चैव पापघ्नौ तौ भविष्यतः ॥ ५१ ॥

मत्प्रियौ सर्वभावेन देवानां प्रियरूपिणौ ।

भविष्यतो विशेषेण वृक्षराज्ञौ मडामुनी ॥ ५२ ॥

शमीपत्रेण मां विप्रा पूजयिष्यन्ति मानवाः ।

तेषां वाञ्छां सदाऽहं वै पूरयिष्यामि शाश्वतीम् ॥ ५३ ॥

मन्दारपुष्पमेकं समर्पयिष्यति मे नरः ।

तेन हृष्टो भविष्यामि हृलं दास्यामि वाञ्छितम् ॥ ५४ ॥

कृता नानाविधा पूजा मदीया मानवेन य ।

दूर्वाडीना वृथा सर्वा भवत्यत्र न संशयः ॥ ५५ ॥

अथ प्रभृति विप्रेणौ शमीपत्रेण संयुता ।

मन्दारकुसुमेनैव सकृदा सा भविष्यति ॥ ५६ ॥

शमीपत्रं नरेणैव भवेन् मयि समर्पितम् ।

न तु ऋतुशतेनैव तुल्यं तेभ्योऽधिकं मतम् ॥ ५७ ॥

शमीपत्रेण सन्तुष्टो भविष्यामि निरन्तरम् ।

मन्दारपुष्पकेणैव को वदेत्तु तयोः कृलम् ॥ ५८ ॥

नित्यं शर्मी नमेधस्तु पूजयेद्वा तु संस्मृशेत् ।

स समकुलसंयुक्तः स्वानन्दं मे गमिष्यति ॥ ५९ ॥

तथा मन्दारवृक्षं यो नमेत् सम्पूजयेन्नरः ।

संस्मृशेत् सोऽपि स्वानन्दं व्रजेत् समकुलैर्युतः ॥ ६० ॥

प्रदक्षिणां प्रकुर्वीत शमीमन्दारवृक्षयोः ।

समद्वीपवती पृथ्व्याः कृता तेन प्रदक्षिणा ॥ ६१ ॥

यदि भावेन वृक्षस्य प्रदक्षिणा कृता भवेत् ।

शतभूमिप्रदाक्षिण्यसमं पुण्यं लभेन्नरः ॥ ६२ ॥

बहुनाऽत्र किमुक्तेन मद्रूपौ वृक्षजातिषु ।

तयोश्च भडिमानं को भवेद्दर्शयितुं क्षमः ॥ ६३ ॥

वृक्षबुद्ध्या शर्मी यो वै मन्दारं यद्वि पश्यति ।

स नारकी नरो विप्रौ भविष्यति न संशयः ॥ ६४ ॥

शर्मी मन्दारकं वीक्ष्य न नमेधो नराधमः ।

दक्षिणां कुरुते नैव नष्टपुण्यो भवेत्तदा ॥ ६५ ॥

શર્મા યશ્છેદયેદ્વાપિ મન્દારં મુનિસત્તમૌ ।
 નરકેષુ મહાપાપી પતિષ્ચતિ ન સંશયઃ ॥ ૬૬ ॥
 શાખાં પત્રં તુ યઃ પાપી છેદયિષ્ચતિ માનવઃ ।
 નારકી સ ભવેત્રૂનં દર્શનાત્ પાપદો ભવેત્ ॥ ૬૭ ॥
 શર્મા યો નિન્દયેદ્વા યો મન્દારં વૃક્ષસત્તમમ્ ।
 સર્વભાગ્યવિહીનઃ સ નારકી જાયતે તતઃ ॥ ૬૮ ॥
 મદ્રૂપેણૈવ મન્દારં શર્મા યસ્તુ પ્રપશ્યતિ ।
 સ ભુક્ત્વા વિવિધાન્ ભોગાનન્તે સ્વાનન્દગો ભવેત્ ॥ ૬૯ ॥
 મન્દારમૂલમાદાય મૂર્તિ કૃત્વા મદીયિકામ્ ।
 પૂજયિષ્યન્તિ મદ્ભક્તાસ્તેષાં સાધ્યોડહમઞ્જસા ॥ ૭૦ ॥
 મન્દારમૂલજા મૂર્તિઃ સઘઃ સિદ્ધિપ્રદાયિકા ।
 તદ્દ્રવૈવાન્યસમ્ભૂતા મમ મૂર્તિર્ભવિષ્ચતિ ॥ ૭૧ ॥
 મન્દારમૂર્તિંગં પૂજેત્ શમીપત્રેણ ભાવતઃ ।
 દૂર્વામન્દારપુષ્પૈશ્ચ ત્રયં સુદુર્લભં મતમ્ ॥ ૭૨ ॥
 શમી મન્દારદૂર્વાશ્ચ ત્રયમેકત્ર કારિતમ્ ।
 ભક્તેન સ તુ મત્તુલ્યો પૂજાયાં મે ભવિષ્ચતિ ॥ ૭૩ ॥
 શમીમન્દારજાં માલાં કૃત્વા જપં સમાચરેત્ ।
 અનન્તકૃલભોક્તાડસૌ ભવિષ્ચતિ ન સંશયઃ ॥ ૭૪ ॥
 શમીમન્દારજાં માલાં દધાનઃ પુરુષો ભવેત્ ।
 તસ્ય દેહં સમાલોક્ય વિદ્વા નશ્યન્તિ પાપકાઃ ॥ ૭૫ ॥
 અન્તે શમીભવં પત્રં મન્દારકુસુમં તથા ।
 (Page ખં. ૫ અ. ૨૬ પાન ૫૬)
 દૂર્વાપત્રં ધૃતં યેન ધરિષ્ચતિ યમો ન તમ્ ॥ ૭૬ ॥
 શમીમન્દારસામીપ્યે પૂજયેન્ માં ચ માનવઃ ।
 તેનાપ્યસ્ફુપ્યકા પૂજા કૃતા મે નાડત્ર સંશયઃ ॥ ૭૭ ॥
 એવમુક્ત્વા પુનસ્તૌ સ જગાદ ગણનાયકઃ ।
 મદ્ભક્તિં યદિ વિપ્રેશાવિચ્છથો ભાવસંયુતૌ ॥ ૭૮ ॥
 તદા મન્દારવૃક્ષસ્ય મૂલજાં મૂર્તિમાદરાત્ ।

कृत्वा पूजा प्रकुर्वाथा यथा विधिसमन्वितौ ॥ ७८ ॥

शमीमन्दारदूर्वाभिः सन्तुष्टोऽहं भवामि तु ।

नान्यथा पूजाभावेन मम तुष्टिकरं भवेत् ॥ ८० ॥

तुलसीवर्जितां पूजा मदीयां कुरुतं सदा ।

शमीमन्दारमालाभिर्जपं मे कुरुतं सदा ॥ ८१ ॥

अेवमुक्त्वा गाणाधीशस्तत्रैवान्तरधीयत ।

विप्रौ अबभूवतुर्धसमायुक्तौ विशेषतः ॥ ८२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽऽः लम्बोदर्यरिते शमीमन्दारवरप्रदानं नाम पञ्चविंशतितमोऽध्यायः ॥ प.२५

प.२६ शमीमन्दारस्पर्शमङ्गिमावर्णनं नाम षड्विंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततो धौम्यं समागम्य शौनको ऽर्षसंयुतः ।

कथयामास वृत्तान्तं सोऽपि संदर्षितोऽभवत् ॥ १ ॥

धन्यो मे वृक्षगः पुत्रः सर्वसिद्धिप्रदायकः ।

साक्षाद्गणेशरूपश्च सर्वेषां वन्द्य आदरात् ॥ २ ॥

शमीसमीपगो ऽर्षसंयुक्तस्तत और्वकः ।

तताप तप उग्रं स शमीसंयोगकारणात् ॥ ३ ॥

स अेव मरणे तत्र शमीगर्भस्थितो ऽभूत् ।

अग्निरौर्वाभिधानश्च गाणपत्यो मडायशाः ॥ ४ ॥

कल्पान्ते गणनाथं स यथौ योगसमन्वितः ।

शौनकश्च तथा ढुष्टिमभजत् स्नेहसंयुतः ॥ ५ ॥

मन्दारमूलजो मूर्ति कृत्वा पूजापरायणः ।

शमीमन्दारदूर्वाभिस्तोषयामास विघ्नपम् ॥ ६ ॥

शमीमन्दारमालाभिः शुशुभे ब्राह्मणोत्तमः ।

गाणपत्यस्वरूपेण तथा धौम्यो अबभूव ह ॥ ७ ॥

भृशुण्डी तद्भवं वृत्तं श्रुत्वा ऽर्षसमन्वितः ।

आगत्य स्वाश्रमे संस्थौ ननाम वृक्षसत्तमौ ॥ ८ ॥

नित्यं पुपूज य शर्मा मन्दांरं भक्तिसंयुतः ।

शमीमन्दांरदूर्वाभिः पूजयामास विघ्नपम् ॥ ९ ॥

शमीमन्दांरमालाभिर्भूषितो मुनिसत्तमः ।

शुशुभे गाणपत्येषु गाणराजं धवापरः ॥ १० ॥

अेवं ये ये स्थिता दक्ष गाणपत्या विशेषतः ।

ते ते सर्वे शमीमन्दांरपूजासंयुताः भवुः ॥ ११ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं शमीमन्दांरसम्भवम् ।

माडात्त्र्यं पुनरन्यत्त्वं शृणु पापहरं परम् ॥ १२ ॥

द्राविडे शूद्रयोनिस्थो भवूवे पापकारकः ।

वनं गत्वा जनान् उत्वा द्रव्यलोभी दुरात्मवान् ॥ १३ ॥

अेकदा वनमध्यस्थोऽभवत् व्याघ्रेण धर्षितः ।

पपात भयभीतश्च सद्यस्तेन प्रभक्षितः ॥ १४ ॥

तत्र वायुभलेनैव शमीपत्रं समाययौ ।

(Page पं. ५ अ. २६ पान ५७)

तस्य स्पर्शोऽभवत्तस्य दैवयोगात् प्रजापते ॥ १५ ॥

तं नेतुं यमदूताश्च समाजग्मुर्मुडाभवाः ।

गाणेशास्तत्र संयाताः समकाले नराधमम् ॥ १६ ॥

यमदूतांस्तिरश्कृत्य गाणेशास्तं प्रगृह्य वै ।

गन्तुं समुद्यता यावत्तावत्ते तान् प्रदुद्रुवुः ॥ १७ ॥

मुसलेन उताः पेतुर्यमदूता मडीतले ।

गाणेशास्तं प्रगृह्यैव ब्रह्मभूतं प्रयङ्किरे ॥ १८ ॥

यमदूता यमं गत्वा शोकदुःखसमन्विताः ।

वृत्तान्तं कथयामासुः कोधेन परिपूरिताः ॥ १९ ॥

यामा ङियुः ।

स्वामिन् शास्त्रकराः केचिद्भूवुर्भूमिमाडले ।

त्वदाज्ञावशगं सर्वं वर्तते कुत्र तद् गतम् ॥ २० ॥

त्वं साक्षाद्भूर्मराजश्च यथा वेदार्थवान् प्रभुः ।

वर्तसे तेन सर्वं वै त्वदाज्ञावशागं मतम् ॥ २१ ॥
 शम्भुविष्णुमुभा देवा धर्माधारा भवन्ति वै ।
 धर्मयुक्तस्वभावेन वर्तेरन्नात्र संशयः ॥ २२ ॥
 मडापापी विशालाक्षो नाम शूद्रो ममार उ ।
 तं गृहीतुं वयं तत्र गताः पाशधराः प्रभो ॥ २३ ॥
 अकस्मात्तत्र संयाता पुरुषाः परमाद्भुताः ।
 शुण्डादण्डधराः सर्वे यतुर्बाहुविराजिताः ॥ २४ ॥
 अस्मांस्ते तु तिरस्कृत्य तं शूद्रं गृह्य सूर्यज ।
 गन्तुं समुद्यता यावत्तावद्योद्धुं वयं स्थिताः ॥ २५ ॥
 निपात्य नो मडावीर्यां मुसलेन प्रगृह्य तम् ।
 गताः कुत्र न जानीमोऽधुना सर्वे मडामते ॥ २६ ॥
 अतस्तं यत्नसंयुक्तो मद्दं तेषां उरस्व य ।
 अवेमुक्त्वा प्राणभ्येनं स्थिताः प्राञ्जलयोऽभवन् ॥ २७ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा ध्यानस्थोऽभून् मडामतिः ।
 यमः सर्वं विदित्वा तु भयं दध्रे मडायशाः ॥ २८ ॥
 ध्यात्वा गजाननं देवं दृष्टरोमा य साश्रुकः ।
 दृष्टि प्राणभ्य विघ्नेशमुवाच भयसङ्कुलः ॥ २९ ॥
 मदीयङ्किङ्करैः स्वामित्रपराधः कृतो मडान् ।
 तं क्षमस्व दयासिन्धो प्रभो ह्यज्ञानसंयुतैः ॥ ३० ॥
 गाणपत्यैर्मडाभागैर्विवाद्यो नैव शोभनः ।
 स अवे तु मया प्राप्तो भाग्यहीनभलेन य ॥ ३१ ॥
 अवे क्षमाप्य विघ्नेशं स्थितं मनसि किङ्करान् ।
 आकार्यं भानुजः सर्वान् जगाद वयनं छितम् ॥ ३२ ॥
 यम उवाच ।
 मन्दारमालाशमिकाष्ठजा य यस्थैव देहे भवति प्रमाणाम् ।
 पुष्पं तयोः पत्रयुतं य शूराः सन्त्यज्य दूरं यस्त प्रभीताः ॥ ३३ ॥
 दूर्वायुतं विघ्नहरस्य गाथां सङ्गायमानं यद्वि पापयुक्तम् ।

पूजादिकारं गणनायकस्य सन्त्यज्य दूरं चरत प्रभीताः ॥ ३४ ॥
 गणेश उेरम्भ गजाननेति मलोदर स्वानुभवप्रकाशिन् ।
 वरिष्ठ सिद्धिप्रिय बुद्धिनाथ वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ३५ ॥
 अनेकविघ्नान्तक वङ्कतुण्ड स्वसंज्ञवासिंश्च यतुर्भुजेति ।
 कवीश देवान्तकनाशकारिन् वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ३६ ॥
 मडेशसूनो गजद्वैत्यशत्रो वरेण्यसूनो विकट त्रिनेत्र ।
 परेश धराणीधर अेकदन्त वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ३७ ॥
 प्रमोदमोदेति नरान्तकारे षडूर्मिडन्तर्गजकर्णं दुण्डे ।
 द्ध्वारिसिन्धौ स्थिरभावकारिन् वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ३८ ॥
 (Page पं. ५ अ. २५ पान ५८)
 विनायक ज्ञानविघातशत्रो पराशरस्थात्मज विष्णुपुत्र ।
 अनादिपूज्याभुग सर्वपूज्य वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ३९ ॥
 विधेर्ज लम्बोदर धूम्रवर्णं मयूरपालेति मयूरवाडिन् ।
 सुरासुरैः सेवितपादपद्म वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४० ॥
 वरिन् मडाभुध्वज शूर्पकर्णं शिवाज सिंढस्थ अनन्तवाड ।
 दितौज विघ्नेश्वर शेषनाभे वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४१ ॥
 अणोरणीयन् मडतो मडीयन् रवेर्ज योगेश वरिष्ठराज ।
 निधीश मन्त्रेश च शेषपुत्र वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४२ ॥
 वरप्रदातर्षादितेश्च सूनो पराशरज्ञानद तारवङ्क ।
 गुडाग्रज ब्रह्मप पार्श्वपुत्र वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४३ ॥
 सिन्धोश्च शत्रो परशुप्रपाणो शमीश पुष्पप्रिय विघ्नकारिन् ।
 दूर्वाभरैरर्थित देवदेव वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४४ ॥
 धियः प्रदातश्च शमीप्रियेति सुसिद्धिदातश्च सुशान्तिदातः ।
 अमेयमायामितविक्रमेमि वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४५ ॥
 द्विधा यतुर्थीप्रिय कश्यपाज्ज धनप्रद ज्ञानप्रदप्रकाश ।
 चिन्तामणो चित्तविदारकारिन् वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४६ ॥
 यमस्य शत्रो अभिमानशत्रो विधेर्जन्तः कपिलस्य सूनो ।
 विदेह स्वानन्द अयोगयोग वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४७ ॥

गाणस्य शत्रो कमलस्य शत्रो समस्थ भावज्ञ य भालयन्द्र ।
अनादिमध्यान्तमयप्रयारिन् वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४८ ॥

विभो जगद्रूप गुणेश भूमन् पुष्टेः पते आभुगतेति बोध ।
कर्तश्च पातश्च तु संदरेति वदन्तमेवं त्यजत प्रभीताः ॥ ४९ ॥

धृष्टमष्टोत्तरशतं नाम्नां तत् प्रपठन्ति ये ।
शृण्वन्ति तेषु कुरुत भीता मा वै प्रवेशनम् ॥ ५० ॥

भुक्तिमुक्तिप्रदं द्रुष्टेर्धनधान्यप्रवर्धनम् ।
ब्रह्मभूयकरं स्तोत्रं जपतो नित्यमादरात् ॥ ५१ ॥

यत्र कुत्र गाणेशस्य चिह्नयुक्तानि वै भटाः ।
धामानि तत्र कुरुत सम्भीता मा प्रवेशनम् ॥ ५२ ॥

तेन संस्थापिताः सर्वे स्वस्वकार्येषु सेवकाः ।
केशाद्यास्तत्र के यूयं वयं भजत तं सदा ॥ ५३ ॥

अवेमुक्त्वा यमः सर्वान् किङ्करान् मौनमादधे ।
यामाः सर्वे गाणेशानं भजन्ते भावसंयुताः ॥ ५४ ॥

धृष्टं शमीभवं पुण्यं माडात्म्यं यः शृणोति येत् ।
पठति सिद्धिदं तस्य मन्दारस्य भविष्यति ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ते लम्बोदर्यरिते शमीमन्दारस्पर्शमडिमावर्णनं नाम षड्विंशतितमोऽध्यायः ॥ ५.२६
(Page भं. प अ. २७ पान ५९)

प.२७ दूर्वात्पत्तिकथनं नाम सप्तविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
दूर्वायाश्चरितं वर्षकारकं ब्रूहि मुद्रल ।
अहो शम्यासमं नास्ति मन्दारेण पवित्रकम् ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।
पुराऽऽदौ देवदेवेशो ब्रह्मा सृष्ट्वा यरायरम् ।

तेषामन्नार्थमत्यन्तश्चिन्तायुक्तो बभूव ७ ॥ २ ॥

ध्यात्वा गजाननं देवं संस्थितः प्रपितामहः ।

तस्य रोमस्य ओका वै देवी सन्निःसृता बभौ ॥ ३ ॥

सर्वतः पाणिपादां तां सलस्रवदनां पराम् ।

सलस्रावयवैः सर्वैः शोभमानां ददर्श सः ॥ ४ ॥

ततोऽतिहर्षितो ब्रह्मा बभूवे सर्वधारकः ।

ज्ञात्वा तामन्नरूपीं वै सर्वपोषणकारिणीम् ॥ ५ ॥

धातारं तं प्रणाम्याऽसौ संस्थिता करसम्पुटा ।

आज्ञां कुरु जगद्धातः किं करोमि पितामह ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सर्वेषामन्नभूता त्वं दूर्वानाम्नी भविष्यसि ।

तपस्य च ततः सर्वमन्नं सृज विधानतः ॥ ७ ॥

तथेति तं प्रणम्यैव तताप तप उत्तमम् ।

गणेशं मनसि ध्यात्वा निराहारसमन्विता ॥ ८ ॥

ओकाक्षरस्य मन्त्रस्य जपेन द्विरदाननः ।

दिव्यवर्षसलस्रेण ययौ तां वरदायकः ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वा सलस्रोत्थाय प्रणनाम पुपूज सा ।

अथर्वशिरसा देवं तुष्टाय करसम्पुटा ॥ १० ॥

तामुवाच गणेशानः सृष्टिं नानाविधां सदा ।

करिष्यसि मलाभागे सर्ववन्धा भविष्यसि ॥ ११ ॥

अेवमुक्त्वा गणधीशोऽतर्धानं प्रजगाम ७ ।

साऽपि हर्षसमायुक्ता सृष्टिं कर्तुं मनो दधे ॥ १२ ॥

तस्या मस्तकभागाद् वै स्वर्गान्नं विविधं मलत् ।

निःसृतं तेन स्वर्गस्था भुञ्जते विविधान् रसान् ॥ १३ ॥

उदराद् भूमिसंस्थानां निःसृतं विविधं विधे ।

अन्नं तेनैव भूमिस्था भुञ्जते विविधान् रसान् ॥ १४ ॥

पातालवासिनां पट्भ्यामन्नं नानाविधं परम् ।

भुञ्जते षड्रसान्नित्यं निःसृतं तेन तद्गताः ॥ १५ ॥

अङ्गप्रत्यङ्गरूपेभ्यो नानात्रं ससृजे प्रभो ।
 देवी तेन तु सन्तुष्टा बभूवुः सर्वजन्तवः ॥ १६ ॥
 उष्टपुष्टजनान् वीक्ष्य ब्रह्मा सन्तोषमादधे ।
 तामागत्य द्विजैर्मन्त्रैरभिषेकं यकार उ ॥ १७ ॥
 अन्नानामाधिपत्ये याभिषिक्ता ब्रह्मणो पुरा ।
 शुशुभे सर्वमान्या सा देवी दूर्वा विशेषतः ॥ १८ ॥
 राज्यश्रीसंयुता देवी मद्युक्ता बभूव उ ।
 विसस्मार जपं मन्त्रं गणेशस्य प्रजापते ॥ १९ ॥
 ततो विघ्नाकुला जाता स्पर्धा यडे विशेषतः ।
 पार्वत्या नित्यमानन्दान्नपूरार्णोडमादरात् ॥ २० ॥
 जगदम्बा य सर्वेषामन्नपूर्णात्वकारणात् ।
 साऽऽत्मन्नस्वरूपस्था वृथेयं गर्वमादधे ॥ २१ ॥
 तस्याश्चेष्टितमाज्ञाय क्रोधयुक्ता जगन्मयी ।
 दौरात्म्यसलनं कृत्वा ज्यतिष्ठच्छिवसन्निधौ ॥ २२ ॥
 अेकदा यन्द्रगोळे वै बभूव उ मडोत्सवः ।
 तत्र देवादिकाः सर्वे सस्त्रीकाश्च समायुः ॥ २३ ॥
 तत्र दूर्वा मद्योत्सिक्ता निनिन्द जगदम्बिकाम् ।
 वृथेयं जगदम्बा वै नाम्ना भ्याता बभूव उ ॥ २४ ॥
 धत्यादिविविधैर्वाङ्मैर्निनिन्द जगदम्बिकाम् ।
 ततः क्रोधसमायुक्ता पार्वती तां शशाप उ ॥ २५ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 मदीयरोमकूपस्था निःसृता त्वं न संशयः ।
 वृथा मां स्पर्धसे दृष्टे पतस्व तृणरूपिणी ॥ २६ ॥
 (Page भं. प अ. २७ पान ६०)
 पृथिव्यां तृणरूपा य सा बभूव प्रजापते ।
 तदादि सर्ववन्देयं दूर्वा परमपावनी ॥ २७ ॥
 ततोऽतिदुःखसंयुक्ता सस्मार द्विरदाननम् ।

भो क्षमस्वापराधं मे मन्त्रत्यागकृतं प्रभो ॥ २८ ॥
 गत्वा वनान्तरे दूर्वा तताप तप उत्तमम् ।
 ध्यात्वा विघ्नेश्वरं देवं मन्त्रजपपरायणम् ॥ २९ ॥
 गते वर्षशते पूर्णो प्रसन्नोऽभूद् गजाननः ।
 तामायथौ वरं दातुं भक्तिस्थां भजनप्रियः ॥ ३० ॥
 आगतं गणराजं सा दृष्टा ननाम भावतः ।
 संदृष्ट्वा पूज्य तुष्टाव कृत्वा करपुटं विधे ॥ ३१ ॥
 दूर्वावाय ।
 गणेशाय नमस्तुभ्यं विघ्नराजाय ते नमः ।
 भक्तानां विघ्नसंघर्त्रे त्वभक्तानां भयङ्कर ॥ ३२ ॥
 अनन्तायाप्रमेयाय नानालीलाधराय य ।
 उेरम्भाय मडेशानां नमः पूज्याय ते नमः ॥ ३३ ॥
 सर्वपूज्याय सर्वादिपूज्याय ब्रह्मरूपिणे ।
 ब्रह्माकाराय सर्वेश ब्रह्मणस्पतये नमः ॥ ३४ ॥
 अनाकाराय साकारमूर्तये ब्रह्मरूपिणे ।
 शान्तिभ्यः शान्तिदात्रे ते परेशाय नमो नमः ॥ ३५ ॥
 लम्बोदराय यौरेशवाडनाय परात्मने ।
 यतुर्भुजाय सर्वेषां मात्रे पित्रे नमो नमः ॥ ३६ ॥
 ज्येष्ठेभ्यो ज्येष्ठराजाय ज्येष्ठपदप्रदायिने ।
 मडोदराय पूर्णाय पूर्णानन्दाय ते नमः ॥ ३७ ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं सिद्धिबुद्धिमयाय य ।
 सिद्धिबुद्धिपते नाथ भक्तेशाय नमो नमः ॥ ३८ ॥
 डिं स्तौमि त्वां गणधीश यत्र वेदा विसिस्मिरे ।
 अतस्त्वां प्राणामाभ्येव तेन तुष्टो भव प्रभो ॥ ३९ ॥
 अथं स्तुत्वा गणेशानं भक्तियुक्ता ननर्त ७ ।
 जगाद गणराजस्तु दूर्वा तां लर्षसंयुतः ॥ ४० ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रमपराधसंभवेत् ।

मां स्तौति तस्य दूर्वेऽडमपराधं सडाम्यडम् ॥ ४१ ॥

यं यं चिन्तयते डामं तं तं दास्यामि सर्वदा ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं स्तोत्रं भविष्यति सुसिद्धिदम् ॥ ४२ ॥

वरं वरय दास्यामि चित्तस्थं भक्तितोषितः ।

डोधयुक्तोऽपि देवि त्वां मन्त्रत्यागडरीं पुनः ॥ ४३ ॥

श्रुत्वा तं भयसंयुक्ता जगाद वाड्यमुत्तमम् ।

दूर्वा लम्बोदरं प्रीत्या साश्रुनेत्रा प्रजापते ॥ ४४ ॥

दूर्वावाय ।

वरदोऽसि यदा नाथ तदा ते भक्तिमुत्तमाम् ।

दृढां देहि गण्णाध्यक्ष तया सर्वं शुभं भवेत् ॥ ४५ ॥

अन्यथ्य मदसंयुक्तां जगदम्भां गजानन ।

स्पर्धेडं तड्डलांशा वै तथा शमाऽतिदाऱुणम् ॥ ४६ ॥

तृणरुपा भविष्यामि पतिष्यामि धरातले ।

तदर्थं त्वामनुप्राप्ता रक्ष मां मडतो भयात् ॥ ४७ ॥

श्रीगजानन उवाच ।

मा कुरुष्व वृथा चिन्तां दूर्वे मे शरणागते ।

सर्वं शुभं करिष्यामि भविष्यामि नियन्त्रितः ॥ ४८ ॥

अंशेन तृणरुपा त्वं भविष्यसि मडीतले ।

देवी देडधरा स्वर्गे यरिष्यसि यथा पुरा ॥ ४९ ॥

पृथिव्यां तृणरुपा त्वममृतरुपधारिका ।

शतमूला प्रकाऱुडा वै प्ररोडा य शताङ्कुरा ॥ ५० ॥

सर्वमान्या सर्वपूज्या देवादीनां सदा प्रिया ।

(Page पं. ५ अ. २७ पान ६१)

भविष्यसि न सन्देडो मद्भरादन्ननाथिडे ॥ ५१ ॥

मडामडुगलदा प्रोक्ता मम प्रीतिविवर्धिनी ।

भविष्यसि तु लोकानां शुभमडुगलदायिका ॥ ५२ ॥

त्वत्पत्रेण नरा भूमावर्यथिष्यन्ति देवपान् ।

न त्वत्समं तु पत्रेषु पुण्यदं प्रभविष्यति ॥ ५३ ॥

शक्तेश्चैवावतारा ये लक्ष्मीलवितिकाद्यः ।
 तासां प्रिया विशेषेण भविष्यसि मडाशुभे ॥ ५४ ॥
 शापिता गिरिपुत्र्या त्वं सा त्वां नैव स्पृशेत् कदा ।
 अन्यत्र मान्यभावेन भविष्यसि न संशयः ॥ ५५ ॥
 मदीया भक्तिरत्यन्तं दृढा ते प्रभविष्यति ।
 मस्थित्ता मद्रतप्राणा भविष्यसि य दूर्विके ॥ ५६ ॥
 मदीयामिच्छसि भक्तिमतस्तेऽहं सुहर्षितः ।
 कश्चिदपि सदा देवि मम प्रीतिविवर्धिनीम् ॥ ५७ ॥
 दूर्वापत्रं विना देवि पूजयिष्यन्ति मां नराः ।
 तेषां नैव ह्यलं तस्याः पूजायाः प्रभविष्यति ॥ ५८ ॥
 दूर्वासमं न मे किञ्चित् पूजायां सुप्रियं भवेत् ।
 विना दूर्वां निराहारी भविष्यामि निरन्तरम् ॥ ५९ ॥
 त्यक्त्वा दूर्वादलं ये वै पूजयिष्यन्ति मानवाः ।
 शत्रवस्ते मता नित्यं नरकेषु पयन्तु ते ॥ ६० ॥
 येनार्पितं य पूजायां दूर्वापत्रं मडामते ।
 तेनापारमयं सर्वं दत्तं मध्यं विशेषतः ॥ ६१ ॥
 दूर्वापत्रेण सन्तुष्टो दास्यामि सकलं य मे ।
 अश्वरथं तदपि प्राप्ते न समं दूर्वया भवेत् ॥ ६२ ॥
 ये मद्भक्ताश्च तैर्नित्यं कर्तव्यं दूर्वया युतम् ।
 पूजनं मे सदा देवि जितोऽहं नात्र संशयः ॥ ६३ ॥
 अवेवमुक्त्वा गणेशानोऽतर्दधे य प्रजापते ।
 दूर्वां हर्षसमायुक्ता विद्मेशं भजते परम् ॥ ६४ ॥
 यथा लम्बोदरेणैव कथितं तादृशं नराः ।
 देवेशाद्यास्ततश्चक्रुः पार्वती सा विशेषतः ॥ ६५ ॥
 सर्वमद्गलरूपा सा भूवे पापनाशिनी ।
 गणेशवरदानेन गाणपत्या तथाऽभवत् ॥ ६६ ॥
 अतस्ते कथितं सर्वं दूर्वामाहात्म्यमुत्तमम् ।
 शृण्वते पठते तस्मै भुक्तिमुक्तिप्रदं भवेत् ॥ ६७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते दूर्वात्पत्तिकथनं नाम सप्तविंशतितमोऽध्यायः ॥ ५.२७

प. २८ दूर्वापत्रस्पर्शमडिमावर्णनं नामाष्टाविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अत्र ते वर्णयिष्येऽमितिडासं पुरातनम् ।

दूर्वाया मडिमा यत्र ज्ञायते मानवैः परः ॥ १ ॥

दण्डकारण्यदेशस्थो बभूवान्त्यजजः पुमान् ।

पिशुनो नाम दुर्बुद्धिः पापकर्मपरायणः ॥ २ ॥

यौरकर्मा वने गत्वा जनान् जघान दारुणः ।

क्वथित् परस्त्रियं दृष्ट्वैकाकिनीमयत् फलः ॥ ३ ॥

शिश्नोदरपरो भूत्वा विचयार वनान्तरे ।

ग्रामे य नगरे वाऽपि शस्त्रधारी दुरात्मवान् ॥ ४ ॥

ब्रह्मलत्यादिकं पापमपारं स चकार उ ।

न वक्तुं शक्यते दक्ष भया तस्य यस्त्रिकम् ॥ ५ ॥

अेकदा वनसंस्थोऽयं द्विजं दृष्ट्वा मडाफलः ।

कोटरात् स विनिःस्मृत्याधावच्छस्त्रधरः स्वयम् ॥ ६ ॥

तमागतं समालोक्य कालं दण्डधरे यथा ।

(Page भं. ५ अ. २८ पान इर)

पपाल स द्विजस्तस्मात् डाडाकारकरो भृशम् ॥ ७ ॥

द्विजशब्दं समाकर्ण्य क्षत्रिया आगता वनात् ।

द्वैवयोगेन पञ्चैव समीपे मार्गयायिनः ॥ ८ ॥

तैः शस्त्रैः स उतः पापी ममार य पपात उ ।

ब्राह्मणो लर्षसंयुक्तः स्वाश्रमं यागतोऽभवत् ॥ ९ ॥

ततो यामाः प्रगृह्यैव पिशुनं तं मडाफलम् ।

शौरवे ते विनिक्षिप्य नरके पात्यंस्तदा ॥ १० ॥

गणेशं मन्यते नित्यं लजते लक्ष्मिसंयुतः ॥ २४ ॥

छंदं दूर्वाभवं चित्रं माहात्म्यं यः शृणोति येत् ।

पठति तस्य विघ्नेशो वाञ्छितं ददते सदा ॥ २५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते दूर्वापत्रस्पर्शमडिमावर्णनं नामाष्टाविंशतितमोऽध्यायः ॥ प.२८

(Page भं. प अ. २८ पान ६३)

प.२८ त्रिशिरसश्चरितवर्णनं नाम अेकीनत्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अन्यत्त्वं शृणु माहात्म्यं दूर्वायाः स्वसुभप्रदम् ।

यथा तृप्तिसमायुक्तो बभूव द्विरदाननः ॥ १ ॥

अेकदा नारदो योगी जगाम जनकालयम् ।

पूजितो जनकं सोऽपि जगाद ङर्षसंयुतः ॥ २ ॥

नारद उवाच ।

धन्यस्त्वं गणनाथस्य लक्तः परमभाविः ।

मनेप्सितं गणनाथस्यो ददते ते नियन्त्रितः ॥ ३ ॥

नारदस्य वचः श्रुत्वा तं प्रहस्य मडामुनिम् ।

जगाद जनको वाङ्मयं योगयुक्तं स योगवित् ॥ ४ ॥

जनक उवाच ।

याज्ञवल्क्येन योगश्च कथितो मे शुभप्रदः ।

पूर्वाशान्तिप्रदो विप्र गणेशो नात्र संशयः ॥ ५ ॥

अेकाक्षरं गणेशस्य ददौ मन्त्रं सुसिद्धिदम् ।

मड्यं स कृपया योगिन् साधनं प्रजगाम ङ ॥ ६ ॥

तथा मया मडायोगिन् साधितं ज्ञानमुत्तमम् ।

गणेशकृपयाऽङ्गं तु योगी जतो गुरुर्यथा ॥ ७ ॥

अतोऽङ्गं गणनाथश्च न भिन्नौ मुनिसत्तम ।

गणेशस्य कृपा कुत्र वर्तते भेददायिनी ॥ ८ ॥

पूयशोषितघर्मौघैर्व्यामश्च मक्षिकावृतः ॥ २२ ॥

द्वारपालेन राज्ञश्चाज्ञया तत्र प्रवेशितः ।

यथाये तं नृपं विप्रो भोजनं तोषकारकम् ॥ २३ ॥

राज्ञा सम्भूजितो विप्रो बुभुजेऽन्नं समागतम् ।

अन्नं पुनर्यथाये तं पुष्कलं प्रददौ नृपः ॥ २४ ॥

तदेव तेन सम्भुक्तं पुना राजा भयाकुलः ।

अयुतानां समं तस्मै ददावन्नं सुतुष्टिदम् ॥ २५ ॥

(Page भं. प अ. २८ पान ६४)

भक्षयित्वा तदपि स यथायेऽन्नं मडामुनिः ।

ततोऽपक्वं ददौ तस्मै तद् भक्ष द्विजोत्तमः ॥ २६ ॥

ततो राजा पुरे संस्थं भूमिस्थं प्रददौ पुनः ।

अन्नं भक्ष तत् सोऽपि यथाये तं धरापतिम् ॥ २७ ॥

पुरप्रान्ते स्थिता ग्रामास्तेभ्यो राज्ञा समाहृतम् ।

अन्नं दत्तं य विप्रोऽपि भक्षितं सकलं प्रभो ॥ २८ ॥

यथाये स नृपं विप्रो देव्यन्नं राजसत्तम ।

राज्ञा लज्जासमायुक्तो न किञ्चित्तमुवाच ॥ २९ ॥

राजनं मुनिवर्यश्च जगाद प्रहसन्निव ।

त्वं गाणेशो न सन्धेः कथं सत्ताविवर्जितः ॥ ३० ॥

अकर्तुं कर्तुमघैवान्यथा कर्तुं गजाननः ।

समर्थस्त्वं कथं राजंस्तूष्णीं तिष्ठसि तद् वद ॥ ३१ ॥

भ्रान्तो योगमदेनासि राजेन्द्रात्र न संशयः ।

प्रत्यक्षं नरतुल्योऽसि न गाणेशो मतः कदा ॥ ३२ ॥

अेवमुक्त्वा गाणेशानो ब्राह्मणस्य स्वःपृथक् ।

अडिर्निःसृत्य लोकान् स यथायेऽन्नं क्षुधातुरः ॥ ३३ ॥

लोकः सर्वे समूयुस्तं सर्वेषां गृहगं मुने ।

राज्ञा समाहृतं चात्रं त्वया सर्वं प्रभक्षितम् ॥ ३४ ॥

नास्मद्देहेऽयुना किञ्चिदन्नं त्वं गच्छ वाऽव ।

सर्वभक्षः कुतो यातः कोऽसि न ज्ञायते जनैः ॥ ३५ ॥

यः पठिष्यति यो मर्त्यः श्रोष्यते सर्वमालभेत् ।
 भुक्तिं मुक्तिं ब्रह्मभूयं सर्वदा मत्प्रियो भवेत् ॥ ६२ ॥
 वरान् वृषु मलयोगिस्त्रिशिरो मनसीप्सितान् ।
 सर्वं दास्यामि भक्त्या ते तोषितोऽहं न संशयः ॥ ६३ ॥
 गणेशवयनं श्रुत्वा सस्त्रीकस्त्रिशिराः पुनः ।
 उवाच तं प्राणभ्यादौ भक्त्या नम्रो मडामुनिः ॥ ६४ ॥
 त्रिशिरा उवाच ।
 मां भोऽयसि किं नाथ न वृषोमि गजानन ।
 सर्वं भ्रान्तिप्रदं मत्वा भक्तिं याये त्वयि स्थिराम् ॥ ६५ ॥
 श्रुत्वा जगाद तं विघ्नराजोऽसौ विस्मितोऽभवत् ।
 अहो यः सुदृढां भक्तिमेकां वृषोति वाऽवः ॥ ६६ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 पूर्णां भक्तिं मलयोगिन् लभसे नात्र संशयः ।
 मदीयां ते वशे नित्यं भविष्यामि तथा किल ॥ ६७ ॥
 अथ मुक्त्वाऽतर्धेऽसौ गणेशो ब्रह्मनायकः ।
 सस्त्रीकस्त्रिशिरास्तत्र भेद्युक्तो बभूव ह ॥ ६८ ॥
 गणेशकृपया तत्र गृहं तस्य मडामुनेः ।
 शुशुभे रत्नसंयुक्तं सुवर्णभित्तिराजितम् ॥ ६९ ॥
 द्वारि नाना जनास्तत्र सुवर्णयष्टिधारकाः ।
 स्थितास्तथा स्त्रियो दासाः सेवां कर्तुं सुवालसाः ॥ ७० ॥
 नानासम्पत्तिसंयुक्तं दृष्ट्वाऽसौ विस्मितोऽभवत् ।
 तावदासाश्च तं गृह्य सेवां यकुः सुभाविताः ॥ ७१ ॥
 तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं मुनिः पत्नीं समभ्रवीत् ।
 माया भक्तिप्राणशार्थं दत्ता विघ्नेश्वरेण च ॥ ७२ ॥
 अतो यत्नसमायुक्ता भुङ्क्व भोगान् मडासति ।
 अयं मदविडीनौ तौ परं भुभुजतुः सुभम् ॥ ७३ ॥
 (Page पं. ५ अ. ३० पान ६६)
 दानमार्गेषां स ददौ द्रव्यं नानाविधं विधे ।

तथापि तादृशं तत्र रेजे सोऽपि सुविस्मितः ॥ ७४ ॥

अेतत्ते कथितं किञ्चित् दूर्वामाडात्म्यमुत्कटम् ।

गणेशतोषकं पूर्णं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ७५ ॥

गणेशरोमकूपेषु ब्रह्माण्डानि ख्यनेकशः ।

ब्रह्म नानाविधं देहे स्थितं तस्य प्रजापते ॥ ७६ ॥

तत्सर्वं तृप्तिमायाति तृप्ते विघ्नेश्वरे परे ।

इत्वं तस्य च लोके को वर्णयिद्भूतमानद ॥ ७७ ॥

त्रैलोक्यादिकमेतस्मान्न तुल्यं दूर्वया भवेत् ।

अपारपुण्यदा प्रोक्ता गणेशो तोषकारिणी ॥ ७८ ॥

दूर्वया भक्तिमा दक्ष कथितो ब्रह्मदायकः ।

भुक्तिमुक्तिप्रदः पूर्णः पठते शृण्वते भवेत् ॥ ७९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते त्रिशिरसश्चरितवर्णनं नाम अेकोनत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.२९

प.३० दूर्वामाडात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

श्रुतं दूर्वापर्णस्याऽपि माडात्म्यं सर्वसिद्धिदम् ।

न दूर्वया समं किञ्चिद् दृश्यते भुवनेषु वै ॥ १ ॥

तथापि तृप्तिं नो यामि योगामृतपरायणः ।

अतो मे वद योगीन्द्र जनकस्य कथानकम् ॥ २ ॥

गणेशेन महायोगी जनकश्छलितोऽभवत् ।

किं यकार ततः सोऽपि गते विघ्नेश्वरे वद ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु प्रजापते चित्रं चरित्रं जनकस्य च ।

गते गणेश्वरे सोऽपि द्युभयुक्तो बभूव ह ॥ ४ ॥

शुशोच दृष्टि सङ्गुब्धो जगाद स्वस्य येतसि ।

अहो नारदविप्रेण कथितं सत्यमेव तत् ॥ ५ ॥

निषेधे स्वेच्छया युक्ताः स्वाधीनास्ते च योगिनः ॥ १९ ॥

विधिनियेधडीनाश्च स्वेच्छया वै विनायकाः ।

दृडाद्विर्विडीनास्ते गणेशगानतत्पराः ॥ २० ॥

तान् दृष्ट्वा जनको राजा सम्भ्रमाकुलयेतसा ।

समुत्थाय ननामाऽऽदौ दृष्टवत् पृथिवीतले ॥ २१ ॥

उत्थाय तान् प्रपूज्याऽथ भोजयामास चान्धसा ।

पादसंवाङ्ने संस्थो जगाद वचनं छितम् ॥ २२ ॥

जनक उवाच ।

धन्यो मे पितरौ विधा तपःस्वाध्यायकादयः ।

ब्रह्मणस्पतिरुपाणां भवतां दर्शनात् किल ॥ २३ ॥

निःस्पृहाः सर्वभावेषु भवन्तो नात्र संशयः ।

तथापि भवदाज्ञां वै कर्तुमीडे च योगिनः ॥ २४ ॥

भवतां किञ्चिदाज्ञायां संस्थितो यदि मानवः ।

सकृत्तस्य पुनर्जन्म विद्यते नैव भक्तिभाक् ॥ २५ ॥

अवमानेन सद्यो वै नारकी जायते नरः ।

साक्षाद्योगस्वरुपाश्च भवन्तः कृपयाऽऽगताः ॥ २६ ॥

न मत्समस्त्रिलोकेषु भवतां दर्शनाद्भवेत् ।

अधुना कृतकृत्योऽस्मि जातोऽहं भाग्यगौरवात् ॥ २७ ॥

मुद्रल उवाच ।

जनकस्य वयः श्रुत्वा साधु तं ते प्रजापते ।

जगुः प्रलृष्टभावेन राजानं शान्तिदायकाः ॥ २८ ॥

नवयोगिन उचुः ।

धन्यस्त्वं मानवो राजा विदेहोऽसि न संशयः ।

साधुत्वे देहसंस्थोऽपि त्वयि चित्रं न सम्भवेत् ॥ २९ ॥

साधुदर्शनकामाश्च वयं ते गृहमागताः ।

दृष्ट्वा त्वां योगिनं पूर्णं तृप्ताः स्मः श्रुतकीर्तयः ॥ ३० ॥

गच्छामो राजशार्दूल नेच्छामः किञ्चिदप्यहो ।

पूजो त्वया कृतां दृष्ट्वा सन्तुष्टाः स्मो मडाभते ॥ ३१ ॥

तेषां तद्वयनं श्रुत्वा तान् जगाद नृपः पुनः ।
प्राणम्य भक्तिसंयुक्तो छितं सर्वजनप्रियः ॥ ३२ ॥

जनक उवाच ।
वदेत योगसंसिद्धैः किं कर्तव्यं जनैः सदा ।
येन योगीन्द्र वन्धास्ते भवन्ति मानवा बुधाः ॥ ३३ ॥

कविरुवाच ।
स्वधर्मपालको नित्यं भवेद्योगपरायणः ।
रजस्तमस्तिरस्कृत्य सत्त्वयुक्तो मुमुक्षुकः ॥ ३४ ॥
गणेशार्पणबुद्ध्या वै कर्माणि सततं नरः ।
कुर्याच्छ्रौतानि स्मार्तानि प्रतादीनि विशेषतः ॥ ३५ ॥
आन्तराणि मडाराज वायुसाधनकानि वै ।
स्मृतानि तानि सर्वाणि कुर्यात् ध्यानपरायणः ॥ ३६ ॥

गणेशस्य सदा ध्यानं कुर्यात् स्वहृदि भूमिप ।
ओकाक्षरादिमन्त्राश्च तेष्वैकजपकारकः ॥ ३७ ॥

सम्प्रज्ञातसमाधिस्थः सम्भवेद्यदि मानवः ।
तथापि गणाराजस्य ध्यानं नैव परित्यजेत् ॥ ३८ ॥

असम्प्रज्ञातयोगस्थः भवेद्यदि स मानवः ।
तथापि विघ्नराजस्य सदा ध्यानं समाचरेत् ॥ ३९ ॥

गणेशध्यानसंयुक्तो योगभूमिं नृपात्मज ।
स य स्वल्पेन कालेनोल्बुधयेद्विघ्नछानतः ॥ ४० ॥

ततो योगी भवेन्नूनं शान्तियोगपरायणः ।
चित्ते चिन्तामणौ सोऽपि तदाकारः सुसाधनात् ॥ ४१ ॥

न गणेशसमं किञ्चिज्जगत्सु ब्रह्मदं भवेत् ।
सर्वेभ्यो योगदानार्थं बभूवे देवधारकः ॥ ४२ ॥

अेतत्ते कथितं भूप योगप्राप्तौ सुसिद्धिदम् ।
भजनं सिद्धिनाथस्य योगसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४३ ॥

जनक उवाच ।
कथं चिन्तामणिः प्रोक्तो गणेशानो वदन्तु मे ।

अतते कथितं पूर्णं चिन्तामणिस्वरूपकम् ।
 तं लजस्व विधानेन शान्त्या योगपरायणः ॥ ७१ ॥
 जनक उवाच ।
 अतादृशो गणेशानः कथं देवधरोऽभवत् ।
 तत्र श्रद्धादिकं नाथास्तादृशं जायते कथम् ॥ ७२ ॥
 अन्तरिक्ष उवाच ।
 वामभागे राजसश्च दक्षिणे तामसः स्मृतः ।
 मध्ये सत्त्वमयः प्रोक्तस्तेषां योगे तुरीयकः ॥ ७३ ॥
 यतुर्विधमथो देवस्तत्राडङ्गारधारकः ।
 देवी च तन्मयः साक्षात् कण्ठाधो गणनायकः ॥ ७४ ॥
 यस्मात् सर्वं समुत्पन्नं यत्र गच्छति भूमिप ।
 समाधिना मङ्गोत्रेण प्रलये तद्गजः स्मृतः ॥ ७५ ॥
 कदा न जायते भूप लयं गच्छति नो कदा ।
 तदेव गजशब्दाभ्यं ब्रह्म वेदैः प्रकथ्यते ॥ ७६ ॥
 तदेव मस्तकं तस्य गणेशस्य महात्मनः ।
 तथोर्योगे गणाध्यक्षः साकारो भवतीत्युच्यते ॥ ७७ ॥
 सम्प्रज्ञातमथो देवः कण्ठाधस्तस्य कीर्तितः ।
 असम्प्रज्ञातं यं च कण्ठाधूर्ध्वं शिरः स्मृतम् ॥ ७८ ॥
 तथोर्योगे स्वयं साक्षाद्भक्तानुग्रहकारणात् ।
 देवधारी बभूवाऽपि गणेशो ब्रह्मनायकः ॥ ७९ ॥
 न सर्वसमभावाभ्यो देवस्तस्य महात्मनः ।
 देवधारी गणाधीशो भक्तिभोगार्थमञ्जसा ॥ ८० ॥
 न भक्तेश्च समं तस्य प्रियं राजेन्द्र वर्तते ।
 तदर्थं सकलं छित्वा भक्ताधीनो भवेत् स्वयम् ॥ ८१ ॥
 मायया भ्रान्तचित्तानां देवधारी यथा नरः ।
 तथाऽयं भवति प्राज्ञ साक्षाधोगस्वरूपधृक् ॥ ८२ ॥
 जनक उवाच ।
 कीदृशी गणराजस्य माया भ्रान्तिकरी मता ।

तां मे वदत योगीन्द्रा ब्रह्मभूयार्थमञ्जसा ॥ ८३ ॥

प्रबुद्धु उवाच ।

वामाङ्गात् सिद्धिरुत्पन्ना वामभागप्रकाशिनी ।

दक्षिणाङ्गात्तथा बुद्धिर्दक्षिणाङ्गधरा बभौ ॥ ८४ ॥

सिद्धिपुत्रः स्वयं लक्षो बुद्धिपुत्रो मलामते ।

लाभस्तयोश्च चित्तात्तौ सञ्जातौ भेलकौ परौ ॥ ८५ ॥

मायामोहितचित्तानां भ्रामकौ नात्र संशयः ।

तयो रूपां प्रवक्ष्यामि शृणु लोकहिताय च ॥ ८६ ॥

पापेषु च नरा राजन् यदा लक्षं प्रकुर्वते ।

तदा नरकदो लाभो भवते पापकारिणाम् ॥ ८७ ॥

यदा पुण्येषु लक्षं वै कुर्वते मानवा नृप ।

तदा स्वर्गप्रदो लाभो जायते पुण्यकर्मणाम् ॥ ८८ ॥

यदा ब्रह्मणि लक्षं वै कुर्वते मानवा नृप ।

तदा योगमयो लाभः सदा भवति योगिनाम् ॥ ८९ ॥

दृष्टि लक्षः स्थितो नित्यं सर्वत्र लक्षदायकः ।

पदार्थेषु स्थितो लाभो मतो नाना क्लृप्तप्रदः ॥ ९० ॥

ताभ्यां स युवराजाभ्यां विद्वेशो मायया चरन् ।

बन्धुनीनः भेलति च स्वेच्छाचारिस्वरूपधृक् ॥ ९१ ॥

तत्र भ्रान्तिकरी प्रोक्ता सिद्धिः सर्वत्र वर्तते ।

सिद्ध्यर्थं सर्वलोकाश्च ब्रह्ममुस्त्वं विचारय ॥ ९२ ॥

धर्मसिद्धिस्तथार्थस्य सिद्धिः कामप्रदायिनी ।

मोक्षसिद्धिस्तथा राजन् ब्रह्मभूयकरी मता ॥ ९३ ॥

अहं गणेशरूपश्चेत् कथमत्र प्रवर्तते ।

भुक्तिमुक्तिब्रह्मभूयं सिद्धिः सुभ्रान्तिदा मता ॥ ९४ ॥

भ्रान्तिधारकरूपा सा बुद्धिः सर्वत्र वर्तते ।

बुद्ध्य्या बुद्ध्य्या तु राजेन्द्र पश्चान् मोडो निवर्तते ॥ ९५ ॥

पञ्चचित्तमयी बुद्धिः स्वयं विश्वात्मिका मता ।

ब्रह्माकारा तथा भिन्नं पदमिच्छति दुःखदम् ॥ ९६ ॥

सकामा यैव निष्कामा ब्रह्मभूयपरायणा ।
बुद्धिर्भवति सा भ्रान्त्या भ्रान्तिधारकतां गता ॥ ९७ ॥
नानाभ्रान्तियुतं सर्वं यकार सिद्धिमञ्जसा ।
नानामोडयुतं तद्द्रष्टुं बुद्धिश्चकार भेलया ॥ ९८ ॥
ताभ्यां सम्मोडितं सर्वं लक्ष्मिभयुतं भवेत् ।
नानालक्षसमायुक्तं नानालाभकृत्वैर्युतम् ॥ ९९ ॥
अतो मायायुतः सोऽपि गणेशो ब्रह्मनायकः ।
बिम्बे भेलति बिम्बीव जनीडि नृपसत्तम ॥ १०० ॥
येतन् मायास्वरूपं ते कथितं मोडकारकम् ।
यज्ज्ञात्वा योगिवन्धश्च जायते मानवः क्षणात् ॥ १०१ ॥
जनक उवाच ।
भक्तिप्रियो गणेशश्चेत् कथं मोडयुतान् जनान् ।
स्वभक्तात्र स योगीन्द्राः करोति वदत प्रियाः ॥ १०२ ॥
न पराधीनता तस्य स्वप्रियं गणनायकः ।
पराधीनसमानं न न करोति मडाद्भुतम् ॥ १०३ ॥
पिप्पलायन उवाच ।
गणेशेन मडाराज कीडार्थं रथितं जगत् ।
मायामयं विशेषेण नानाभेलयुतं तथा ॥ १०४ ॥
तत्रादौ द्विविधं तेन तदर्थं रथितं पुरा ।
तच्छुशुभ्य विधानेन सर्वसंशयहारकम् ॥ १०५ ॥
स्वस्वरवार्ययुतं पूर्णं मायासुभकरं मतम् ।
तदर्थं सर्वलोकाश्च ब्रह्माणि सम्भ्रमन्ति वै ॥ १०६ ॥
योगमार्गस्तथा राजन् गणेशः शान्तिदः परः ।
रथितो मोडनाशार्थं मायानाशकरो मतः ॥ १०७ ॥
योगेन गणपं ज्ञात्वा नरः पूर्णं ततो नृप ।
भजतेऽनन्यभावेन तन्निष्ठस्तत्परायणः ॥ १०८ ॥
यस्य भावो भवेद्यत्र यादृशस्तादृशं यरेत् ।

वायुबन्धनयोगेन प्राणो नीतः स्वमस्तके ।
तदेव कर्मरूपं वै वायुयालनतः परम् ॥ १२२ ॥
ध्यानं करोति येस्थिते दमयित्वा मनः स्वयम् ।
तदेवं कर्मरूपं तु मनोनिग्रहकारणात् ॥ १२३ ॥
जागृतिर्जागरं कर्म स्वप्नः सुषुप्तिमयं भवेत् ।
अज्ञानं विद्धि सौषुप्तं कर्मरूपं न संशयः ॥ १२४ ॥
धत्याद्या भडवो भेदा मया वक्तुं न शक्यते ।
नामरूपधरः कोऽपि कर्महीनो न वर्तते ॥ १२५ ॥
उत्पत्तिश्च स्थिती राजन् संडारस्त्रिविधं परम् ।
सर्वं कर्ममयं विद्धि कर्मयोगेन जायते ॥ १२६ ॥
असद्व्रज्ज्म य यत् प्रोक्तं वेदे तन्मायया भवौ ।
कर्मरूपं न सन्देहो नामरूपप्रधारणात् ॥ १२७ ॥
नामरूपपरित्यागे ह्यसत् स्वानन्दं भवेत् ।
मानवो ब्रह्मरूपः स कर्मयोगी प्रकथ्यते ॥ १२८ ॥
येतत् कर्मस्वरूपं ते कथितं ब्रह्मवायकम् ।
कर्माधीनं जगत् सर्वं ब्रह्म नानाविधं तथा ॥ १२९ ॥
जनक उवाच ।
ज्ञानं य कीदृशं प्रोक्तं तन्मे वदत योगिनः ।
येन योगी भवेज्जन्तुर्ज्ञानयोगपरायणः ॥ १३० ॥
दुर्मिल उवाच ।
वृद्धिं स्फूर्तिमयं ज्ञानं ज्ञातव्यं विबुधैः सदा ।
स्फूर्तिदातृस्वरूपेण ब्रह्म तत्र स्थितं भवेत् ॥ १३१ ॥
नामरूपविहीनं यत् सदाऽमृतमयं भवेत् ।
आधेन्तभावहीनं वै तद्विद्धि ज्ञानमुत्तमम् ॥ १३२ ॥
ज्ञानयक्षुः स्वभावेन ब्रह्मानुभवकारकम् ।
नानाज्ञानलयं कृत्वा ज्ञानयोगी भवेत्ततः ॥ १३३ ॥
सत्यस्वानन्दरूपं त्वं जानीहि ज्ञानमूलकम् ।
ज्ञानानां योगभावेन लभ्यते योगसेवया ॥ १३४ ॥

जनक उवाच ।

आनन्दः कीदृशः प्रोक्तः सङ्गं कीदृशं मतम् ।

ब्रह्मभूयं च योगीन्द्राः कीदृशं कथयन्तु मे ॥ १३५ ॥

यमस उवाच ।

बाह्यान्तरविभेदेनानन्दः सर्वत्र वर्तते ।

उभयात्मकभावस्थः समरूपधरो मतः ॥ १३६ ॥

नानाद्वन्द्वेषु राजेन्द्र स्थितमानन्दरूपकम् ।

समं विद्धि च सर्वत्र जगत्सु ब्रह्मसु परम् ॥ १३७ ॥

सत्यासत्यमयं तद्धि समस्वानन्दगं परम् ।

ब्रह्म राजन् सदानन्दरूपं तदेव सम्मतम् ॥ १३८ ॥

द्वन्द्वेषु त्वासमन्ताधन्नन्तात्तन् महीपते ।

आनन्दः परमानन्दो ब्रह्मानन्दः प्रकथ्यते ॥ १३९ ॥

समभावस्थितानां च योगेन ब्रह्म लभ्यते ।

(Page भं. ५ अ. ३० पान ७२)

आनन्दाभ्यं प्रजानाथ योगसाधनतः परम् ॥ १४० ॥

अेतते कथितं पूर्णमानन्दस्य स्वरूपकम् ।

आनन्दानां समायोगे समस्वानन्दगो भवेत् ॥ १४१ ॥

द्विविधा तस्य माया तु द्वन्द्वभावधरा मता ।

तयोः संयोगभावे स उभयात्मक उच्यते ॥ १४२ ॥

तदेव द्विविधेष्वेव मोलयुक्तं नराधिप ।

समं सर्वत्र जानीहि द्वन्द्वमोहादिदायकम् ॥ १४३ ॥

त्रिषु मोलविहीनं यत् सदा नेति स्वरूपकम् ।

स्वाधीनं सङ्गं विद्धि चतुर्थं राजसत्तम ॥ १४४ ॥

स्वेच्छया सत् समायुक्तं स्वेच्छया सत् परायणम् ।

स्वेच्छयाऽऽनन्दसंयुक्तं त्रिभिर्हीनं निजेच्छया ॥ १४५ ॥

आज्ञया त्रिविधं ब्रह्म वर्तते नात्र संशयः ।

सर्वेषां नाशकं तुर्यं सङ्गं नेति भावतः ॥ १४६ ॥

न तस्य नेति कर्ता वै विद्यते योगभावतः ।

तेन नेतिमयं स्वच्छन्दं प्रोक्तं सनातनम् ॥ १४७ ॥
 स्वेच्छया बन्धयुक्तश्च स्वेच्छया बन्धवर्जितः ।
 स्वेच्छया समभावस्थो भवते सलज्जाम्यकः ॥ १४८ ॥
 अव्यक्तेन त्रिभावेषु तेन योगेन लभ्यते ।
 सलज्जं ब्रह्म वेदेषु यत् प्रोक्तं वेदवादिभिः ॥ १४९ ॥
 स्वाधीनानां समायोगे व्यक्तः स्वानन्द उच्यते ।
 अव्यक्तयोगभावत्वान्निराकर्तुं न शक्यते ॥ १५० ॥
 अतस्ते कथितं भूप सलज्जं मोडवर्जितम् ।
 अधुना शृणु योगं त्वं ब्रह्मभूयप्रकाशकम् ॥ १५१ ॥
 स्वानन्दः सर्वसंयोगे भवति ब्रह्मधारकः ।
 यतुर्णां तत्र संयोगः कर्तव्यः स्वसमाधिना ॥ १५२ ॥
 त्रिविधं मोडयुक्तं य मोडडीनं यतुर्थकम् ।
 नैव ब्रह्मणि राजेन्द्र मोडयुक्तविडीन ते ॥ १५३ ॥
 स्वाधीनं न भवेत्तत्तु पराधीनं न वर्तते ।
 ब्रह्मणां जगतां तत्र संयोगो जायते परः ॥ १५४ ॥
 स्वसंवेद्यमयो भूत्वा यस्तु तिष्ठति मानवः ।
 तत्र किं भिन्नभावाभ्यं वर्तते योगनाशकम् ॥ १५५ ॥
 संयोगे नाशभूते तु ब्रह्मायोगः प्रकीर्तितः ।
 न तत्र जगतां भूप संयोगो ब्रह्मणां भवेत् ॥ १५६ ॥
 अयोगस्य न संयोगः केषु ब्रह्मसु कीर्तितः ।
 योगिभिर्योगप्राप्त्यर्थं व्यतिरेकाद्विद्यास्य ॥ १५७ ॥
 संयोगे मायया युक्तो भवते गणनायकः ।
 मायाधीनस्वतुपोऽसदाऽयोगः प्रवर्तते ॥ १५८ ॥
 मायया सर्वभावस्थो भवति द्विरदाननः ।
 संयोगाभेदभावेन निजमायामयः स्मृतः ॥ १५९ ॥
 स्वानन्दे गणनाथस्य दर्शनं योगिनां भवेत् ।
 संयोगाभेदकं तेन विदुः स्वानन्दवासिनम् ॥ १६० ॥

अयोगे माययाडीनो गणेशः सर्वदा मतः ।
 यादृशस्तादृशः सोऽपि नागतो न गतो भवेत् ॥ १६१ ॥
 वृथा भ्रान्तिमयं सर्वं भासते मायया किल ।
 भ्रान्तानां तेन सर्वत्र निवृत्तिर्जायते परा ॥ १६२ ॥
 स्वकीया भेदभावाच्च निवृत्तिं व्यतिरेकतः ।
 धृत्वा ह्ययोगयोगस्थः स्वयं भवति मानवः ॥ १६३ ॥
 अयोगे मायया डीनः संयोगे मायया युतः ।
 नरो भवति राजेन्द्र पञ्चपञ्चस्वरूपया ॥ १६४ ॥
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्य संयोगः कुत्र वर्तते ।
 (Page पं. प अ. ३० पान ७३)
 अयोगश्च महीपाल नान्वयव्यतिरेकतः ॥ १६५ ॥
 शित्तं पञ्चविधं त्यक्त्वा शित्तभ्रान्तिं च पञ्चधा ।
 स्वयं शिन्तामणिः साक्षाद् ब्रह्मभूतो नरो भवेत् ॥ १६६ ॥
 संयोगात्मा गकारश्च एकारोऽयोगवाचकः ।
 तयोः स्वामी गणधीशः संयोगायोगवर्जितः ॥ १६७ ॥
 ष्ठीति ते कथितं भूप ब्रह्मभूतस्वरूपकम् ।
 किं श्रोतुमिच्छसि प्राज्ञ गमिष्यामो यदृच्छया ॥ १६८ ॥
 जनक उवाच ।
 गणेशो भक्तिभावेन नराधीनो भवेत् स्वयम् ।
 न भक्तिसमभावाप्यं मोहदं तस्य सम्भवेत् ॥ १६९ ॥
 अतो वदत मे भक्तिस्वरूपं योगिसत्तमाः ।
 तथा विद्मेश्वरं नित्यं भजिष्यामि विशेषतः ॥ १७० ॥
 करभाजन उवाच ।
 भक्तिश्च नवधा प्रोक्ता हृदये रसधारिणी ।
 कथयामि समासेन स्वरूपं रसदायकम् ॥ १७१ ॥
 श्रवाणं कीर्तनं तस्य स्मरणं पादसेवनम् ।
 अर्थनं वन्दनं दास्यं सप्यमात्मनिवेदनम् ॥ १७२ ॥
 नवधा मानसी राजन् गतिः सर्वत्र वर्तते ।

भावेषु रससंयुक्ता दशमी नैव विद्यते ॥ १७३ ॥

यदा भक्तौ नरस्यैव रसः पूर्णः प्रवर्तते ।

तदाऽस्य नवधा नित्यं चित्तं तस्यां वसेत् स्वयम् ॥ १७४ ॥

यदा मुक्तौ तथा जन्तो रसः पूर्णो जनाधिप ।

तदा मुक्तिपदार्थेषु चित्तं तु नवधा भवेत् ॥ १७५ ॥

यदा य ब्रह्मभूतेषु रसस्तस्य प्रवर्तते ।

तदा नरस्य योगेषु चित्तं तन्नवधा भवेत् ॥ १७६ ॥

योगी भूत्वा नरो यस्तु भजते गणनायकम् ।

तस्यैव नवधा चित्तं गणेशे सर्वदा भवेत् ॥ १७७ ॥

योगिनां लुटि विघ्नेशः पूर्णरूपधरो वसेत् ।

अयोगिनां कलांशश्च तस्माद्योगी भवेन्नरः ॥ १७८ ॥

ततो गणेशरूपस्य भजनं पूर्णभावतः ।

भवत्यत्र न सन्देहो रसयुक्तं विशेषतः ॥ १७९ ॥

गणेशगुणवादानां प्रीत्या सम्पूर्णभावतः ।

प्रकुर्यात् स नरो नित्यं श्रवणं रससंयुतः ॥ १८० ॥

सर्वश्रवणजतीनां रसं ज्वाल्य मलामतिः ।

गणेशगुणवाटेषु रसं पूर्णं स पश्यति ॥ १८१ ॥

अेवं श्रवणभक्तिं त्वं प्राप्तां जनीहि भूमिप ।

समतो योगिषु श्रेष्ठो बुधैर्नृप न संशयः ॥ १८२ ॥

तथा कीर्तनभावश्च उत्पद्येत नराधिप ।

गाणेशकीर्तने भक्तिः प्राप्ता तेन विनिश्चितम् ॥ १८३ ॥

गणेशार्थं य या किञ्चिद्धिस्मृतिस्तत्र नो भवेत् ।

तदा स्मरणभक्तिः सा प्राप्ता सम्पूर्णभावतः ॥ १८४ ॥

गणेशपादपद्मं यो मत्वा शाश्वतकं परम् ।

तत्रैव सकलो यत्नो भवेत्तत् पादसेवनम् ॥ १८५ ॥

(Page पं. ५ अ. ३० पान ७४)

साङ्गं गाणेश्वरं सर्वं कुरुते नित्यमादरात् ।

अर्थनात्मकरूपां तां भक्तिं प्राप्नो मलामतिः ॥ १८६ ॥

गाणेशान्न परं श्रेष्ठं वेदशास्त्रविचारतः ।
 न यवेत् क्वापि जनीछि तदा वन्दनवान् भवेत् ॥ १८७ ॥
 गाणपत्यानि चिह्नानि धृत्वा तत्परयेतसा ।
 तदा दास्यात्किंका भक्तिः प्राप्ता तेन नराधिप ॥ १८८ ॥
 अन्तर्बाह्यकृतं यद्वै तत्र साक्षी गाणेश्वरः ।
 अन्तर्भयेन भक्तिर्या सा प्रोक्ता साध्यरूपिणी ॥ १८९ ॥
 पञ्चधा मोहयुक्तं स चित्तमुत्सृज्य योगतः ।
 न भिन्नोऽहं गाणेशानान् मत आत्मनिवेदकः ॥ १९० ॥
 मनोगतिः प्राज्ञ यत्र तत्र विघ्नेश्वरं सदा ।
 भजते रससंयुक्तः स वै भक्तः प्रकीर्तितः ॥ १९१ ॥
 रसरूपा स्वयं भक्तिर्यत्र पूर्णस्वभावतः ।
 यस्य तिष्ठति जन्तुः स तद्भक्तः सम्मतो नृप ॥ १९२ ॥
 भोगेषु न रसोत्पत्तिर्मुक्तौ य ब्रह्मभूयके ।
 गाणेशभक्तिभावेन भक्तस्यैवावतिष्ठति ॥ १९३ ॥
 आदौ ते कथितं राजन् गाणेशस्य स्वरूपकम् ।
 ब्रह्माकारैर्महाचिह्नैः संयुक्तं योगदायकम् ॥ १९४ ॥
 तत्र विश्वासभावेन तादृगुत्पद्यते रसः ।
 तदा भक्तो महाराज भवते योगविन्दकः ॥ १९५ ॥
 नारदेनैव राजेन्द्र भोषितस्त्वं न बुद्ध्यसे ।
 तव भावपरीक्षार्थं भक्तिदानार्थमञ्जसा ॥ १९६ ॥
 प्रेषितस्तेन विघ्नेशो वृष्टः कुष्ठयुतो द्विजः ।
 समायातः सर्वभक्षी छलयामास साधुपम् ॥ १९७ ॥
 नरदेहं समासाधे गाणेशं भजेत न यः ।
 पशुतुल्यः स राजेन्द्र तस्य चिद् जन्म निश्चितम् ॥ १९८ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 श्रेयमुक्त्वा विदेहं तं जनकं योगिनो नव ।
 अनुज्ञाप्य ययुस्तस्मात् स्वेच्छया गाणपे रताः ॥ १९९ ॥

जनकस्तात्रमरकृत्य स्वगृहे गाणनायके ।
 योगी नवविधां भक्तिमकरोद्भावसंयुतः ॥ २०० ॥
 अर्द्धनिशं गाणेशानमभजन्नाययेतसा ।
 जनकः सर्वभावेन योगिवन्द्यो बभूव उ ॥ २०१ ॥
 तिष्ठन् स्वपन् पिबन् वाऽऽन गच्छन् विघ्नेश्वरे रतः ।
 अतो गाणेशसन्तुष्ट्या तद्दशे जनका बभुः ॥ २०२ ॥
 सर्वज्ञानसमायुक्ताः सर्वे साधुगुणान्विताः ।
 गाणेशभजने सक्ता बभूवुश्च प्रजापते ॥ २०३ ॥
 नवयोगिषु यातेषु जनकस्त्रिशिरोभवम् ।
 वृत्तान्तं परिशुश्राव गाणेशगमनात्मकम् ॥ २०४ ॥
 स्वयं तस्य गृहं गत्वा ननाम मुनिपुङ्गवम् ।
 दैवीसमृद्धिसंयुक्तं योगपारङ्गतं परम् ॥ २०५ ॥
 तेन सम्बोधितो राजा नित्यं दूर्वापरायणः ।
 पुपूज गाणनाथं तं सदा भक्तिसमन्वितः ॥ २०६ ॥
 दूर्वाढीनां न पूजा स यकार मरणावधि ।
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा भजते गाणनायकम् ॥ २०७ ॥
 षट् जनकमाहात्म्यं कथितं ते प्रजापते ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं नृभ्यः श्रवणात् पठनाद्भवेत् ॥ २०८ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 पञ्चमे भा३० लम्बोदर्यरिते दूर्वामाहात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३०
 (Page भं. ५ अ. ३१ पान ७५)

प.३१ तुलसीवर्जनकारणं नामैकत्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
 तुलसीवर्जिता पूजा कर्तव्या कथितं त्वया ।
 किमर्थं पावनी सा तु दौषयुक्ता बभूव उ ॥ १ ॥
 तुलस्या किं कृतं विप्र गाणेशानस्य विप्रियम् ।

યેન રુદ્રોડમરેશાનસ્તાં તત્યાજ યશસ્વિનીમ્ ॥ ૨ ॥

મુદ્ગલ ઉવાચ ।

ધર્મધ્વજો મહીપાલો બભૂવે ધર્મસંયુતઃ ।

દાતા માન્યો વિશેષેણ સુઙ્ઘૈઃ સર્વગુણાન્વિતઃ ॥ ૩ ॥

તસ્ય પુત્રી બભૂવાડસૌ રૂપલાવણ્યસંયુતા ।

ન તયા સદૃશી કુત્ર વર્તતે કામિની વિધે ॥ ૪ ॥

વૃન્દા નામ્ની ચ વિખ્યાતા પ્રણમ્ય પિતરં કદા ।

જગાદ ભાવગમ્ભીરા ચતુરા સુવયોયુતા ॥ ૫ ॥

વૃન્દોવાચ ।

તાત વિષ્ણું પરિત્યજ્ય વૃણોમ્યન્યં ન નિશ્ચિતમ્ ।

વરં તદર્થમેવં માં દેહિ તસ્મૈ મહામતે ॥ ૬ ॥

ધર્મધ્વજ ઉવાચ ।

વિષ્ણુર્દેવવરઃ સાક્ષાદ્ ભગવાન્ વિશ્વભાવનઃ ।

સ કથં ચ ત્વયા લભ્યો વરો લક્ષ્મીપતિઃ સુતે ॥ ૭ ॥

માનુષેષુ વરં પુત્રિ વરચસ્વ હૃદિ સ્થિતમ્ ।

નરા વયં સ વૈ સાક્ષાદ્ ભગવાન્ ભગધારકઃ ॥ ૮ ॥

એવં નાનાવિઘૈર્ભાવૈર્બોધિતા ન બુબોધ સા ।

તદર્થ મન્નરાજં સઙ્ગૃહ્ય વિષ્ણોર્વનં યથૌ ॥ ૯ ॥

ધ્યાત્વા ચતુર્ભુજં વિષ્ણું નિરાહારપરાયણા ।

તતાપ તપ ઉગ્રં સા પતિં વિષ્ણુમભીપ્સિતમ્ ॥ ૧૦ ॥

તીર્થેષુ માધવં દૃષ્ટ્વા તેષુ ક્ષેત્રેષુ માનદ ।

તપસ્તતાપ વૃન્દોઞ્ચં નાનામાર્ગપરાયણા ॥ ૧૧ ॥

શુષ્કપત્રાણિ વાયું સા જલં મૂલં ફલં તથા ।

ભુક્ત્વા સન્તોષયામાસ વિષ્ણું દેવવરં વિધે ॥ ૧૨ ॥

વર્ષાણિ લક્ષસઙ્ખ્યાનિ ગતાનિ તપસો બલાત્ ।

રાજપુત્ર્યાશ્ચ વૃન્દાયા ન તુતોષ જનાર્દનઃ ॥ ૧૩ ॥

અતીવ તપસા તસ્થા અન્તર્જ્ઞાનં બભૂવ હ ।

આત્માકારં જગત્ સર્વમપશ્યદ્ બોધસંયુતા ॥ ૧૪ ॥

कदा विघ्नेश्वरं वृन्दा ददर्श नियमे रतम् ।
 सम्पूज्य गणनाथं वै लृष्टि ध्यानपरायणम् ॥ १५ ॥
 तं दृष्ट्वा कुञ्जरास्थं सा शिवपुत्रं नृपात्मजा ।
 भागीरथीसन्निधिस्थं विस्मिताऽभूत् प्रजापते ॥ १६ ॥
 गणेशार्थं समालोक्य मोहिताऽभूत् स्वयेतसि ।
 अहो गणेश्वरः साक्षाद् भ्रमराणां नायकः स्मृतः ॥ १७ ॥
 अस्य कलांशसम्भूताः शिवविष्णवाद्योऽपरे ।
 पूर्वाभावात्मकः साक्षाद् गणेशो नात्र संशयः ॥ १८ ॥
 शिवेन तपसोत्रोणाराधितो गणनायकः ।
 पुत्रोऽभूद्योगशान्तिस्थो भक्तभक्तिपदप्रदः ॥ १९ ॥
 भेलत्यात्मानमाभज्य यतुर्धाऽनन्यभावतः ।
 अयं विष्णुस्तथा शम्भुः शक्तिः सूर्यो न संशयः ॥ २० ॥
 पूर्वाभावमविज्ञायाऽहं विष्णुपरमाऽभवम् ।
 अधुना तं समालोक्य बोधयुक्ता न संशयः ॥ २१ ॥
 तपःप्रभावसामर्थ्याद् वृणोमि गणनायकम् ।
 व्यभियारो न मे भावी विष्णुरुपोऽयमञ्जसा ॥ २२ ॥
 अयं विचार्य विघ्नेशमाययौ ध्यानसंस्थितम् ।
 ध्यानभङ्गार्थमुद्युक्ता वृन्दा तं प्रत्युवाच ह ॥ २३ ॥
 वृन्दोवाच ।
 त्वं साक्षाद् गणराजश्च तपसाऽऽराधितो भवान् ।
 शिवपुत्रत्वमापन्नः किं ध्यायसि वदस्व माम् ॥ २४ ॥
 शिवविष्णवाद्यो देवास्त्वां भजन्ति निरन्तरम् ।
 (Page पं. ५ अ. ३१ पान ७६)
 कुलदैवतरूपस्थं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २५ ॥
 गणेश्वरं समास्थाप्य कथं पूजयसेऽप्यहो ।
 गणेश्वरो विशेषेण स्वयं ध्यायसि तं प्रभो ॥ २६ ॥
 अहो चित्रं मया दृष्टं गणेशो गणनायकम् ।
 भजतेऽनन्यभावस्थः शिवपुत्रत्वकारणात् ॥ २७ ॥

तस्यास्तद्वयनं श्रुत्वा प्रउस्य गणनायकः ।
 उवाच कामभाषैस्तामर्दितां शान्तिधारकः ॥ ४१ ॥
 श्रीमडागणपतिरुवाच ।
 नाहं वृणोमि धर्मज्ञे स्त्रियं मोडयुतां कदा ।
 तपसा त्वं वरं तुल्यं सुतुष्टे वरयस्व य ॥ ४२ ॥
 सकामं पुरुषं पश्य सकामा त्वं नृपात्मजे ।
 अहं गणेश्वरस्यैव दासो देवं भजामि तम् ॥ ४३ ॥
 वृणोमि नैव निष्कामः सकामां देवि निश्चितम् ।
 शान्तिस्था मे भवेत् पत्नी गच्छातो यत्र ते समः ॥ ४४ ॥
 तस्य तद्वयनं श्रुत्वा पुनः सा तमुवाच उ ।
 अहं शान्तिसमायुक्ता मां भजस्व दयानिधे ॥ ४५ ॥
 तिरस्कृता गणेशेन निर्लज्जे गच्छ पुंश्चलि ।
 तथाऽपि तं उठादेवी याविलिङ्ग सुविह्वला ॥ ४६ ॥
 अङ्कुशं गणनाथस्याङ्घ्र्यं तं काममोडिता ।
 नग्नं कर्तुं समुद्युक्ता कुङ्कुस्तां स शशाप उ ॥ ४७ ॥
 दैत्यग्रस्ता सुदुर्भुद्धे भविष्यसि न संशयः ।
 असुरीव स्पृशसि य मां दृष्टे उठसंयुता ॥ ४८ ॥
 भूढेव मां समाङ्घ्र्यं नग्नं कर्तुं समुद्यता ।
 अतो वृक्षस्वरूपा त्वं भूढयोनी पतिष्यसि ॥ ४९ ॥
 (Page भं. प अ. ३२ पान ७७)
 गणेशवयनं श्रुत्वा दारुणं भयसंयुता ।
 त्यक्त्वा तं कम्पमानाङ्गी ननाम रुदती भृशम् ॥ ५० ॥
 उवाच तं गणाधीशं मां क्षमस्व मडागसाम् ।
 न योग्याऽहं गणाधीश तव वामाङ्गके कदा ॥ ५१ ॥
 कम्पन्ती रुदती वीक्ष्य दयायुक्तो गजाननः ।
 जगाद तां प्रजनाथ परां ज्ञात्वा तपोयुताम् ॥ ५२ ॥
 श्रीमडागणपतिरुवाच ।
 गच्छ देवि न ते दृःभं भविष्यति कदाचन ।

असुरेण वने दृष्टा तत्र सक्ता भविष्यसि ॥ ५३ ॥

तत्र त्वां केशवः क्वापि शङ्खयूडस्वपधृक् ।

थप्यते स तदा दैत्यः शम्भुडस्तान् मरिष्यति ॥ ५४ ॥

ज्ञात्वा तं देवसन्त्यागं करिष्यसि हुताशने ।

पुनर्वृक्षस्वपस्था भविष्यसि न संशयः ॥ ५५ ॥

त्वया शम्भो मडाविष्णुः शिलापधरो भवेत् ।

तेन सार्धं सदा देवि रंस्यसे त्वं निरन्तरम् ॥ ५६ ॥

पतिस्ते भविता विष्णुः सदा सुभप्रदायकः ।

मदीयकृपया देवि सर्वमान्या भविष्यसि ॥ ५७ ॥

देवानां पत्रपुष्पैस्त्वं प्रियाऽत्यन्तं भविष्यसि ।

त्वत्पाष्ठसम्भवां मालां धरिष्यन्ति गले जनाः ॥ ५८ ॥

त्वामन्यकाष्ठवत् सर्वे मानयिष्यन्ति निश्चितम् ।

त्रिलोकस्था जना नैव मा यिन्तां कुरु भामिनि ॥ ५९ ॥

देवानां त्वं प्रिया भूया विष्णोःरत्यन्तभावतः ।

पत्रैः पुष्पैश्च वृन्दे त्वां पूजयिष्यन्ति मानवाः ॥ ६० ॥

मम वज्र्या सदा देवि भविष्यसि न संशयः ।

गच्छ त्वं यत्र भावस्ते यिन्तां त्यक्त्वा विशेषतः ॥ ६१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भा३डे लम्बोदर्यरिते तुलसीवर्जनकारणं नामैकत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३९

५.३२ तुलसीवरप्रदानं नाम द्वात्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

यथा गजाननः प्राड तथा जातं प्रजापते ।

वृन्दा तं प्रणिपत्यैव तपसे वनमाययौ ॥ १ ॥

यिन्ताङ्कान्ता स्वयं देवी गणेशे भावलालसा ।

गणेशं मनसि ध्यात्वा तताप तप उत्तमम् ॥ २ ॥

नाममन्त्रं जजापैव पूजयामास सादरम् ।

अेवं लक्षं य लक्षार्धं वर्षाणि प्रगतानि य ॥ ३ ॥

ततस्तां गणराजस्तु वरदः सडसाडययौ ।

प्राण्य तं प्रपूज्यैव वृन्दा तुष्टाय उर्षिता ॥ ४ ॥

वृन्दोवाय ।

नमस्ते विघ्नराजाय भक्तविघ्नहराय य ।

अभक्तेभ्यो विशेषेण विघ्नदाय नमो नमः ॥ ५ ॥

परेशाय पराणां ते परात्परतराय य ।

भक्तेशाय सदा भक्तिप्रियाय ते नमो नमः ॥ ६ ॥

ब्रह्मेशाय गणाधीश ब्रह्मणां ब्रह्मरूपिणे ।

ब्रह्मणां पतये तुभ्यं गणाधिपतये नमः ॥ ७ ॥

अमेयायाप्रतर्क्याय सदा स्वानन्दवासिने ।

(Page भं. प अ. ३२ पान ७८)

शिवविषणुमुभेत्यश्च पददत्रे नमो नमः ॥ ८ ॥

अनाथाय य सर्वेषां नाथाय परमात्मने ।

वक्तुष्टाय सर्वेषामादिपूज्याय ते नमः ॥ ९ ॥

विनायकाय वीराय शूर्पकणाय ढुष्टये ।

गजाननाय चिन्तामणये डेरम्भ ते नमः ॥ १० ॥

अनन्तगुणधाराय नानाभेलकराय ते ।

परेषां तु परेशाय मूषकध्वजिने नमः ॥ ११ ॥

पूर्णानन्दाय सर्वेषां मात्रे पित्रे नमो नमः ।

ज्येष्ठेभ्यो ज्येष्ठराजाय ज्येष्ठपदप्रदायिने ॥ १२ ॥

किं स्तौमि त्वां गणाधीश योगाकारं परात्परम् ।

अतस्त्वां प्राणामाभ्येवं तेन तुष्टो भव प्रभो ॥ १३ ॥

गाणेशं देडि मे योगं गाणपत्यां य मां कुरु ।

क्षमस्व मेऽपराधं त्वं त्वदुल्लङ्घनभावजम् ॥ १४ ॥

अन्यत्त्वं मां गणाधीश मान्यां कुरु त्वदीयके ।

पूजने डिञ्चिदल्पेन भावेन वरदायक ॥ १५ ॥

क्याऽऽतं ते समतां नाथ सम्प्राप्नोमि कदापि न ।

तथा तपोमदेनैतत् कृतं क्षन्तुं त्वमर्हसि ॥ १६ ॥

अेवं स्तुत्वा गण्णाधीशं प्रणनाम प्रजापते ।

वृन्दा तां प्रत्युवायेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १७ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

मदीयं योगमाधं त्वं प्राप्स्यसे नात्र संशयः ।

गाणपत्या मडाभागे भविष्यसि सदा सुते ॥ १८ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां ये मडोत्सवपरायणाः ।

पूजयिष्यन्ति मां भक्त्या तत्र त्वां धारयाम्यडम् ॥ १९ ॥

अेकविंशतिपत्राणि ध्यर्पयिष्यन्ति मानवाः ।

तत्र ते पत्रमेकं मे मान्यं देवि भविष्यति ॥ २० ॥

उल्लङ्घनसमं पापं न भूतं न भविष्यति ।

स्वल्पोल्लङ्घनमात्रेण त्वं त्यक्ता य मया सदा ॥ २१ ॥

ये मामुल्लङ्घयिष्यन्ति तांस्त्यजामि निरन्तरम् ।

तत्रापि तपसा बद्धो वृन्दे त्वां मानयाम्यडम् ॥ २२ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं भुक्तिभुक्तिप्रदं भवेत् ।

ब्रह्मभूयप्रदं पूर्णं पठते शृण्वते सदा ॥ २३ ॥

तुलसीं ये नरा मध्यमर्पयन्ति कदा सुते ।

तत्पापडरणं स्तोत्रं भविष्यति कृतं त्वया ॥ २४ ॥

उल्लङ्घनाघडं नित्यं भविष्यति विशेषतः ।

अनेन स्तुवतां नित्यं न सर्वं दुर्लभं भवेत् ॥ २५ ॥

अेवमुक्त्वा गण्णाधीशोऽतर्धानमगमत् स्वयम् ।

तुलसीं षडसंयुक्ता बभूवे य प्रजापते ॥ २६ ॥

तदादि सा मडाभागा बभूव विगतश्वरा ।

डमेण तुलसी जाता विष्णुपत्नी सुपूतिता ॥ २७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते तुलसीवरप्रदानं नाम द्वात्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ प.३२

(Page पं. प अ. ३३ पान ७९)

प.३३ तुलसीसमर्पणवर्जनवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

अज्ञानेन मलायोगिन् ज्ञानेन तुलसीयुतम् ।

पूजनं गणनाथस्य कृतं तस्य हृलं वद ॥ १ ॥

श्रुत्वा कथामृतं त्वत्तो न तृमोऽलं भवामि भोः ।

अलो गणेशभक्तिर्वै दुर्लभा नात्र संशयः ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

अत्र ते कथयिष्यामि धृतिहासं पुरा भवम् ।

श्रवाणात् संशयः सर्वो नाशं यास्यति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

ब्राह्मणः कोऽपि दुर्बुद्धिर्बभूवे काश्यपे कुले ।

स तु नित्यं गणपतिं तुलस्याऽपूजयद्धृदात् ॥ ४ ॥

अन्ये तत्र द्विजास्तं वै वारयन्तो विशेषतः ।

न वाक्यं जगृहे तेषां ज्ञानं भौद्धं जलोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥

गणेशः सर्वरूपश्चेत् कुतस्तत्र प्रवर्तते ।

विधिनषेधकाद्यं हि मा वदेत द्वियात्मकाः ॥ ६ ॥

ततः सर्वे भयोद्विगा भवूवस्ते द्विजोत्तमाः ।

परस्परं समूयुर्वै गाणपत्याः प्रजापते ॥ ७ ॥

अलो गाणेश्वरे देहे तुलसी मस्तकेऽथवा ।

दृष्ट्वा सद्यश्च निष्कास्या गाणपत्यैर्विशेषतः ॥ ८ ॥

अन्यैरपि न सन्देशो नो येन्नरकगामिनः ।

उपानदादिसंयुक्तैरशुचिभिस्तदप्यलो ॥ ९ ॥

तत्र विवम्भभावेन पापभागी नरो भवेत् ।

किं कर्तव्यं द्विजैरन्यैर्दुष्टोऽयं कथ्यतां द्विजाः ॥ १० ॥

यथा वज्रेण पीडां तु बुभुजुः पर्वताद्यः ।

तथा विघ्नेश्वरः साक्षात्तुलस्या पीडितो भवेत् ॥ ११ ॥

ततः सर्वैर्विनिश्चित्य स गाणेशालयात्तदा ।

बलिष्कृतो मलापापी स्वगृहे तादृशे रतः ॥ १२ ॥

તત: સ્વલ્પેન કાલેન મમાર કાશ્યપાધમઃ ।
 નરકેષુ ચ તં યામા: પાતયામાસુરગ્જસા ॥ ૧૩ ॥
 એકકલ્પસમં કાલં નરકેષુ સ્થિતોડભવત્ ।
 ક્રમેણ સકલાન્ ભુક્ત્વા રાક્ષસોડભૂત્ સુદારુણઃ ॥ ૧૪ ॥
 સદા ક્ષુધા સમાવિષ્ઠો દાહરોગાદિસંયુતઃ ।
 અશક્તઃ સર્વકાર્યેષુ વનેષુ વિચચાર હ ॥ ૧૫ ॥
 એકદા તત્ર ગાગ્યશ્ચ સમાયાતો નિજેચ્છયા ।
 ગણેશભક્તમુખ્યઃ સ મહાયોગી પ્રજાપતે ॥ ૧૬ ॥
 તં દૃષ્ટ્વા રાક્ષસો દુષ્ટો ભક્ષિતું ચ સમાયયૌ ।
 ગાગ્યો ગણેશમન્ત્રેણ મન્ત્રિતં જલમાક્ષિપત્ ॥ ૧૭ ॥
 જલસ્પર્શજિપુણ્યેન ગાગ્યદર્શનજેન સઃ ।
 ધર્મધુક્ રાક્ષસો જાતિસ્મરસ્તત્ર બભૂવ હ ॥ ૧૮ ॥
 તતોડતિષ્ઠેદસંયુક્તઃ સ રુરોદ પ્રાણમ્ય તમ્ ।
 જગાદ પ્રાગ્જલિં બદ્ધ્વા હાહાકારસ્વાડડકુલઃ ॥ ૧૯ ॥
 ધર્મધુગુવાચ ।
 રક્ષ માં મુનિશાર્દૂલ ગાણપત્ય મહાયશાઃ ।
 ત્વત્પાદપ્રવણં ગાગ્યં મોચયાશુ ભવાર્ણવાત્ ॥ ૨૦ ॥
 તતઃ સ સર્વવૃત્તાન્તં કથયામાસ રાક્ષસઃ ।
 પૂર્વજન્મભવં તસ્મૈ ગાગ્યાયિ ભયસહુલઃ ॥ ૨૧ ॥
 ત્વદીયદર્શનૈવ મન્ત્રિતેન જલેન ચ ।
 જાતિસ્મરત્વમાપન્નો દુઃખં તે કથયામ્યહમ્ ॥ ૨૨ ॥
 શ્રુત્વા શરણગં વીક્ષ્ય દયાયુક્તો મહામુનિઃ ।
 ગણેશનામમન્ત્રં સ દદૌ તસ્મૈ હિતાવહમ્ ॥ ૨૩ ॥
 જગાદ તં મહાયોગી જપ ત્વં નામમન્ત્રકમ્ ।
 નિત્યં તથા તુલસ્થા વૈ કૃતં સ્તોત્રં પઠસ્વ ચ ॥ ૨૪ ॥
 એવમુક્ત્વાંડતર્ધેડસૌ ગાગ્યઃ પરમપાવનઃ ।
 દુષ્ટો નિત્યં તથા ચક્રે દુઃખં દૃષ્ટ્વા ભયાહુલઃ ॥ ૨૫ ॥

(Page पं. ५ अ. ३४ पान ८०)

ततः क्षुधा सुशान्ता वै बभूवे तस्य दुर्मतेः ।

रोगाढीनः सशक्तश्च गाणपत्यप्रियोऽभवत् ॥ २६ ॥

अन्ते गाणेश्वरं सोऽपि जगाम दुःखवर्जितः ।

तत्र योगस्वभावेनाऽभजद्विघ्नेश्वरं विधे ॥ २७ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं सङ्क्षेपेण यस्त्रिकम् ।

तुलसीवर्जने भूतं सर्वसंशयनाशनम् ॥ २८ ॥

तुलसीं गाणनाथाय समर्पयति यो नरः ।

स याऽडालो न सन्देहो नारकीभूमिसंस्थितः ॥ २९ ॥

वंशदानिर्भवेत्तस्य लक्ष्मीनाशस्तथा विधे ।

रोगाद्यैः पीडितोऽत्यन्तमन्ते नरकगो भवेत् ॥ ३० ॥

तस्य स्पर्शं न कुर्यात् ङः कृत्वा स्नानं समाचरेत् ।

सयैलस्नानाढीनश्चेत् ज्ञात्वा पापी सदा भवेत् ॥ ३१ ॥

नाम तस्य प्रजानाथ न आख्यं पापदायकम् ।

बहुनाऽत्र किमुक्तेन पापरुपः स वै स्मृतः ॥ ३२ ॥

छंदं ते कथितं सर्वं पृच्छते य यथातथम् ।

श्रोतुमिच्छसि किं भूयश्चरित्रं वद साम्प्रतम् ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽडे लम्बोदर्यरिते तुलसीसमर्पणवर्जनवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३३

५.३४ रुक्माङ्गदयरितं नाम यत्तुस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

वद पूजो विधियुतां गाणेशस्य सविस्तराम् ।

मानसीं आख्यरुपां य सर्वसिद्धिप्रदायिनीम् ॥ १ ॥

गाणेशलोकं सर्वं माहात्म्यं कथयस्व मे ।

कीदृशोऽयं निजो लोको मुने केनैव लभ्यते ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

अत्र ते कथयिष्यामि पुरातनभवं शुभम् ।
 षट्तिहासं महाभाग सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३ ॥
 पुरा ते कथितं स्थानं गणेशस्य महात्मनः ।
 कार्तिकेयवराज्जातं लक्षवैनायकात्मकम् ॥ ४ ॥
 तत्र राजा बभूवाऽपि सर्वशास्त्रविशारदः ।
 अथैव शस्त्रास्त्रतत्त्वज्ञो धर्मशीलश्च सत्यवाक् ॥ ५ ॥
 सदा गणेशभक्तश्चात्मजद्विग्लेश्वरं सदा ।
 सार्वभौमः सुविभ्यातो गाणपत्यप्रियोऽभवत् ॥ ६ ॥
 तत्राऽऽजगाम गाणेशो गार्ग्यः सर्वार्थकोविदः ।
 तं प्रणम्य प्रपूज्यैव पप्रच्छैवो महायशाः ॥ ७ ॥
 अथैव उवाच ।
 स्वामिंस्त्वं गाणराजस्य भक्तस्तादृशयोगधृक् ।
 साक्षाद्गणपतिः किं वा त्वमेवात्र न संशयः ॥ ८ ॥
 मयूरेशावतारे त्वं मयूरेशसमन्वितः ।
 स्थितस्तत्र त्वया विप्र मयूरेशो निरीक्षितः ॥ ९ ॥
 धन्यस्त्वं योगिनां मध्ये प्रत्यक्षं गणनायकम् ।
 मित्रं कृत्वा सुदुर्षोणाऽऽढो तिष्ठसि विशेषतः ॥ १० ॥
 मयूरेशस्य विप्रेशाज्ञया योगविदांवर ।
 भाष्यं कृतं गणेशस्य गीतायाः शान्तिदं परम् ॥ ११ ॥
 (Page भं. ५ अ. ३४ पान ८१)
 त्वदीयभाष्ययोगेन गीताज्ञा ब्राह्मणार्थायः ।
 बभूवुर्गाणपत्याश्च त्वच्छिष्यास्ते मता मुने ॥ १२ ॥
 यादृशं गणनाथेन कथितं तादृशं प्रभो ।
 त्वया ज्ञातं न सन्देहो गणेशस्त्वमतो मतः ॥ १३ ॥
 गणेशगीताढार्दं यद्गणेशश्च वरेण्यकः ।
 त्वं त्रयः सम्मताः शास्त्रे जानते पूर्णयोगतः ॥ १४ ॥
 धन्येन येन भाग्येन दृष्टं ते पादपङ्कजम् ।
 विधाप्रततपोदानं पितरौ कुलमेव मे ॥ १५ ॥

यशो राज्यादिकं सर्वं धन्यं ते पाददर्शनात् ।
 न ह्यल्पपुण्ययोगेन दर्शनं योगिनां भवेत् ॥ १६ ॥
 अधुना वद मे ब्रह्मन् गणेशस्य यथाविधि ।
 पूजां भाङ्यां तथाऽऽतर्थां गाणपत्यप्रकारतः ॥ १७ ॥
 अेवं पृष्टो मखायोगी गार्ग्यः सर्वार्थकोविदः ।
 तं जगाद सुदर्षेण गाणपत्यो मलायशाः ॥ १८ ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 अत्र ते कथयिष्यामि येतिहासं पुरातनम् ।
 गृत्समदस्य विप्रस्य यरित्रसंयुतं नृप ॥ १९ ॥
 वायकनविस्तपोनिष्ठो बभूव परमार्थवित् ।
 तस्य पत्नी मुकुन्दा वै इपथौवनशाविनी ॥ २० ॥
 वनमध्ये स्थितौ योभौ तत्राकस्मात् समागतः ।
 रुक्माङ्गदो नृपो भूप मृगयासक्तयेतसा ॥ २१ ॥
 क्षुधातृषायुतो राजा भ्रष्टसार्थो द्विजाश्रमम् ।
 प्रविश्य तं प्राणभ्यैव सस्त्रीकं संस्थितोऽभवत् ॥ २२ ॥
 तस्मिन् काले द्विजः सोऽपि मध्याह्ने कर्मकारणात् ।
 निर्जगामाश्रमाद्वायन्कविस्तस्मान् मलायशाः ॥ २३ ॥
 गते मुनी नृपस्तत्र जगाद देहि मे जलम् ।
 मातर्मुकुन्दे श्रान्ताय याकुलाय क्षुधातृषा ॥ २४ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा मुनिपत्नी सुविह्वला ।
 दृष्ट्वा नृपवरं तं च कामबाणार्हिताऽवदत् ॥ २५ ॥
 मुकुन्दोवाच ।
 त्वत्समं पुरुषं क्वापि न पश्यामि नृपात्मज ।
 त्रैलोक्येऽतो मलाभाग मां भजस्य सुविह्वलाम् ॥ २६ ॥
 नो येत् प्राणा गमिष्यन्ति कामबाणैर्हता मम ।
 एत्युक्त्वा तं नृपं सा तु युयुम्भे उठतत्परा ॥ २७ ॥
 ततोऽतिक्षोभितो राजा धृत्वा दूरे समाक्षिपत् ।
 जगाद तां मुनेः पत्नीं व्यभिचाररतां वयः ॥ २८ ॥

रुक्माङ्गद उवाच ।

सर्वेषां गुरवो देवि ब्राह्मणा नात्र संशयः ।

पुत्रतुल्या वयं सर्वे त्वदीयाः पापकारिणि ॥ २९ ॥

तत्र विद्वेश्वरे सकृत् न यवन्ति कदायन ।

परस्त्रियं समालोक्य मातृबुद्धिकरा मताः ॥ ३० ॥

अेवं निर्भर्त्स्य तां राजा निःसृतः शोकसङ्कुलः ।

आश्रमात् सा शशापैव तं नृपं काममोडिता ॥ ३१ ॥

कुष्ठी भव मडादृष्ट सकामां त्यजसि स्त्रियम् ।

मोडितां पापकर्मा त्वं कठिनोऽसि सुदुर्मते ॥ ३२ ॥

तस्याः शापस्य योगेन श्वेतकुष्ठी बभूव ह ।

रुक्माङ्गदो वने गत्वा सस्मार द्विरदाननम् ॥ ३३ ॥

ततो रात्रौ मडायोगी नारदस्तत्र यागतः ।

तं दृष्ट्वा प्रणनामादौ पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ३४ ॥

रुक्माङ्गद उवाच ।

कुष्ठनाशकरं तीर्थं क्षेत्रमौषधमेव य ।

वद मे सर्वधर्मज्ञ गाणपत्यप्रिय प्रभो ॥ ३५ ॥

नारद उवाच ।

धन्वरेण तपसा देवो गणेशः पूजितोऽभवत् ।

(Page भं. प अ. ३४ पान ८२)

सहस्रभगनाशार्थं स देवो वरदोऽभवत् ॥ ३६ ॥

गणेशवरदानेन मडेन्द्रस्तेजसा युतः ।

योगयुक्तोऽपालयत त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ ३७ ॥

तत्र तीर्थं सुविभ्यातं गणेशपदवाञ्छितम् ।

श्रिन्तामशिर्गणेशश्च तेन संस्थापितोऽभवत् ॥ ३८ ॥

तत्र गत्वा मडीपाल कुरु स्नानं य तत्क्षणात् ।

कुष्ठडीनः सुवर्णस्त्वं भविष्यसि न संशयः ॥ ३९ ॥

तत्र तीर्थप्रभावेण कुष्ठरोगविवर्जिताः ।

भवन्ति स्वानन्दगास्तु नृप नास्त्यत्र संशयः ॥ ४० ॥

अवेमुक्त्वा मडायोगी नारदो गाणपं स्मरन् ।
 गतः सोऽपि मडाबुद्धिर्द्धयुक्तो बभूव ७ ॥ ४१ ॥
 ततः प्रातः समायाता सेना तस्य मडात्मनः ।
 तथा सार्द्धं जगामाऽसौ विदर्भे तीर्थसेवकः ॥ ४२ ॥
 शिन्तामणिभवं तीर्थं दृष्ट्वा राजा प्रजापते ।
 कुष्ठलीनो बभूवाऽथ सर्वैः संदर्षितोऽभवत् ॥ ४३ ॥
 ततः स्नात्वा ससैन्येन यथाविधियुतः स्वयम् ।
 पूजयामास उर्षेण शिन्तामणिं नृपात्मजः ॥ ४४ ॥
 पूजयित्वा यथान्यायं दत्त्वा दानानि कृत्स्नशः ।
 संस्थितो भाऽपे राजा गाणेशे भक्तिसंयुतः ॥ ४५ ॥
 तत्राकस्माद्धिमानं तु समायातं सुभप्रदम् ।
 तत्र दूता गाणेशस्य जगुस्तं नृपसत्तमम् ॥ ४६ ॥
 गाणपत्या उच्युः ।
 षट् विमानमारुह्य सरैःन्यो नृपसत्तम ।
 यत्नं स्वानन्दलोके त्वं तीर्थस्नानप्राभावतः ॥ ४७ ॥
 ततोऽतिदर्षसंयुक्तस्तान् प्राणम्य मडायशाः ।
 पूजयोवाय विचारज्ञो गाणपत्यो नृपात्मजः ॥ ४८ ॥
 रुक्माङ्गद उवाच ।
 भीमं मे गाणपत्यास्तु पितरं चारुडासिनीम् ।
 मातरं त्यज्य विद्मेशं कथं यामि त्वरान्वितः ॥ ४९ ॥
 गाणेशानौ विशेषेण तथा तं ते समब्रुवन् ।
 तयोः स्नानं नृपाध्यक्ष कुरु तीर्थेऽधुना डिल ॥ ५० ॥
 ततस्तावपि नेष्यामो मा शिन्तां कुरु सत्तम ।
 स्नानमात्रेण स्वानन्ददायकं तीर्थमुच्यते ॥ ५१ ॥
 ततोऽतिदर्षितो राजा कुशान् गृह्य तयोः पुनः ।
 नाम्ना ग्रन्थिं समाबध्य चक्रे स्नानं यथाविधि ॥ ५२ ॥
 ततोऽतिदर्षिता लोका नगरस्थास्तथा पुनः ।
 स्नानं चकुर्जनानां ते आबालं श्रपयावधि ॥ ५३ ॥

ततस्ते यानमारुह्य कौण्डिन्यनगरं ययुः ।
 पुण्यं दत्त्वा य तान् सर्वान् गृह्य स्वानन्दमाययुः ॥ ५४ ॥
 अयं तीर्थप्रभावेण नगरस्थजना नृप ।
 गत्वा विघ्नेश्वरं दृष्ट्वा ब्रह्मभूता बभूविवरे ॥ ५५ ॥
 धर्मयुक्तो गणेशस्य भक्तो रुक्माङ्गदः स्वयम् ।
 स्वल्पकालेन निर्विघ्नो बभूव छलितोऽपि सः ॥ ५६ ॥
 गणेशभक्तमत्युग्रं ये छलन्ति नराधमाः ।
 तेषां तु निष्कृतिर्नास्ति दुःखं भुञ्जन्ति दारुणम् ॥ ५७ ॥
 रुक्माङ्गदं मुकुन्दा सा छलयित्वा विशेषतः ।
 या गतिश्च तथा प्राप्ता तां शृणुष्व महीपते ॥ ५८ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते रुक्माङ्गदयशितं नाम चतुस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३४
 (Page पं. ५ अ. ३५ पान ८३)

५.३५ गृत्समदगणेशसमागमो नाम पञ्चत्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 मुकुन्दा कामदग्धा सा पपात धरणीतले ।
 न किञ्चित् सुभदं तस्या बभूव पृथिवीतले ॥ १ ॥
 ततोऽतिशोकसंयुक्ता तमेवाचिन्त्य संस्थिता ।
 निद्रां लेभे ततस्तां सोऽबोधयद्देवनायकः ॥ २ ॥
 तस्याः शान्तिप्रदानार्थं स्वयं तत्राजगाम उ ।
 रुक्माङ्गदस्वरूपी स बुभुजे तां सुराधिपः ॥ ३ ॥
 सा उर्षिता जगामैव स्वगुहं गर्भसंस्थिता ।
 छन्दः स्वर्गं ययौ भूप उर्षयुक्तो विडायसा ॥ ४ ॥
 वायुः सन्निविः समायातः कृत्वा नित्यङ्कियां मुनिः ।
 न बुबोधे मुकुन्दायाश्चरितं स तपोरतः ॥ ५ ॥
 ततः पूर्णो य गर्भे सा सुषुवे पुत्रमुत्तमम् ।

जातकर्मादिकं सर्वं यकार मुनिसत्तमः ॥ ६ ॥
 गृत्समदेति पुत्रस्य नाम यके सुभप्रदम् ।
 यकार प्रतबन्धं तु पञ्चमे वर्षसंयुतः ॥ ७ ॥
 वेदानध्यापयामास श्रवणग्राहकदाय वै ।
 स्वयं तस्मै ददौ मन्त्रं गणानां त्वेति ऋत्समवम् ॥ ८ ॥
 तेन मन्त्रेण विद्मेशं ध्यात्वा गृत्समदो मुनिः ।
 तोषयामास भावेन नित्यं जपपरायणः ॥ ९ ॥
 कदाचित्त्र राजा स मगधस्तं जुडाव य ।
 पितुः श्राद्धे सुदान्तं वै तपोयुक्तं यशस्विनम् ॥ १० ॥
 तत्र वसिष्ठमुष्याश्च मुनयो योगपारगाः ।
 समागताः सभायां ते विविशुः पूजिता नृप ॥ ११ ॥
 तत्र शास्त्रप्रसङ्गे स गृत्समद उवाच उ ।
 योगमयोगिभावस्थः श्रुत्वाऽन्निस्तं वयोऽब्रवीत् ॥ १२ ॥
 अयोगी योगिनां मध्ये रुक्माङ्गदसुतस्तथा ।
 वदसि त्वं न योग्योऽसि पङ्क्तौ गच्छ निजश्रमम् ॥ १३ ॥
 ततोऽतिकोपसंयुक्तः स्वं गृत्समद आश्रमम् ।
 जगाम सोऽपि जननीमपृच्छद्रक्तलोचनः ॥ १४ ॥
 वद तातं मदीयं त्वं कामुके निरपत्रपे ।
 कथं रुक्माङ्गदाज्जातोऽहं नोयेत्वां शपामि तु ॥ १५ ॥
 जगाद शापभीता तं ततः सा कम्पसंयुता ।
 वृत्तान्तं पूर्वसम्भूतं रुक्माङ्गदविहारजम् ॥ १६ ॥
 तच्छ्रुत्वा कोपसंयुक्तः शशाप जननीं सुतः ।
 कष्टकी भव मातस्त्वं दृष्टकर्मपरायणा ॥ १७ ॥
 अतितिक्तहृत्वां तत्र भक्षिष्यन्ति नरा न ताम् ।
 अरण्ये निन्दिता नित्यं भुङ्क्ष्व पापं पुरा कृतम् ॥ १८ ॥
 ततः सापि स्वपुत्रं तं शशाप कोधपूरिता ।
 त्वत्तः पुत्रो मडादैत्यो भविष्यति सुदारुणः ॥ १९ ॥

તતો દેહં સમુત્સૃજ્ય મુકુન્દા સાઽભવનૃપ ।
 કણ્ટકી શ્યામસંજ્ઞા સા પાપકર્મપરાયણા ॥ ૨૦ ॥
 ગણેશભક્તવિક્ષેપદાતૃત્વાદધમુક્તમમ્ ।
 તથા પ્રાપ્તં ચિરં પૂર્ણં તેન શાપયુતાઽભવત્ ॥ ૨૧ ॥
 કલ્પે કલ્પે ચ શાપાત્ સા સદા વૃક્ષત્વમાગતા ।
 પશ્ય વિદ્મસ્વરૂપં ત્વં મહાભયકરં નૃપ ॥ ૨૨ ॥
 તતો ગૃન્સમદઃ ક્ષુબ્ધો દેહત્યાગે સમુદ્યતઃ ।
 તત આકાશવાણી તં જગાદ પ્રેમસંયુતા ॥ ૨૩ ॥
 ઇન્દ્રો રુકમાઙ્ગદીભૂતસ્તસ્માજ્જાતોઽસિ માનદ ।
 ભજ લખ્મોદરં નિત્યં તતઃ સૌખ્યમવાપ્સ્યસિ ॥ ૨૪ ॥
 શ્રુત્વા સોઽપિ બને ગત્વા તતાપ તપ ઉત્તમમ્ ।
 નિરાહારેણ સંસ્થશ્ચ ગણેશમભજત્ સદા ॥ ૨૫ ॥
 બ્રહ્મણસ્પતિસૂક્તૈશ્ચાભિષિગ્ચન્ માણ્ડલે સ્થિતમ્ ।
 (Page ખં. ૫ અ. ૩૫ પાન ૮૪)
 જપં ચકાર ભાવેન બ્રાહ્મણત્વસ્ય કારણાત્ ॥ ૨૬ ॥
 ઐલ ઉવાચ ।
 બ્રહ્મણસ્પતિસૂક્તાનાં માણ્ડલં કીદૃશં સ્મૃતમ્ ।
 કૃલં ચ કીદૃશં તત્ર લભતે માનવઃ પ્રભો ॥ ૨૭ ॥
 કથયસ્વ વિધાનેન સર્વજ્ઞોઽસિ દયાનિધે ।
 યેન વિદ્વેશ્ચરઃ પ્રીતો ભવેત્ સર્વાર્થદાયકઃ ॥ ૨૮ ॥
 ગાર્ગ્ય ઉવાચ ।
 બ્રહ્મણસ્પતિસૂક્તાનાં વિધિં શૃણુ મહામતે ।
 યથા ગૃન્સમદઃ સિદ્ધો બભૂવે તસ્ય સેવનાત્ ॥ ૨૯ ॥
 ગણાનાં ત્વેતિ મન્ત્રેણ ષોડશાઙ્ગોષુ ભૂમિપ ।
 ન્યાસં કુર્યાત્તથા પૂજ્યાઽભિષેકં તુ સમાચરેત્ ॥ ૩૦ ॥
 એકવિંશતિભિર્ભૂપા વૃન્તિભિરેકવિંશતિઃ ।
 સામાખ્યાતા ચ સૂક્તાનામભિષેકે તથા જપે ॥ ૩૧ ॥
 એતાદૃશાશ્ચ રાજેન્દ્ર ભવન્ત્યેકાધિકાસ્તતઃ ।

विंशत्यो मण्डलं ज्येष्ठं ज्ञातव्यं विबुधैः परम् ॥ ३२ ॥

मण्डलानि मलाभागे ऐकविंशन्मितानि च ।

भवन्ति येत् समाख्यातं मलामण्डलकं बुधैः ॥ ३३ ॥

अभिषेके समाख्यातं जपे वा राजसत्तम ।

सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं मलामण्डलकं सुरैः ॥ ३४ ॥

धर्मार्थकामभोक्षेषु प्रशस्तं कर्म सिद्धिदम् ।

गणेशप्रीतये भक्त्या ब्रह्मभूतकरं भवेत् ॥ ३५ ॥

ब्रह्मणोत्पत्त्यस्य कार्यार्थं कृतं तेन मलात्मना ।

गृत्समन्तेन सूक्तानां मलामण्डलकं नृप ॥ ३६ ॥

अेतत्ते कथितं भूपाधुना शृणु कथानकम् ।

विघ्नेशप्रापकं गृत्समन्तस्य दुरितापहम् ॥ ३७ ॥

स्वयं गृत्समन्तस्तत्र नित्यं कृत्वा यथाविधि ।

गणानां त्वेति मन्त्रेण पुपूज विघ्ननायकम् ॥ ३८ ॥

ऐकविंशतिमेकां स नित्यं यकार भूमिप ।

अभिषेकार्थमेवं तु ततो जपपरोऽभवत् ॥ ३९ ॥

गणानां त्वेति मन्त्रस्य जपं यकार नित्यदा ।

शतानि ध्याननिष्ठः स सैकविंशतिकानि तु ॥ ४० ॥

नासाग्रन्यस्तदृष्टिश्च सदा यत्नपरायणः ।

मण्डोन्नतपसा देवं तोषयामास विघ्नपम् ॥ ४१ ॥

अेवं वर्षसहस्रैस्तु द्विव्यैर्विघ्नेश्वरो ययौ ।

मुनिं तं भक्तवात्सल्याद्बुवाय ध्यानसंस्थितम् ॥ ४२ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

पश्य मां मूनिशार्दूल ब्रह्मणोत्पत्तिमागतम् ।

वरयस्व वरान् मत्तो दास्यामि तुभ्यमादरात् ॥ ४३ ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा गृत्समन्तः सुहर्षितः ।

उन्मील्य लोचने द्रुण्डिमपश्यन्निकटे स्थितम् ॥ ४४ ॥

ततोऽतिहर्षसंयुक्तः प्राणानाम विनायकम् ।

भक्त्या सम्पूज्य तुष्टाव साश्रुनेत्रो नराधिप ॥ ४५ ॥

॥ ઐ તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
પચ્ચમે ખણ્ડે લખ્ખોદરચરિતે ગૃત્સમદગણેશસમાગમો નામ પચ્ચત્રિંશત્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૩૫
(Page ખં. ૫ અ. ૩૬ પાન ૮૫)

૫.૩૬ ગૃત્સમદવરપ્રદાનં નામ ષટ્ત્રિંશત્તમોઽધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

ગૃત્સમદ ઉવાચ ।

નમસ્તે બ્રહ્મણાં નાથ બ્રહ્મણાં બ્રહ્મરૂપિણે ।

બ્રહ્મણસ્પતયે તુભ્યં ગણેશાય નમો નમઃ ॥ ૧ ॥

જ્યેષ્ઠરાજાય જ્યેષ્ઠાનાં જ્યેષ્ઠપદપ્રદાયિને ।

જ્યેષ્ઠાનાં જ્યેષ્ઠરૂપાય સર્વપૂજ્યાય તે નમઃ ॥ ૨ ॥

કર્તૃણાં કતૃરૂપાય કવચે કવિનાયક ।

કર્તૃભ્યઃ કર્તૃદાત્રે વૈ કવિરાજાય તે નમઃ ॥ ૩ ॥

જગત્સુ બ્રહ્મસુ પ્રાણા નાનાભોગકરાય તે ।

ઉપમાત્રપ્રભોક્ત્રે તુ બ્રહ્મભોક્ત્રે નમો નમઃ ॥ ૪ ॥

સદા મોહયુતાયૈવ મોહમોહકરાય તે ।

જીવાય બૃહતાં નાથાય બૃહસ્પતયે નમઃ ॥ ૫ ॥

સદા બ્રહ્મસુખસ્થાય પરમાત્મસ્વરૂપિણે ।

ગુહાહિતાય સાહ્ય્યાય બૃહસ્પતિસખાય તે ॥ ૬ ॥

સ્વસંવેદ્યમયાયૈવ સ્વાનન્દે યોગધારિણે ।

જીવાનાં બ્રહ્મણાં સંયોગાય તે વૈ નમો નમઃ ॥ ૭ ॥

સત્યાયાયોગરૂપાય મનોવાણીવિવર્જિત ।

ભદ્રાણાં ભદ્રકાયૈવ સત્યસત્યાય તે નમઃ ॥ ૮ ॥

સર્વેષાં પોષકાયૈવ સોમાયામૃતરૂપિણે ।

સોમાનાં સોમદાત્રે તે પુષ્ટિનાથાય તે નમઃ ॥ ૯ ॥

ઉત્તિષ્ઠત્સૃષ્ટિકર્ત્રે તે પાલકાય હરાય ચ ।

ત્રયીમયાય તૂર્યાય તૂર્યાતીતાય તે નમઃ ॥ ૧૦ ॥

छन्द्रादिदेवतानां वै सलायाय नमो नमः ।
 धर्मपालकभावाय धर्माधीशाय ते नमः ॥ ११ ॥
 सर्वेषां राज्यदात्रे वै राज्यराजाय ते नमः ।
 अराज्याय परेशाय संसाराण्वतारिणे ॥ १२ ॥
 योगेभ्यो योगदात्रे च योगयोगाय ते नमः ।
 शान्तिदाय सदा शान्तिस्थाय तत्पतये नमः ॥ १३ ॥
 छत्यादि भेदा बलवो ब्रह्मणो वेदवादतः ।
 तेषां स्वामिस्वतृपाय ब्रह्मणो ते नमो नमः ॥ १४ ॥
 किं स्तौमि गणनाय त्वां ब्रह्मणस्पतिरूपिणम् ।
 भव प्रसन्नो ब्रह्मेश कृपया ते नमो नमः ॥ १५ ॥
 अथेवं गृत्समदः स्तुत्वा गणेशानं महीपते ।
 उर्षेणोत्कुल्लनयनो ननर्त प्रेमविबलः ॥ १६ ॥
 दृष्ट्वा तं गणाराजस्तु जगाद धननिस्वनः ।
 वरं मत्तस्त्वं वरयाधुना स्तोत्रेण तोषितः ॥ १७ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।
 भविष्यति न सन्देहो मम भक्तिविवर्धनम् ॥ १८ ॥
 सदा शान्तिमयो भूत्वा मां भजिष्यसि मानद ।
 त्वया कृतेन स्तोत्रेण ब्रह्मभूतो भविष्यसि ॥ १९ ॥
 पुत्रपौत्रादिकं सर्वं धनधान्यादिवर्धनम् ।
 प्रभविष्यति पाठेन श्रवाणेन मुनेऽस्य तु ॥ २० ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा सावधानो बभूव उ ।
 नियम्य उर्षमुत्रं स प्रणनाम गजाननम् ॥ २१ ॥
 उवाच विस्मलद्वाङ्मयो मुनिर्गृत्समदो मडान् ।
 गणेशं भक्तिसंयुक्तो भक्ताराजेश्वरः स्वयम् ॥ २२ ॥
 गृत्समद उवाच ।
 धन्यो मे जनकौ नाथ जन्म धन्यं तपो वयः ।
 विद्या व्रतादिकं सर्वं त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ २३ ॥
 अहो साक्षाद्गणेशानो ब्रह्मेन्द्रो दृष्टिमागतः ।

મનોવાણીવિહીનો ન તાભ્યાં યુક્તો ન વૈ ભવાન્ ॥ ૨૪ ॥

એતાદૃશં ગણેશાનં દૃષ્ટ્વા ત્વાં કિં વૃણોમ્યહમ્ ।

તથાપિ વરયામિ ત્વાં ત્વદાજ્ઞાપાલનાર્થતઃ ॥ ૨૫ ॥

બ્રહ્મભૂતાશ્ચ વેદેષુ બ્રાહ્મણાઃ કથિતા ભુવૈઃ ।

(Page ખં. ૫ અ. ૩૬ પાન ૮૬)

અતો માં બ્રાહ્મણાં નાથ કુરુ યોગીન્દ્ર વન્દ્યકમ્ ॥ ૨૬ ॥

યથા ત્વં બ્રહ્મણાં નાથસ્તથાહલં બ્રહ્મભૂયિનામ્ ।

નાથો ભવામિ વિદ્નેશ યોગીન્દ્રાણાં ગુરોર્ગુરુઃ ॥ ૨૭ ॥

ત્વદીયપાદપદ્મે વૈ ભક્તિં દેહિ ગજાનન ।

સુદૃઢાં ગાણપત્યેષુ સડ્ગં દેહિ સદા ચ મે ॥ ૨૮ ॥

ગાણપત્યેષુ વિખ્યાતં માં કુરુષ્વ વિશેષતઃ ।

ગૃત્સમદસમો નાસ્તિ ગાણપત્યસ્વભાવધૃક્ ॥ ૨૯ ॥

એવમુક્ત્વા ગણેશાનં પ્રણનામ મહામુનિઃ ।

તમુવાચ ગણેશાનો ભક્તિં દૃષ્ટ્વા મહાદ્ભુતામ્ ॥ ૩૦ ॥

શ્રીગણેશ ઉવાચ ।

ગણાનાં ત્વેતિ મન્ત્રસ્ય જપઃ ખલુ કૃતસ્ત્વયા ।

સૂક્તસ્યાપિ તથા મે વૈ તત્ર મુખ્યો ભવિષ્યસિ ॥ ૩૧ ॥

ઋષિર્ભવ મહાભાગ ગણાનાં ત્વાસ્ય મન્ત્રતઃ ।

સૂક્તસ્યાપિ વિશેષેણ બ્રાહ્મણેન્દ્રો ભવાપિ તુ ॥ ૩૨ ॥

આદાવૃષેશ્ચ યજ્ઞાદૌ સ્મરણં તે કરિષ્યતિ ।

પશ્ચાન્ મે દેવતાયાશ્ચ મુખ્યો ભવ મદીયકે ॥ ૩૩ ॥

ન ત્વત્સમો ભવેત્ કુત્ર મદ્ભક્તેષુ મહામુને ।

માનચિષ્યન્તિ વિપ્રાસ્ત્વામત્રિમુખ્યા ન સંશયઃ ॥ ૩૪ ॥

ત્વદીયસ્મરણં નાસ્તિ મન્ત્રે વૈદિકગે ચ મે ।

ગણાનાં ત્વા જપિષ્યન્તિ ફલહીના ભવન્તુ તે ॥ ૩૫ ॥

શિવવિષ્ણ્વાદયો દેવા બ્રહ્માદ્યા બ્રાહ્મણા નરાઃ ।

શેષાદ્યાશ્ચાસુરાદ્યાશ્ચ ત્વાં નમસ્યન્તિ નિત્યદા ॥ ૩૬ ॥

ત્વદીયાવજ્ઞયા કુહ્યો દહિષ્યામિ ચરાચરમ્ ।

त्वदीयलृदये नित्यं स्थास्यामि लक्तिलोलुपः ॥ ३७ ॥

त्वया यत्र तपस्तप्तं तदेव क्षेत्रमुत्तमम् ।

लविष्यति मदीयं वै पुष्यकं सर्वसिद्धिदम् ॥ ३८ ॥

लुक्तिं मुक्तिं ब्रह्मलूयं लक्तिं पुष्याति मानद ।

तेन क्षेत्रं समाख्यातं पुष्यकं मत्समाश्रितम् ॥ ३९ ॥

यद्यस्थिन्तयसि प्राज्ञा तत्तत्ते सङ्गलं लवेत् ।

स्मरणेन मडाकार्ये प्रत्यक्षोऽलं लवामि य ॥ ४० ॥

येवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ ब्रह्मलस्यतिरञ्जसा ।

स्वयं गृत्समदः पित्रोऽलवत्तत्रैव संस्थितः ॥ ४१ ॥

ततः स ब्रह्मलैः सार्धं स्थापयामास विघ्नपम् ।

ब्रह्मलस्यतिनामानं यकार क्षेत्रसंस्थितम् ॥ ४२ ॥

ततो गृत्समदो योगी सर्वमान्यो ललूव ल ।

ब्रह्मलस्यतिभक्तश्च ब्रह्मलैः पूजितोऽलवत् ॥ ४३ ॥

यथा गजाननः प्राड तथा सर्वं ललूव ल ।

मुनिस्तत्र मडीपालाऽलजत्तं स विनायकम् ॥ ४४ ॥

नित्यं य मानसीं पूजां बाड्यां यकार विप्रपः ।

गणेशस्याऽतिभक्तो गृत्समदः सर्वतो ललौ ॥ ४५ ॥

धदं गृत्समदाभ्यानं कथितं सर्वसिद्धिदम् ।

सर्वपापलरं पुण्यं श्रवणात् पठनात्रुणाम् ॥ ४६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोदले मडापुराणे

पञ्चमे भाडे लम्बोदर्यरिते गृत्समदवरप्रदानं नाम षट्त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३६

(Page पं. ५ अ. ३७ पान ८७)

५.३७ गृत्समदनित्यकर्मवर्णनं नाम सप्तत्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अैल उवाच ।

कथं नित्यं मडायोगी गाणपत्याञ्च येव य ।

मडापूजां गृत्समदो द्विविधां प्रयकार ल ॥ १ ॥

तन्मे विस्तरतो ब्रूहि धन्योऽयं ब्राह्मणेषु वै ।
 गणेशेन कृतो विप्रो ऋषिः स्वसूक्तकस्य च ॥ २ ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 शृणु तस्य मुनीन्द्रस्य यरित्रं भक्तिसंश्रितम् ।
 यथा गजाननं सोप्यभजत् नित्यमादरात् ॥ ३ ॥
 प्रातः काले समुत्थाय गुरुं नत्वा स्वमस्तके ।
 मानस्या पूजया पूज्य तथा हृदि गणेश्वरम् ॥ ४ ॥
 गाणेशांश्च तथा स्मृत्वा विभूतिरुपधारकान् ।
 क्षमाय धरणीं पश्चात् पादं शिक्षेप विप्रपः ॥ ५ ॥
 शौच्याचारमशेषं च यकार शास्त्रमार्गतः ।
 दन्तकाष्ठे ततो भक्ष्य स्नानं यके यथाविधि ॥ ६ ॥
 आदावाभ्यन्तरं स्नानं यकार शृणु तनृप ।
 वक्ष्यामि सिद्धिदं पूर्णमज्ञानमलनाशनम् ॥ ७ ॥
 सडस्यारे समासीनं गजाननमनामयम् ।
 अङ्गुष्ठपर्वमात्रं तं प्रभुं ध्यायेद्यत्तुर्भुजम् ॥ ८ ॥
 पाशाङ्कुशधरं पूर्णं दन्ताभयसमन्वितम् ।
 त्रिनेत्रं भूषणैर्युक्तमनर्घ्यवस्त्रराजितम् ॥ ९ ॥
 पादाङ्गुष्ठाग्रसम्भूतां तस्य तीर्थमयीं पराम् ।
 सरितं चिन्तयेत् पूर्णामासमन्तात् प्रसारिणीम् ॥ १० ॥
 सर्वान्तर्गतञ्च पूर्णमज्ञानं मलरूपकम् ।
 तथा सङ्कालयेच्छित्ते नृप सर्वगया सुधीः ॥ ११ ॥
 श्रेवमान्तरगं स्नानं यः करोति नरोत्तमः ।
 स सर्वमललीनश्च भुक्तिं मुक्तिं लभेत् पराम् ॥ १२ ॥
 ब्राह्म्यं ततः समाप्यातं वैदिकं तान्त्रिकं द्विधा ।
 स्वशाभोक्तविधानेनादौ वैदिकं समाचरेत् ॥ १३ ॥
 ततः स्वमूलमन्त्रेण युक्तं तान्त्रिकमाचरेत् ।
 स शुद्धः सर्वकर्माहो भवते देवतासमः ॥ १४ ॥
 श्रेवं गृत्सामदः सर्वं यकार राजसत्तम ।

गणेशप्रीतिकामार्थं भक्तियुक्तो मलामुनिः ॥ १५ ॥

शुश्रिवस्त्रे तथा गृह्य सन्ध्यां यकार वैदिकीम् ।

तत आगमसम्भूतां गाणेशीं सर्वसिद्धिदाम् ॥ १६ ॥

तत्रायमनकं प्रोक्तं त्रिविधं विबुधोत्तमैः ।

वैदिकं तान्त्रिकं पौराणिकं चैव सुसिद्धिदम् ॥ १७ ॥

व्याहृत्या वैदिकं प्रोक्तं मूलमन्त्रेण तान्त्रिकम् ।

पौराणिकं यत्पुर्थन्तं तं गणेशनामसंयुतम् ॥ १८ ॥

तत्र पौराणिकं वक्ष्ये मउत् शुश्रिकरं शृणु ।

यथा गृत्समदो विप्रेन्द्रश्चकार मलायशाः ॥ १९ ॥

गणेशो दृष्टिराजश्च डेरम्बो वक्रतुण्डकः ।

शूर्पकर्णश्च विघ्नेशश्चिन्तामणिर्गजाननः ॥ २० ॥

लम्बोदरश्चैकदन्तो ब्रह्मणस्पतिरेव य ।

विनायको ज्येष्ठराजो विकटः कपिलस्तथा ॥ २१ ॥

धरणीधर आशापूरको मडोदरस्तथा ।

धूम्रकेतुर्मयूरेशः स्वानन्दवासकारकः ॥ २२ ॥

त्रिभिरायम्य उस्तौ वै द्वाभ्यां सङ्कालयेन्नरः ।

द्वाभ्यामोष्ठौ सम्पुटं चैकेन वै संस्पृशंस्ततः ॥ २३ ॥

पादौ तथैव नाम्ना वै शिरश्च त्रिबुक्कं नृप ।

द्वाभ्यां दक्षिणवामे तु नासिके संस्पृशेत्ततः ॥ २४ ॥

द्वाभ्यां नेत्रे तथा कर्णौ नाभिं चैकेन हृत्तथा ।

ललाटमेकनाम्ना तु बाहू चैकेन संस्पृशेत् ॥ २५ ॥

जलयुक्तेन नाम्ना यो नरश्चैवं समाचरेत् ।

आयमनं भवेत् साक्षाद्गणेशो भूमिभाण्डले ॥ २६ ॥

(Page भं. प अ. ३८ पान ८८)

ततो न्यासादिकं कुर्यात् कलशस्थापनं चरेत् ।

पीठपूजां ततः कृत्वा मन्त्रन्यासं समाचरेत् ॥ २७ ॥

आगमोक्तेन मार्गेश मुनिर्गृत्समदो मडान् ।

यकार सकलं राजन् देवतुल्योऽपि नित्यशः ॥ २८ ॥

ध्यात्वा गजाननं चित्ते पूजां यके स मानसीम् ।

स्थिरचित्तेन योगीशो गणेशस्य विधानवित् ॥ २८ ॥

मानस्यां स्थिरचित्तत्वं कारणं परमं मतम् ।

न वर्षाश्रमभागाश्च वर्तते नृपसत्तम ॥ ३० ॥

वर्षाश्रमयुतानां यात्रावर्षाश्रमरूपिणाम् ।

अधिकारः सदा शास्त्रे वर्तते स्थिरचेतसाम् ॥ ३१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोदले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽः लम्बोदर्यरिते गृत्समदनित्यकर्मवर्णनं नाम सप्तत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३७

५.३८ गृत्समदप्रोक्तमानसपूजाकथनं नामाष्टत्रिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

विघ्नेश वीर्याणि विचित्रकाणि सुमागर्षैर्बन्दिजनैः स्मृतानि ।

श्रुत्वा समुत्तिष्ठ गजानन त्वं ब्राह्मे जगन्मङ्गलं कुरुष्व ॥ १ ॥

अेवं मया प्रार्थितविघ्नराजश्चित्तेन योत्थाय बहिर्गणेशः ।

तं निर्गतं वीक्ष्य नमन्ति देवाः शम्भ्वाद्यो योगिमुभास्तथाऽऽढम् ॥ २ ॥

शौचादिकं ते परिकल्पयामि डेरम्भ वै दन्तविशुद्धिमेवम् ।

वस्त्रेण सम्प्रोञ्ज्य मुभारविन्दं देवं सभायां विनिवेशयामि ॥ ३ ॥

द्विजादिसर्वैरभिवन्दितं य शुकादिभिर्मोदसुमोदकाद्यैः ।

सम्भाष्य थावोऽय्य समुत्थितं तं सुमण्डपं डलय निवेशयामि ॥ ४ ॥

रत्नैः सुदीप्तैः प्रतिबिम्बितं तं पश्यामि चित्तेन विनायकं य ।

तत्रासनं रत्नसुवर्णयुक्तं सङ्कलय देवं विनिवेशयामि ॥ ५ ॥

सिद्ध्या य बुद्ध्या सड विघ्नराज पाद्यं कुरु प्रेमभरेण सर्वैः ।

तोयं सुवासै रचितं गृडाण चित्तेन दत्तं य सुभोष्णभावावम् ॥ ६ ॥

शुद्धेन वस्त्रेण गणेश पादौ सम्प्रोञ्ज्य दूर्वादित्तिरथयामि ।

चित्तेन भावप्रिय दीनबन्धो चित्तं विवीनं कुरु ते पदाब्जे ॥ ७ ॥

कर्पूरकैलादिसुवासितं तु सुकल्पितं तोयमथो गृडाण ।

आयम्य तेनैव गजानन त्वं कृपाकटाक्षेण विलोकयाऽऽशु ॥ ८ ॥

प्रवालमुक्ताङ्गलहारकाष्ठैः सुसंस्कृतं ल्यन्तरभावकेन ।

अनर्धर्मर्षं सङ्गलं कुरुष्व मया प्रदत्तं गणराज दुष्टे ॥ ९ ॥

शुद्धं त्रियुक्तं मधुपर्कमाद्यं सङ्कल्पितं भावयुतं गृडाण ।

तोयेन आयम्य विनायक त्वं भक्तांश्च भक्तेश सुरक्षयाशु ॥ १० ॥

द्रव्यैर्युतं यम्पकजातिकार्यैः तैलं मया कल्पितमेव दुष्टे ।

दत्तं गृडाणाऽऽशु विमर्द्यामि सर्वाङ्गमानन्दे सेवनाय ॥ ११ ॥

(Page भं. प अ. ३८ पान ८९)

देवं सुभोषणेन जलेन याऽङ्गं सर्वाद्यतीर्थाङ्गुलकेन दुष्टिद्वेम् ।

चित्तेन शुद्धेन य स्नापयामि स्नानं मया दत्तमथो गृडाण ॥ १२ ॥

ततः पयःस्नानमचिन्त्यभाव गृडाण तोयस्य तथा गणेश ।

पुनर्दधिस्नानमनामय त्वं प्रकल्पितं नाथ जलस्य याथ ॥ १३ ॥

ततो धृतस्नानमपारवन्ध सुतीर्थं विघ्नहर प्रसीद ।

गृडाण चित्तेन सुकल्पितं तु ततो मधुस्नानमथो जलस्य ॥ १४ ॥

सुशर्करायुक्तमथो गृडाण स्नानं मया कल्पितमेव दुष्टे ।

ततो जलस्नानमघापलन्तर्गणेश मायात्मवाराणाशु ॥ १५ ॥

सुयक्ष्णपङ्कस्थमथो गृडाण स्नानं परेशाधिपते ततश्च ।

कमण्डलौ सम्भवञ्च कुरुष्व स्नानं विशुद्धं परिकल्पितं ते ॥ १६ ॥

दुग्धेन सूक्तैर्मनसा सुतीर्थैः सम्पूज्य दूर्वादिविरल्यभावैः ।

सङ्ख्यातिगैर्मण्डलभूतब्राह्मणस्यत्यङ्कैस्त्वामभिषेययामि ॥ १७ ॥

ततः सुवस्त्रेण तु प्रोञ्छनं त्वं गृडाण चित्तेन मया सुकल्पितम् ।

ततो विशुद्धेन जलेन यायान्तमेव दुष्टे कुरु विघ्नराज ॥ १८ ॥

अग्नौ विशुद्धे प्रगृडाण वस्त्रे भौत्यातिगे ते मनसा मया वै ।

दत्ते परिच्छाद्य निजात्मदेहं ताभ्यां मयूरेश जनांश्च पालय ॥ १९ ॥

आयम्य विघ्नेश पुनस्त्वमेवं चित्तेन दत्तं सुभमुत्तरीयम् ।

भक्त्या गृडाण प्रतिपालयाऽऽशु नभो यथा तारकसंयुतं किम् ॥ २० ॥

यज्ञोपवीतं त्रिगुणस्वस्त्रुपं सौवर्णमेवं ल्यङ्गिनाथभूतम् ।

भावेन दत्तं गणनाथ तत्त्वं सौत्रं गृडाणोद्धृतिकारणाय ॥ २१ ॥

आथान्तमेवं मनसा कुरुष्व दत्तं मया तीर्थजलेन द्रुष्टे ।
 भावेन कामाडलवेन पाणि विश्वं प्रभो भेलकृतं सदा ते ॥ २२ ॥
 उद्यद्दिनेशाभमथो गृडाण सिन्दूरकं ते मनसा प्रदत्तम् ।
 सर्वाङ्गसंवेपनमादरात्त्वं डेरम्भ यित्तेन कुरुष्व पूर्णम् ॥ २३ ॥
 साडस्रशीर्षं मनसा मया त्वं दत्तं डिरीटे तु सुवर्णं वै ।
 अनन्तरतैः भयितं गृडाण ब्रह्मेश ते मस्तकशोभनाय ॥ २४ ॥
 विचित्ररतैः कनकेन द्रुष्टे युतानि यित्तेन मया परेश ।
 दत्तानि नानापदकुण्डलानि गृडाण शूर्पश्रुतिभूषणाय ॥ २५ ॥
 शुण्डाविभूषार्थमनन्ताभेलिन् सुवर्णं कञ्चुकमागृडाण ।
 रत्नैश्च युक्तं मनसा मया यदत्तं प्रभो तत् सकलं कुरुष्व ॥ २६ ॥
 सुवर्णरत्नैश्च युतानि सम्प्रकल्प्यैकदन्ताभरणानि द्रुष्टे ।
 गृडाण यूडाङ्गतिनी परेश समर्पिते ते रदशोभनार्थम् ॥ २७ ॥
 रतैः सुवर्णेन कृतानि यानि यत्वारिसङ्कुल्य गृडाण तानि ।
 सम्भूषय त्वं कटकानि नाथ यतुर्भुजेषु ख्यज विघ्नहारिन् ॥ २८ ॥
 विचित्ररतैः भयितं सुवर्णसम्भूतकं गृह्य मया प्रदत्तम् ।
 तथाङ्गुलिष्वेव यदङ्गुलीयं गणेश संशोभय तत्परेश ॥ २९ ॥
 रत्नैर्विचित्रैः भयितानि द्रुष्टे डेयूरकाणि ख्यथ कल्पितानि ।
 सुवर्णानि प्रमथाधिनाथ गृडाण दत्तानि तु बाहुषु त्वम् ॥ ३० ॥
 प्रवालमुक्ताङ्गुलरत्नजास्त्वं सौवर्णसूत्रैश्च गृडाण कण्ठे ।
 यित्तेन दत्ता विविधाश्च माला लृद्योदरे शोभय विघ्नराज ॥ ३१ ॥
 (Page भं. ५ अ. ३८ पान ९०)
 यन्द्रं ललाटे गणनाथ पूर्णं वृद्धिक्षयाभ्यां तु पिडीनमाधम् ।
 संशोभय त्वं वरसंयुतं ते भक्तिप्रियत्वं प्रकटीकुरुष्व ॥ ३२ ॥
 चिन्तामणिं चिन्तितं परेश लृद्देशगं कान्तिमयं कुरुष्व ।
 मणिं सदानन्दसुभ्रदं य विघ्नेश दीनानथ पालयस्व ॥ ३३ ॥
 नाभौ कृणीशं य सडस्रशीर्षं संवेष्टनैव गणाधिनाथ ।
 भक्तं सुभूषं कुरु भूषणेन दत्तं वरं तं सकलं परेश ॥ ३४ ॥

देशे कटौ रत्नसुवर्णयुक्तां काञ्चीं सुचितेन य धारयामि ।
 विघ्नेश ज्योतिर्गण्डीपिनीं ते पाळि प्रभक्तं कुरु मां दयाब्धे ॥ ३५ ॥
 गणेश ते रत्नसुवर्णयुक्ते मञ्जोरके नूपुरके तथैव ।
 सुकिङ्किणीनाद्युते सुबुद्ध्या सुपादयोः शोभय मे प्रदत्ते ॥ ३६ ॥
 छत्यादि नानाविधभूषणानि भक्तोच्छया मानसकल्पितानि ।
 सुभूषणाम्येव तवाङ्गकेषु रत्नादिधातुप्रभवानि ढुण्ठे ॥ ३७ ॥
 सुयन्त्रं रक्तममोघवीर्यं सुधर्षितं ज्यष्टसुगन्धमुष्णैः ।
 मया युतं कल्पितमेकदन्तं गृहाण ते त्वङ्गविलेपनार्थम् ॥ ३८ ॥
 लिम्बेषु वैचित्रमथाष्टगन्धैरङ्गेषु तेऽहं प्रकरोमि चित्रम् ।
 मां पाळि चित्तेन विनायक त्वं रक्तं ततो वर्तुलमेव भावे ॥ ३९ ॥
 आज्येन वै कुङ्कुमकेन रक्तान् सूक्ष्माक्षतांस्ते परिकल्पयामि ।
 भावे गण्डीपिनीं गृहाण पाळि भक्तान् सुभक्तिप्रिय दीनबन्धो ॥ ४० ॥
 गृहाण भोश्चम्पकमालतीस्थलपङ्कजान्यम्बुजपङ्कजानि ।
 मया प्रदत्तानि य मल्लिकाश्च गणेश पुष्पाणि य रक्तकानि ॥ ४१ ॥
 पुष्पोपरि त्वं मनसा गृहाण उरम्भ मन्दारशमीदलानि ।
 दत्तानि चित्तेन सुकल्पितानि सङ्ख्यातिगानि प्राणवाकृते ते ॥ ४२ ॥
 दूर्वाङ्कुरान् वै मनसा प्रदत्तान् पञ्चत्रिपत्रान्वितकार्द्रभूतान् ।
 श्वेतांश्च विघ्नेश्वर सङ्भयया त्वं लीनांश्च सर्वोपरि सङ्गृहाण ॥ ४३ ॥
 दशाङ्गभूतं मनसा मया ते धूपं प्रदत्तं गणराज याज्ञौ ।
 मां पाळि सौरभ्यकरं परेश सिद्ध्या य बुद्ध्या सह सङ्गृहाण ॥ ४४ ॥
 दीपं सुवर्त्यायुतमादरात्ते दत्तं मया मानसकं गृहाण ।
 विघ्नेश कर्पूरभवं गृहाण तैलादिसम्भूतममोघदृष्टे ॥ ४५ ॥
 भोज्यं तु लेख्यं गणराज पेयं योष्यं य नानाविधषड्रसाढ्यम् ।
 उरम्भ नैवेद्यमथो गृहाण सङ्कल्पितं पुष्टिपते ज्यपारम् ॥ ४६ ॥
 सुवासितं भोजनमध्यभागे जलं मया दत्तमथो गृहाण ।
 सदात्मतीर्थं मनसा गणेश पिबस्व विश्रादिकतृप्तिसिकारिन् ॥ ४७ ॥
 ततः करोद्धर्तनकं गृहाण सुगन्धयुक्तं भुभमार्जनाय ।
 सुवासितेनैव सुतीर्थजेन सुकल्पितं भक्तियुतं य ढुण्ठे ॥ ४८ ॥

आयम्य सर्वेश सुवासितं च दत्तं मया तीर्थजलं पिबस्व ।

सङ्कुल्य विघ्नेश ततः परं ते सम्प्रोञ्छनं उस्तमुभे करोमि ॥ ४८ ॥

द्राक्षादिरम्भाङ्गलयूतकानि भर्जूरकङ्कन्धुकदाडिमानि ।

स्वादेन युक्तानि मया गृडाण सङ्कुल्य दत्तानि कृत्वानि द्रुष्टे ॥ ५० ॥

पुनर्जलेनैव करादिकं क्षालयामि तेऽहं मनसा गाणेश ।

सुवासितं तोयमथो पिबस्व मया प्रदत्तं मनसा परेश ॥ ५१ ॥

अष्टाङ्गयुक्तं गणनाथ दत्तं ताम्बूलकं ते मनसा मया वै ।

(Page भं. ५ अ. ३८ पान ६१)

सुकुल्य विघ्नेश्वर सङ्गृडाण नाथासङ्कृतुङ्गविशोधनार्थम् ॥ ५२ ॥

ततो मया कल्पितके गाणेश मडासने रत्नसुवर्णयुक्ते ।

शमीशकापासाङ्कयुक्तवस्त्रैरनर्घ्यसञ्छादितके प्रसीद ॥ ५३ ॥

भक्त्या त्वदीयावरणं परेश सम्पूजयामि मनसा यथावत् ।

नानोपचारैः परमप्रियैस्तु त्वत्प्रीतिकामार्थमनाथबन्धो ॥ ५४ ॥

गृडाण लम्बोदर दक्षिणां तामसङ्ख्यभूतां मनसा प्रदत्ताम् ।

सुवर्णरत्नादिकमुष्यभूतां प्रभो जगत्कृष्णमिदं सुपाहि ॥ ५५ ॥

शशोपयारान्विविधान् गृडाण छत्राश्रजस्त्यादिकमादराद्भै ।

चित्तेन दत्तान् गणनाथ द्रुष्टे ह्यपारसङ्ख्यान् स्थिरजङ्गमांस्ते ॥ ५६ ॥

दानस्य नानाविधरूपकांस्ते दत्तान् मया वै मनसा गृडाण ।

गोभूमिकाद्यान् स्थिरजङ्गमांश्च डेरम्भ मां तारय मोडभावात् ॥ ५७ ॥

मन्दारपुष्पाणि शमीदलानि दूर्वाङ्गुरांस्ते मनसा ददामि ।

डेरम्भ लम्बोदर दीनपाल सङ्गृह्य भक्तं कुरु मां पदस्ते ॥ ५८ ॥

ततो उरिद्रामभिरं गुलालं सिन्दूरकं ते परिकल्पयामि ।

सुवासितं वस्तु सुवासभूतैर्गृडाण भ्रुमेश्वर शोभनार्थम् ॥ ५९ ॥

ततः शुकाद्याः शिवविष्णुमुष्यामराधिपाः शेषमुभास्तथान्ये ।

मुनीन्द्रकाः सेवकभावयुक्ताः सभासनस्थं प्रणमन्ति द्रुष्टिम् ॥ ६० ॥

वामाङ्गुळे भक्तियुता गाणेशं सिद्धिश्च नानाविधसिद्धिभिस्तम् ।

अत्यन्तभावेन सुसेवते तु मायास्वरूपा परमार्थभूता ॥ ६१ ॥

अश्वमेधं दक्षिणभागसंस्था बुद्धिः कलाभिश्च सुबोधिकाभिः ।
 विद्याभिरेवं भजते परेशा माया सुसाङ्ग्यप्रदश्चित्तरूपा ॥ ६२ ॥
 प्रमोदमुष्याः प्रभुपृष्ठभागे गणेश्वरं भावयुता भजन्ते ।
 भक्तेश्वरा मुद्रलशम्भुमुष्याः शुकाद्यस्तं स्म पुरो भजन्ते ॥ ६३ ॥
 गन्धर्वमुष्या मधुरं जगुश्च विश्वेशगीतं विविधस्वरूपम् ।
 नृत्यं कलायुक्तमथो पुरस्तात्त्र्यङ्गस्तथा ङ्यप्सरसो विशित्रम् ॥ ६४ ॥
 धृत्यादि नानाविधभावयुक्तैः संसेवितं विघ्नपतिं भजामि ।
 शित्तेन ध्यात्वा तु नीराजनं वै करोमि नानाविधदीपयुक्तम् ॥ ६५ ॥
 यतुर्भुजं पाशधरं गणेशं तथाऽकुशं वै दधतं च दन्तम् ।
 त्रिनेत्रयुक्तं ङ्यभयन्धरं तं मलोदरं चैकरदं गजास्यम् ॥ ६६ ॥
 सर्पोपवीतं गजकर्णधारं विभूतिभिः सेवितपादपद्मम् ।
 ध्याये गणेशं विविधप्रकारैः सम्पूजितं शक्तियुतं परेशम् ॥ ६७ ॥
 ततो जपं वै मनसा करोमि स्वमूलमन्त्रस्य विधानयुक्तम् ।
 असङ्ख्याभूतं गणराजउदस्ते समर्पयाम्येव गृडाणु द्वुष्टे ॥ ६८ ॥
 आरार्तिकं त्वेतदपारदीपं कर्पूरभूतं प्रकरोमि पूर्णम् ।
 शित्तेन लम्बोदर तत् गृडाणु ङ्यज्ञानध्वान्ताघडरं निजानाम् ॥ ६९ ॥
 गणेश वैश्वेश्वरकैः सुमन्त्रैः सुमन्त्रितं पुष्पदलप्रभूतम् ।
 गृडाणु शित्तेन मया प्रदत्तमपारवृत्त्या त्वथ मन्त्रपुष्पम् ॥ ७० ॥
 अनन्तवृत्त्या स्तुतिमेकदन्त विघ्नेश शित्तेन कृतां गृडाणु ।
 युक्तां श्रुतिस्मार्तभवैः पुराणैः सर्वैः परेशाधिपते मया वै ॥ ७१ ॥
 प्रदक्षिणा मानसकल्पितास्ता गृडाणु लम्बोदर भावयुक्ताः ।
 (Page भं. प अ. ३८ पान ६२)
 असङ्ख्याभूता विविधस्वरूपा दासान् सदा रक्ष भवार्णवाद्धे ॥ ७२ ॥
 नतिं ततो विघ्नपते गृडाणु साष्टाङ्गकाधां विविधस्वरूपाम् ।
 सङ्ख्याविहीनां मनसा कृतां ते सिद्ध्या य बुद्ध्या परिपालयाशु ॥ ७३ ॥
 न्यूनातिरिक्तं तु मया कृतं येदं ते तदर्थं मनसा गृडाणु ।
 दूर्वाङ्कुरान् विघ्नपते प्रदत्तान् सम्पूर्णमिवं कुरु पूजनं मे ॥ ७४ ॥
 क्षमस्व विघ्नाधिपते मदीयान् सदाऽपराधान् विविधस्वरूपान् ।

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे भा३ः लम्बोदर्यरिते गृत्समदप्रोक्तमानसपूजाकथनं नामाष्टत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ प.३८
(Page पं. प अ. ३८ पान ६३)

प.३८ गृत्समदप्रोक्तबाह्यपूजावर्णनं नामैकोनयत्वारिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शैल उवाच ।

बाह्यां पूजां गृत्समदकीर्तितां वद मे विभो ।
तेन मार्गेषु विघ्नेशं भजिष्यामि निरन्तरम् ॥ १ ॥

गार्ग्य उवाच ।

आदौ य मानसीं पूजां कृत्वा गृत्समदो मुनिः ।
यकार विधिवद्बाह्यां तां शृणुष्व सुभप्रदाम् ॥ २ ॥

दृष्टि ध्यात्वा गणेशानं परिवारादिसंयुतम् ।

नासिकारन्ध्रमार्गेषु बाह्यगं तं यकार सः ॥ ३ ॥

आदौ वैदिकमन्त्रं स गणानां त्वेति सम्मठन् ।

पश्चात् श्लोकं समुच्चार्य पूजयामास विघ्नपम् ॥ ४ ॥

गृत्समद उवाच ।

यतुर्बाहुं त्रिनेत्रं य गजास्यं रक्तवर्णकम् ।

पाशाङ्कुशादिसंयुक्तं मायायुक्तं प्रयिन्तये ॥ ५ ॥

आगच्छ ब्रह्मणां नाथ सुरासुरवरार्यित ।

सिद्धिबुद्ध्यादिसंयुक्तं भक्तिग्रहणलालस ॥ ६ ॥

कृतार्थोऽहं कृतार्थोऽहं तवागमनतः प्रभो ।

विघ्नेशानुगृहीतोऽहं सकृदो मे भवो भवेत् ॥ ७ ॥

रत्नसिंहासनं स्वामिन् गृडाणु गणनायक ।

तत्रोपविश्य विघ्नेश रक्ष भक्तान् विशेषतः ॥ ८ ॥

सुवासिताभिरदृभिश्च पादप्रक्षालनं प्रभो ।

शीतोष्णाभिस्ते करोमि गृडाणु पाद्यमुत्तमम् ॥ ९ ॥

सर्वतीर्थाहृतं तोयं सुवासितं सुवस्तुभिः ।
 आचमनं च तेनैव कुरुष्व गाणनायक ॥ १० ॥
 रत्नप्रवालमुक्ताद्यैरनघैः संस्कृतं प्रभो ।
 अर्घ्यं गृहाण छेरम्ब द्विरदानन तोषकम् ॥ ११ ॥
 दधिमधुघृतैर्युक्तं मधुपर्कं गजानन ।
 गृहाण भावसंयुक्तं मया दत्तं नमोऽस्तु ते ॥ १२ ॥
 पाद्ये च मधुपर्के च स्नाने वस्त्रोपधारणे ।
 उपवीते भोजनान्ते पुनराचमनं कुरु ॥ १३ ॥
 यम्पकाद्यैर्गाण्णाध्यक्ष वासितं तैलमुत्तमम् ।
 अब्यङ्गं कुरु सर्वेश लम्बोदर नमोऽस्तु ते ॥ १४ ॥
 यक्षकर्मकाद्यैश्च विघ्नेश भक्तवत्सल ।
 उद्धर्तनं कुरुष्व तं मया दत्तैर्महाप्रभो ॥ १५ ॥
 नानातीर्थजलैर्दृष्टे सुभोषणभावदुपकैः ।
 कमाङ्गलूढवैः स्नानं मया कुरु समर्पितैः ॥ १६ ॥
 कामधेनुसमुद्भूतं पयः परमपावनम् ।
 तेन स्नानं कुरुष्व त्वं छेरम्ब परमार्थवित् ॥ १७ ॥
 पञ्चामृतस्य मध्ये तु जलस्नानं पुनः पुनः ।
 कुरु त्वं सर्वतीर्थेन ब्रह्मकमाङ्गलूढवैः ॥ १८ ॥
 दधिधेनुपयोभूतं मलापहरणं परम् ।
 गृहाण स्नानकार्यार्थं विनायक दयानिधे ॥ १९ ॥
 सन्तोषकारकं द्रुष्टे घृतं धेनुसमुद्भवम् ।
 मलामलापघातार्थं तेन स्नानं कुरुष्व भोः ॥ २० ॥
 पूर्णं मधुरसोद्भूतं सरघासंस्कृतं मधु ।
 गृहाण स्नानकार्यार्थं विनायक नमोऽस्तु ते ॥ २१ ॥
 शङ्खो रससमुद्भूतां शर्करां मलनाशिनीम् ।
 गृहाण गाणनाथ त्वं तथा स्नानं समाचर ॥ २२ ॥
 यक्षकर्मकाद्यैश्च स्नानं कुरु गाणेश्वर ।
 आन्त्यं मलहरं शुद्धं सर्वसौगन्ध्यकारकम् ॥ २३ ॥

गाणपत्यैः पञ्चविधमयैः स्तोत्रैर्गाणाधिप ।
 स्तौमि त्वां तेन सन्तुष्टो भव भक्तिप्रदायक ॥ ५१ ॥
 ऐकविंशतिसङ्ख्याकां त्रिसङ्ख्यां वा गजानन ।
 प्रदक्षिणां गृहाण त्वं ब्रह्मब्रह्मेशभावात् ॥ ५२ ॥
 साष्टाङ्गां प्रणतिं नाथ ऐकविंशतिसम्मिताम् ।
 उरम्भ सर्वपूज्य त्वं गृहाण तु मया कृताम् ॥ ५३ ॥
 (Page भं. ५ अ. ३९ पान ९५)
 न्यूनातिरिक्तभावार्थं काञ्चित् दूर्वाङ्कुरान् प्रभो ।
 समर्पयामि तेन त्वं साष्टाङ्गां पूजां कुरुष्व मे ॥ ५४ ॥
 त्वया दत्तं स्वहस्तेन निर्मात्यं चिन्तयाम्यहम् ।
 शिष्यायां धारयाम्येव सदा सर्वप्रदं य तत् ॥ ५५ ॥
 अपराधानसङ्ख्यातान् क्षमस्व गणनायक ।
 भक्तं कुरु य मां द्रुण्डे तव पादप्रियं सदा ॥ ५६ ॥
 त्वं माता त्वं पिता त्वं वै सुदुत् सम्बन्धिकाद्यः ।
 त्वमेव कुलदेवश्च सर्वं त्वं मे न संशयः ॥ ५७ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिभिर्दोषवाङ्मानसैः कृतम् ।
 सांसर्गिकं य यत् कर्म गणेशाय समर्पये ॥ ५८ ॥
 आख्यं नानाविधं पापं मङ्गलं तल्लयं प्रजेत् ।
 गणेशपादतीर्थस्य मस्तके वन्दनात् किल ॥ ५९ ॥
 पादोदकं गणेशस्य पीतं नरेण तत्क्षणात् ।
 सर्वान्तर्गतजं पापं नश्यति गणनातिगम् ॥ ६० ॥
 गणेशोच्छिष्टगन्धं वै द्वादशाङ्गेषु योऽर्पयेत् ।
 गणेशतुल्यरूपः स दर्शनात् सर्वपापहा ॥ ६१ ॥
 यद्दि गणेशपूजादौ गन्धं भस्मादिकं यरेत् ।
 गणेशोच्छिष्टगन्धं तु नोयेत्तत्र विधिं यरेत् ॥ ६२ ॥
 द्वादशाङ्गेषु विघ्नेश नाममन्त्रेण चार्पयेत् ।
 तेन सोऽपि गणेशस्य समो भवति भूतले ॥ ६३ ॥

गणेश्वरं मूर्ध्नि यादौ ललाटे विघ्ननायकम् ।
 दक्षिणो कर्णमूले तु वङ्कतुण्डं समर्थयेत् ॥ ६४ ॥
 वामे कर्णस्थ मूले वै चैकदन्तं समर्थयेत् ।
 कण्ठे लम्बोदरं देवं हृदि चिन्तामणिं तथा ॥ ६५ ॥
 बाहौ दक्षिणोडे चैव डेरम्बं वामबाहुडे ।
 विकटं नाभिदेशे तु विनायकं समर्थयेत् ॥ ६६ ॥
 कुक्षौ दक्षिणभागे तु मयूरेशं समर्थयेत् ।
 वामकुक्षौ गणस्थं वै पृष्ठे स्वानन्दवासिनम् ॥ ६७ ॥
 सर्वाङ्गलेपनं शस्तं चित्रितं गन्धमष्टकैः ।
 गाणेशानां विशेषेण सर्वभद्रस्य कारणात् ॥ ६८ ॥
 भुक्तशेषं तु नैवेद्यं गणेशस्य भुनज्म्यजम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं नानापापनिवृत्तनम् ॥ ६९ ॥
 गणेशस्मरणेनैव करोमि कालपादनम् ।
 गाणपत्यैश्च संवासो गणानन सदाऽस्तु मे ॥ ७० ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 अेवं गृत्समदो विप्रश्चकार बाह्यपूजनम् ।
 त्रिकालेषु मङ्गयोगी सदा भक्तिसमन्वितः ॥ ७१ ॥
 तथा कुरु मङ्गीपाल गाणपत्यो भविष्यसि ।
 यथा गृत्समदः साक्षात्तथा त्वमपि निश्चितम् ॥ ७२ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मङ्गपुराणे
 पञ्चमे भाऽऽ लम्बोदर्यरिते गृत्समदप्रोक्तबाह्यपूजावर्णनं नामैकोनयत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.३९
 (Page भं. ५ अ. ४० पान ६६)

५.४० स्वानन्दलोकवर्णनं नाम यत्वारिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥
 अेल उवाच ।
 श्रुत्वा गृत्समदस्यैव यरितं सर्वदायकम् ।
 न तृप्तोऽहं मङ्गयोगिन् भवाम्यमृतपानवत् ॥ १ ॥

न गृत्समदतुल्यं तु पश्यामि ब्रह्मगोलके ।
 धन्योऽयं योगिनां मध्ये गाणपत्येषु मानद ॥ २ ॥
 अधुना वद योगीश गणेशलोकवर्णनम् ।
 कीदृशोऽयं गणेशस्य निजलोको विशेषतः ॥ ३ ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 अत्र ते कथयिष्यामि येतिहासं पुरातनम् ।
 मुद्रलस्य मुनेः संवादयुक्तं कपिलस्य वै ॥ ४ ॥
 ऐकदा मुद्रलो योगी गाणपत्याग्रणीर्नृप ।
 जगाम कपिलस्यैवाश्रमं गङ्गातटे स्थितम् ॥ ५ ॥
 प्रणम्य स जगादापि कपिलं उर्षसंयुतः ।
 कृत्वा करपुटे याङ्गिरस आदौ वराग्रणीः ॥ ६ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 साक्षाद्विष्णुस्वरूपस्त्वं शुक्ल सर्वार्थदायक ।
 गाणपत्येषु मुष्यस्त्वं साङ्ग्यानां परमा गतिः ॥ ७ ॥
 त्वदर्शनजपुण्येन कृतकृत्योऽहमञ्जसा ।
 कुलं धन्यं यशो विधा ज्ञानं मे तेऽद्य दर्शनात् ॥ ८ ॥
 अयं वदन्तमत्यन्तं कपिलस्तं ननाम य ।
 पूजयामास उर्षेण मुद्रलं भावभावितम् ॥ ९ ॥
 ततस्तं कपिलो योगी जगाद वचनं छितम् ।
 तात ते दर्शनेनाद्य पवित्रोऽहं य साम्प्रतम् ॥ १० ॥
 पूर्वाभक्तस्त्वमेवैको गणेशस्य मडामुने ।
 साक्षान् मुद्रल शस्त्रेशो गाणेशो नात्र संशयः ॥ ११ ॥
 यथा मुद्रशस्त्रेण शूर्पायित्वा पदार्थकान् ।
 नामरूपविडीनांश्च कुरुते मानवः परान् ॥ १२ ॥
 तथा त्वया मडायोगिस्तपसा योगसेवया ।
 अभिमानः समायूर्ण्यं कृतो मूलविवर्जितः ॥ १३ ॥
 नानायोगिन अयं तं योगेन स्वाभिमानकम् ।
 शूर्पायन्ति मडाभाग तथापि हृदि तिष्ठति ॥ १४ ॥

तेन त्वं मुद्रलो योगी जगत्येको विनिश्चितम् ।
 वयं न तादृशा वत्स ल्येकमार्गसमाश्रयात् ॥ १५ ॥
 त्वदीयकृत्याङ्गिरसं पुराणं सम्भविष्यति ।
 सर्वेषां मान्यमेकं तद्योगप्रदं न संशयः ॥ १६ ॥
 अभिमानेन युक्तानि पुराणानि विशेषतः ।
 शास्त्राणि नात्र सन्देहः कारणां शृणु मुद्रल ॥ १७ ॥
 ज्ञातं गुह्यं तत्तथापि सङ्गोप्य स्वमतं पुनः ।
 स्थापयित्वा विशेषेणाञ्जसा तथ्यं वदन्ति ते ॥ १८ ॥
 गाणेशभक्तः संस्त्वं तु तथापि गाणनाथकम् ।
 रडस्येन विशेषार्थं न करोषि कदाचन ॥ १९ ॥
 त्वदीयं वयनं श्रेष्ठं सर्वमान्यं न संशयः ।
 अभिमानेन छीनत्वाद्देदगुह्यप्रकाशकम् ॥ २० ॥
 त्वया कृतं पुराणं यत्तदान्त्यं प्रभविष्यति ।
 पुराणानां मडत् श्रेष्ठं मुद्रलं मुद्रलाकृति ॥ २१ ॥
 त्वयोक्तं निन्दयेद्यो वै भवेत् स निरथप्रदः ।
 अन्येत्यस्तु स्वयं मूर्ध्ना नरकेषु पतिष्यति ॥ २२ ॥
 वेदशास्त्रपुराणानां मुद्रलस्त्वत्कृतो मडान् ।
 ग्रन्थो भविष्यन् नूनं निरभिमानत्वकारणात् ॥ २३ ॥
 न मुद्रलसमो योगी न मुद्रलसमः कदा ।
 गाणपत्यो मडायोगी त्रिकालेषु विनिश्चितम् ॥ २४ ॥
 स्वागतं ते मडाभाग स्थीयतां मे प्रसन्निधौ ।
 त्वद्दर्शनेन संदृष्टो भवामि गाणप्रिय ॥ २५ ॥
 (Page भं. प अ. ४० पान ९७)
 कपिलेन मडायोगी सत्कृतस्तत्र भूमिप ।
 मुद्रलस्तत्र सान्निध्ये न्यवसद्भावसंयुतः ॥ २६ ॥
 अेकदा सुभमासीनं कपिलं योगिनां वरम् ।
 पप्रच्छ मुद्रलो लर्षात् विनयावनतोऽभवत् ॥ २७ ॥
 मुद्रल उवाच ।

स्वामिंस्त्वदीयगोळे स चिन्तामणिः समागतः ।
 पुत्रभावेन साक्षात्तु ब्रह्मणां नायकः परः ॥ २८ ॥
 त्वया भावेन सर्वेश आराधितो निरन्तरम् ।
 गुड्यं तस्य त्वमेवेळ जानास्यत्र न संशयः ॥ २९ ॥
 न त्वत्समो मडासिद्धः साक्षाद्विष्णुस्त्वमञ्जसा ।
 गाणपत्यः स्वयं योगी गाणेशजनकः पुनः ॥ ३० ॥
 परिपृच्छाम्यतस्त्वालं वद सर्वं मडाप्रभो ।
 भवादृशा जानानां तु तारणाय भवन्ति हि ॥ ३१ ॥
 स्वानन्दवसतिः स्वामिन् कीदृशी तत्र किं सुप्रम् ।
 विस्तारः कीदृशस्तस्याः केन योगेन लभ्यते ॥ ३२ ॥
 न कोऽपि तस्य लोकस्य जानाति त्वदृते परम् ।
 रडस्यं वद सर्वेश गाणपत्यस्य विस्तरात् ॥ ३३ ॥
 गार्थं उवाच ।
 अेवं पृष्टो मडासिद्धस्तं प्रडस्य प्रशंसयन् ।
 जगाद कपिलो उर्षाद्गाणपत्याग्राणीर्वयः ॥ ३४ ॥
 कपिल उवाच ।
 शृणु मुद्रल माडात्स्यं सङ्क्षेपेण ब्रवीम्यहम् ।
 स्वानन्दलोकगं पूर्णं सारं सर्वत्र सम्मतम् ॥ ३५ ॥
 गाणासुरं गाणाध्यक्षो उवाच परमदुर्जयम् ।
 गन्तुं समुधतस्तत्र निजलोके यदाऽभवत् ॥ ३६ ॥
 ततो मयाऽतिभक्त्या वै प्रार्थितो गाणनायकः ।
 उवाच मां वरं योगिन् वृणु दास्यामि मानद ॥ ३७ ॥
 ततश्चिन्तामणिं विप्र प्रणम्योयेऽतिदुःभितः ।
 वद स्वानन्दलोकस्य माडात्स्यं गाणनायक ॥ ३८ ॥
 नानालोकाः श्रुताः स्वामिन् न स्वानन्दं गजानन ।
 जानाति कोऽपि यत्र त्वं प्रभो वससि नित्यदा ॥ ३९ ॥
 चिन्तामणिरुवाच ।
 स्वानन्दं यच्च वेदेषु ब्रह्म योगीन्द्रसत्तम ।

तदेव मायया पूर्वं बभूव नगरं महत् ॥ ४० ॥

स्वसंवेद्येन योगेन लभ्यते नान्यथा क्वचित् ।

अथवा मे प्रताद्यैश्चोपासनेन मलामुने ॥ ४१ ॥

न जपैस्तपसा दानैर्नानाकर्मपरायणैः ।

लभ्यते निजलोको वै जानीहि मुनिसत्तम ॥ ४२ ॥

न तत्र विष्णुशम्भवाद्याः शुकाद्या योगिनोऽपरे ।

गच्छन्ति मार्गडीनत्वाद्गम्यः सम्मतः सदा ॥ ४३ ॥

यतुर्विधमथैर्त्सर्वैर्लभ्यते न कदाचन ।

अगम्यस्तेर्न सन्देहो मम लोको मलामते ॥ ४४ ॥

दशसाहस्रकं विप्र योजनानां प्रविस्तरः ।

अत उर्ध्वं च सर्वत्र तावन्मानः प्रकीर्तितः ॥ ४५ ॥

वर्तुलः सर्वतः सोऽपि स्वस्थाधारेण तिष्ठति ।

सदा ज्योतिर्मयः साक्षाज्ज्योतिषां ज्योतिरुच्यते ॥ ४६ ॥

न तत्र सगुणं सर्वं निर्गुणं नैव विद्यते ।

पुमान् नपुंसकं न स्त्री वर्तते मुनिसत्तम ॥ ४७ ॥

यतुर्विधेषु सर्वेषु नानाभावगतेषु च ।

स्वसंवेद्यं निजात्मस्थं संस्थितं मेऽत्र सन्निधौ ॥ ४८ ॥

यतुर्विधेषु सर्वेषु मायायुक्तमिह स्थितम् ।

सदा भ्रान्तं विजानीहि स्वस्वरूपं मलामते ॥ ४९ ॥

तेषु मोहविडीनं यत् साक्षिरूपं सदा स्थितम् ।

(Page भं. ५ अ. ४० पान ९८)

निर्गुणेन स्वभावेन सदा भाऽऽमयं परम् ॥ ५० ॥

तथोर्योगे निजानन्दो दृष्टिदलोकग एव सः ।

बभूव तत्र भक्त्या मे भक्त्यास्तिष्ठन्ति सन्निधौ ॥ ५१ ॥

मम लोके मलाभाग न क्षुधा न तृषादिकम् ।

सदा स्वानन्दभोगस्था वसन्ति मम सेवकाः ॥ ५२ ॥

न कृत्रिमं सुषुप्तं तत्र विद्यतेऽकृत्रिमं न हि ।

स्वानन्देन निमग्नस्ते सर्वं भुञ्जन्ति नित्यदा ॥ ५३ ॥

सगुणं तु सुभं सर्वे भुञ्जते निर्गुणं तथा ।
स्वानन्दसम्भवं तत्स्था ओककाले मडामते ॥ ५४ ॥
अत्र यत् संस्थितं सर्वं नानाभेदमयं मुने ।
तदेव ज्योतीरूपेण मम लोके प्रतिष्ठति ॥ ५५ ॥
अत्रैव न स्थितं यच्च निर्गुणं विप्र तत्र तत् ।
ज्योतीरूपेण मे लोके किल तिष्ठति सर्वदा ॥ ५६ ॥
स्वानन्दसम्भवं सर्वं तत्र तिष्ठति नित्यदा ।
मायया मेऽत्र लोकेऽतः सदाऽऽश्चर्यमयो बभौ ॥ ५७ ॥
सगुणो नैव विप्रेश सगुणं तत्र वर्तते ।
निर्गुणो न स नैर्गुण्यं वर्तते मे य लोकागम् ॥ ५८ ॥
सगुणैर्निर्गुणैर्दीनं वर्तते तत्र सर्वदा ।
अत आश्चर्यसंयुक्तो मम लोको विशेषतः ॥ ५९ ॥
न तत्राऽहं स्वभावश्च नाऽहं भावविवर्जितः ।
मम लोके मडायोगिन् सदा तिष्ठन्ति मत्प्रियाः ॥ ६० ॥
सगुणाऽमृतरूपं यद्भोगदं मृततुल्यकम् ।
निर्गुणाऽमृतरूपं यदमृते भोगकारकम् ॥ ६१ ॥
तयोर्योगे मडायोगिन्नमृतं स्वस्वरूपकम् ।
तन्मयः सागरस्तत्र स्वस्थाधारेण वर्तते ॥ ६२ ॥
मिष्टं नानाविधं तस्मान्निःसृतं सगुणात्मकम् ।
निर्गुणात्मकमेतस्माद्विष्णुसागर उच्यते ॥ ६३ ॥
स्वस्वरूपतात्मकं तत्र जलं रक्तस्वरूपकम् ।
तस्य नश्यति पानेन नैर्गुण्यं सगुणात्मकम् ॥ ६४ ॥
तस्माद्धारा समुद्भूता मधुधारा प्रकथ्यते ।
तया सगुणनैर्गुण्यं वर्तते तृप्तिसंयुतम् ॥ ६५ ॥
तत्राऽहं सिद्धिबुद्धिभ्यां सदा क्रीडामि मानद ।
ब्रह्मप्रियाद्यकास्तत्र गणा मे निवसन्ति हि ॥ ६६ ॥
शुण्डादादादिविहैश्च संयुतोऽहं सदा मुने ।

आत्मा सदाऽमृताधार उत्पत्तिस्थितिनाशकैः ।
 डीना वृद्धिक्षयादिभ्यो वदन्ति वेदवादिनः ॥ २३ ॥
 डिमर्थं भेद्युक्तं य सर्वदाऽऽत्मानमिच्छति ।
 तथा पश्यात्मवैशिष्ट्यं विरुद्धे सतिमानद ॥ २४ ॥
 कामयुक्तं ह्यसिपदेन द्वन्द्वस्थं कृतं सदा ।
 तेन मोहप्रभावेण परस्परद्वितं जगत् ॥ २५ ॥
 अतः सा शक्तिराप्याता कामदा सर्वमोहिनी ।
 असिद्धा विशेषज्ञ मडामाया मदीयिका ॥ २६ ॥
 भ्रामर्या भ्रामिका काऽपि शक्तिर्नात्र प्रदृश्यते ।
 त्वं पदस्थां मडामायां तां जानीहि प्रभावतः ॥ २७ ॥
 आधाराया मडायोगिन्नाधारान्या न विद्यते ।
 शक्तिः कुत्र ततः सापि तत्पदस्थाऽत्र कथ्यते ॥ २८ ॥
 कामदायाश्च का शक्तिः कामदान्या न विद्यते ।
 सर्वदा सर्वरूपसि पदमय्यापि सा बभौ ॥ २९ ॥
 तस्या मस्तकगं विद्धि लोकं मे स्वस्वरूपकम् ।
 मायया रचितं विप्र मया स्वानुभवात्मकम् ॥ ३० ॥
 तत्रागत्य मडाभक्तः पिबेदिक्षु समुद्रजम् ।
 जलं तेन स वै सद्यो ज्योतीरूपधरो भवेत् ॥ ३१ ॥
 भेदाभेदादिडीनश्च भूत्वा पश्यति मां ततः ।
 मदर्शनजयोगेन ब्रह्मभूतो भवेन्नरः ॥ ३२ ॥
 स्वेच्छया निजलोकस्थो यत्र तत्र स सञ्चरेत् ।
 सगुणो निर्गुणो भूत्वा सदा स्वानन्दगः परः ॥ ३३ ॥
 ततस्तस्य पुनर्भ्रान्तिर्न भवेन् मुनिसत्तम ।
 कल्पकोटिशतैर्वाऽपि निश्चितं वेदवादिभिः ॥ ३४ ॥
 मडालये यतुर्भेदा मयि चैकत्वमागताः ।
 verse 35 missing in the original
 अज्ञानेन युताः सर्वे पुनस्तान् संसृजाम्यहम् ॥ ३५ ॥
 अततो कथितं सर्वं मम लोकागमे मुने ।

सङ्क्षेपेणैव जानीहि मार्गडीनं सुसिद्धिदम् ॥ ३७ ॥

कपिल उवाच ।

त्वदीयोपासनं कृत्वा बलवस्ते गजानन ।

लोकं गच्छन्ति विघ्नेश तथा योगिन अेव य ॥ ३८ ॥

ब्रह्मभूताश्च ते ध्याताः कदाचिन्न पतन्ति येत् ।

तदा जगद्विदं स्वामिन् क्षीणरूपं भवेत् क्मात् ॥ ३९ ॥

पुनः पुनः सुस्रष्टा त्वं क्षीणो क्षीणो कथं प्रभो ।

पूर्वं विश्वमिदं नित्यमञ्जसा भाति भेलसि ॥ ४० ॥

श्रिन्तामशिरुवाच ।

यथाऽहं मायया विप्र युद्धकाले विशेषतः ।

भूत्वा ज्यनन्तरुपेण प्रयुद्धे विश्वपालनात् ॥ ४१ ॥

हत्वा दैत्यादिकान् सर्वान् पुनरेकस्वरूपधृक् ।

भवामि सर्वभावज्ञो लीलार्थमवतारधृक् ॥ ४२ ॥

तथा मायाभलेनैव नूतनं संसृजाम्यहम् ।

न न्यूनाधिकमेवेदं विश्वं भवति सर्वदा ॥ ४३ ॥

कपिल उवाच ।

ब्रह्मभूता नरा नार्यः स्वानन्दे संस्थिता बभूः ।

अनन्तास्ते प्रभक्त्या वै पुनः स्वानन्दगाभिः ॥ ४४ ॥

तेषां वासः सदा तत्र नगरं नियतं प्रभो ।

सङ्घीर्णता भवेन्नूनं कुत्र तिष्ठन्ति तद्गद ॥ ४५ ॥

श्रिन्तामशिरुवाच ।

स्वानन्दे कल्पपर्यन्तमवसन्नित्यमादरात् ।

महालये समुत्पन्ने मद्देले सङ्गता बभूः ॥ ४६ ॥

मया भिन्नं कृतं सर्वं युगादौ मुनिसत्तम ।

युगान्ते योगभावेन मद्रूपं भवतीत्यहो ॥ ४७ ॥

मद्देले योगभावेनाज्ञानेनैव समागताः ।

सा योगनिद्रा विप्रेन्द्र मदीया कथ्यते भुवैः ॥ ४८ ॥

स्वानन्दस्था जनाः सर्वे ज्ञानयुक्ता मदीयके ।

देवेन्द्रास्त्वां परित्यज्यान्त्यान् ब्रह्मप कथं वद ॥ ३ ॥

श्रिन्तामशिरुवाच ।

मया सृष्टं जगत् सर्वं नानाभावमयं मुने ।

नानाभावयुताः सर्वे न भजन्ते तु मां सदा ॥ ४ ॥

यतुर्णां देवमुष्यानां कृत्वा भजनमुत्तमम् ।

तेन शुद्धान्तरात्मानो मां भजन्ते ततः परम् ॥ ५ ॥

अन्यथ शृणु मे वाक्यं मया माया प्रकाशिता ।

सर्वश्रेष्ठतमं मां ते न जानन्ति प्रमोडिताः ॥ ६ ॥

यदाऽहं मायया विप्र छादयामि न मे वपुः ।

तदा मोहविहीनाश्चेच्छ्रेष्ठ मां प्रवन्दति य ॥ ७ ॥

मया नानावताराश्च कृतास्त्रैलोक्यगेषु वै ।

देवादीनां प्रगोक्षेषु तादृशं मां वदन्ति ते ॥ ८ ॥

अग्रपूज्यत्वमेवं यत् सर्वपूज्यत्वमञ्जसा ।

शिवेन दत्तमस्मै तद्गणेशाय वदन्ति ते ॥ ९ ॥

मायया मोडिता मे मां पार्वतीमलसम्भवम् ।

शिवपुत्रं शिवेनैव स्थापितं प्रवदन्ति ते ॥ १० ॥

शिवगणेश्वरुपोऽयं मुक्तिं दातुं न य क्षमः ।

कार्यसिद्धिस्वभावेन कामपूरो गणेश्वरः ॥ ११ ॥

धत्यादिभावा बलवो मया विप्र प्रकाशिताः ।

कीडार्थं तेन मां त्यक्त्वा श्रेष्ठं जानन्ति यापरम् ॥ १२ ॥

नो येत् स्वानन्दगाः सर्वे भवन्त्यत्र न संशयः ।

निर्मोडात् कल्पपर्यन्तं जगन्नैव प्रवर्तते ॥ १३ ॥

अन्यथ कर्मणा सर्वं ब्रह्मभाण्डं जनसंयुतम् ।

नानाभावात्ममोहस्थं भवतेऽनेकनिश्चयात् ॥ १४ ॥

अन्ते मदीयभावस्था भवन्ते शुद्धयेतसः ।

वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञाः स्वयमेव मडामुने ॥ १५ ॥

अहं साक्षाद् बुद्धिपतिः कृत्वा बुद्धेश्च यालनम् ।

गोपयामि गणेशस्य स्वरूपं देहिनां हृदि ॥ १६ ॥

तेन मां नैव जानन्ति जना परमगं कदा ।
 विवेकमार्गं ते तत्र वदामि शृणु यत्नतः ॥ १७ ॥
 कृते मां पूर्णभावेन भजन्ते सर्वमानवाः ।
 अज्ञानावरणैर्हीनाः श्रेष्ठं ते प्रवन्दति हि ॥ १८ ॥
 त्रेतायां पादहीनेन मां भजन्ते नरा मुने ।
 पञ्चायतनभावेन पञ्च श्रेष्ठान् वदन्ति ते ॥ १९ ॥
 तत्र सर्वेषु साम्येन मां भजन्ते न संशयः ।
 यर्तुर्भ्यः श्रेष्ठभावाप्यं ज्ञानं नष्टं मदीयकम् ॥ २० ॥
 द्वापरे द्विपदा हीनं मां भजन्ते सुरादयः ।
 वदन्ति न्यूनरूपं तु यर्तुर्भ्यः शङ्करात्मजम् ॥ २१ ॥
 वेदशास्त्रे पुराणेषु श्रेष्ठं जानन्ति मानवाः ।
 मोडेन युगमानेन मां न्यूनं प्रवदन्ति ते ॥ २२ ॥
 सर्वं ब्रह्मेति वेदेषु कथितं तत्र किं भवेत् ।
 सत्ता समानरूपा तु तथाऽयं गणनायकः ॥ २३ ॥
 कलौ त्रिपादहीनेन मां ज्ञानेन भजन्ति ते ।
 वदन्ति वै नरास्तत्र मलजोऽयं गजाननः ॥ २४ ॥
 शिवस्य वरदानेनाग्रपूज्योऽयं गणेश्वरः ।
 सर्वपूज्यो यथा दैत्या जन्तवो वरसंयुताः ॥ २५ ॥
 सर्वं ब्रह्मेति वेदेषु कथितं तेन विघ्नपः ।
 (Page भं. प अ. ४२ पान १०३)
 वर्णितोऽयं शिववरभलेनैव मुनीन्द्रैः ॥ २६ ॥
 स्वसत्तासंयुतो देवो नाऽयं चिन्तामणिः कदा ।
 शिवभक्तिभलेनाद्यो वरयुक्तो भवूव उ ॥ २७ ॥
 कल्पिप्रान्ते मुने लोका न भजिष्यन्ति मां कदा ।
 ऐकपादमयी भक्तिर्नाशं यास्यति निश्चितम् ॥ २८ ॥
 मतभेदेन मोडेनाद्यौ मां त्यक्त्वा विशेषतः ।
 शिवविषण्वादिभ्यो सर्वे भजन्ते त्वग्रपूज्यकान् ॥ २९ ॥

सर्वपूज्याग्रपूज्यत्वं नष्टं भवति मे ततः ।
 अन्ते विद्ययुताः सर्वे नरकेषु पचन्ति वै ॥ ३० ॥
 युगमानप्रसिद्ध्यर्थं कृतं मेऽत्र मडामुने ।
 कर्माकर्मविकर्माणि स्थापितानि विभागशः ॥ ३१ ॥
 न करोमि यदाऽहं येत्तदा मे वरदानकम् ।
 कर्मस्यश्च युगेत्यश्च निष्कलं भवतीत्यहो ॥ ३२ ॥
 नरकाद्य आभ्याताः स्वर्गाश्चैव मडामुने ।
 भवन्ति निष्कलाः सर्वे तदर्थं ज्ञेयाम्यहम् ॥ ३३ ॥
 शुभाशुभमयं सर्वं मया स्ववरदानतः ।
 स्थापितं तेन मोडेन मां न जानन्ति मूलगम् ॥ ३४ ॥
 अतस्ते सर्वमाभ्यातं मदीयं चेष्टितं मडत् ।
 मा संशयं मुने त्वं तु कुरु मां भज भावतः ॥ ३५ ॥
 कपिल उवाच ।
 अवेमुक्त्वा गणेशानो मामन्तर्धानमाकरोत् ।
 अहं भेदसमायुक्तो हृदये तमलोकयम् ॥ ३६ ॥
 मयाऽसौ स्थापितश्चिन्तामणिर्विप्र परेश्वरः ।
 पूजयामि भजे नित्यं भक्तिभावसमन्वितः ॥ ३७ ॥
 अतस्ते कथितं सर्वं रक्षस्यं तस्य धीमतः ।
 लोकस्य तेन यत् प्रोक्तं भज तं भक्तिसंयुतः ॥ ३८ ॥
 त्वं साक्षाद्गणपत्यश्च देहधारी न संशयः ।
 तवदर्शनमात्रेण सर्वे पूता भवन्ति य ॥ ३९ ॥
 गार्ग्य उवाच ।
 श्रुत्वैवं मुद्गलो योगी मडत् स्वानन्दलोकगम् ।
 माडात्म्यं विस्मितो भूत्वा प्राणनाम मडामुनिम् ॥ ४० ॥
 चिन्तामणिं समभ्यर्थ्यं प्रणम्य कपिलं पुनः ।
 मुद्गलः स्वाश्रमं राजन् प्रययौ गणपे रतः ॥ ४१ ॥
 अत्रं ते सर्वमाभ्यातं भज तं भावसंयुतः ।
 अनेन जडदेहेन स्वानन्दं लभसे नृप ॥ ४२ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवमुक्त्वा मडीपालमैलं गाऽर्घ्यो मडामुनिः ।

अनुज्ञातश्च भूपेन ययौ स्वस्याश्रमं विधे ॥ ४३ ॥

अैलोऽपि गाऽराजं तं लक्षसंज्ञं निरन्तरम् ।

सेव्यस्वानन्दगो भूत्वा भजते तं प्रजापते ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽडे लम्बोदर्यरिते चिन्तामण्यन्तर्धानवर्णनं नाम द्वियत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.४२

५.४३ लक्तिमार्गवर्णनं नाम त्रियत्वारिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽलं कृतकृत्योऽलं श्रुत्वा स्वानन्दशं कथाम् ।

विस्मितो योगिराजेश्च न समं तस्य विधते ॥ १ ॥

अधुना ब्रूहि मे सर्वं यश अैलस्य लक्तिजम् ।

गाऽर्घ्येण नृपशार्दूल उपदिष्टः किमाचरत् ॥ २ ॥

गाऽशेलोकगः सोऽपि बभूव वद तत्कथम् ।

अत्र तत्र गाऽशानं भजते कथमाच्यते ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।

गाऽर्घ्येण नृपवर्यश्च गाऽपत्येन शिक्षितः ।

गाऽपत्येन मार्गेणामजत्तं गाऽनायकम् ॥ ४ ॥

स्कन्देन स्थापितस्तत्र लक्ष्मो नाम गजाननः ।

तं नित्यं सेवयामासानचभावेन विघ्नपम् ॥ ५ ॥

न गाऽशात् परं किञ्चिज्जानाति नृपसत्तमः ।

अेकनिष्ठः स्वभावेनाभजत्तं लक्षविघ्नपम् ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

अेकनिष्ठात्मिकां लक्तिं वद मेऽन्यां य मुद्रल ।

यथा विघ्नेश्वरः साक्षात् सन्तुष्टो जायते नृणाम् ॥ ७ ॥

मुद्रल उवाच ।

पञ्चायतनपूजां वै तथाग्नेः सेवनं परम् ।
 द्विजानां नित्यमेतत्ते कथितं सर्वसम्मतम् ॥ ८ ॥
 विघ्नरूपं मलाघोरं परत्रैल य बन्धकम् ।
 ब्रह्ममार्गस्य संरोधकारकं विद्धि सर्वदा ॥ ९ ॥
 तं जयेद्विघ्नराजस्य पूजनेन नरोत्तमः ।
 विद्यार्थं शङ्करं सोऽपि पूजयेन्नित्यमादरात् ॥ १० ॥
 यशोर्थं केशवं यैवारोग्यार्थं रविमञ्जसा ।
 सौभाग्यार्थं नरस्तद्भूत् पूजयेज्जगदम्बिकाम् ॥ ११ ॥
 अग्निं ङोमादिमार्गेण पूजयेत् कर्मसिद्ध्ये ।
 देवादीनां विभागार्थं सर्वेषां तोषकारकम् ॥ १२ ॥
 अथैव मत्वा तु यो मर्त्यः करोति सेवनं सदा ।
 स्वधर्मस्य प्रजानाथ ब्रह्मार्पणतया किल ॥ १३ ॥
 अथवा कामनायुक्तः स येत्तदपि तादृशम् ।
 कुर्यात् कर्माङ्गदेवेभ्यः समर्प्य सकलां क्रियाम् ॥ १४ ॥
 सर्वे समानरूपाश्च तस्य प्रोक्ताः प्रजापते ।
 स्वधर्माचरणं श्रेष्ठे जानीते सर्वसौख्यदम् ॥ १५ ॥
 तत्र विघ्नेश्वरं साक्षान् मध्ये संस्थाप्य सर्वदा ।
 षडशाब्दां विषगुमेव त्वाग्नेय्यां शम्भुं प्रपूजयेत् ॥ १६ ॥
 नैरृत्यां जगदम्बां च वायव्यां रविमादरात् ।
 पञ्चायतनभावेन पूजयेत् पञ्च देवताः ॥ १७ ॥
 सर्वेषां पूज्यभावाद्देवैर्वाग्नेय्यं पूज्यं भावतः ।
 ज्येष्ठराजस्वरूपस्य मध्ये तिष्ठति विघ्नपः ॥ १८ ॥
 अथवा पञ्चदेवेषु मन्त्रं गृह्य स्वभावजम् ।
 ओकस्य तस्य मध्ये स स्थापनं कुरुते स्वयम् ॥ १९ ॥
 सर्वं कलांशरूपस्थं पञ्चायतनकस्य वै ।
 पूजितेषु प्रजानाथ पञ्चसु पूजितं जगत् ॥ २० ॥
 देवेन कार्यसिद्ध्यर्थं नाना देवाः कृताः पुरा ।
 ते सर्वे तत्स्वरूपस्य पूजनीया नरेण वै ॥ २१ ॥

धयं सर्वात्मिका भक्तिः कथिता य प्रजापते ।
 स्वेष्टभावेन सर्वत्र परात्तत् ध्यानकारणात् ॥ २२ ॥
 अधुना शृणु दक्ष त्वमेकनिष्ठां मडाद्भुताम् ।
 स्वल्पकालेन भक्तस्य सिद्धिदां परमप्रियाम् ॥ २३ ॥
 स्वस्येष्टदेवतायां तु विश्वं सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
 तस्य पूजनमात्रेण सर्वं सम्पूजितं भवेत् ॥ २४ ॥
 अनन्तरूपभावेन सर्वत्र कलया स्वयम् ।
 तिष्ठति पूजनं तेषां न भवेद्देहधारिणाम् ॥ २५ ॥
 यरायरमयो देवः पूजनीयं यरायरम् ।
 (Page भं. प अ. ४३ पान १०५)
 केनाऽपि तत्र विप्रेन्द्र भवेद्यासङ्गभ्यामावतः ॥ २६ ॥
 यरायरं पूजितं येत्तदपि तस्य रोमगम् ।
 ब्रह्माण्डकूटमेवेदं वदन्ति मुनयोऽपरे ॥ २७ ॥
 यस्य रोमाञ्चरन्ध्रेषु ब्रह्माण्डानां छि कोटयः ।
 अतः सम्पूण्ड्रिष्ठस्य पूजनं न भवेत् कदा ॥ २८ ॥
 भक्तवात्सल्यभावार्थं देहधारी भवूव उ ।
 देवस्तस्य भवेत् सर्वं पूजनेन सुपूजितम् ॥ २९ ॥
 अनेन निश्चयेनैव पूजयेत् स्वेष्टदेवतम् ।
 अन्येषां क्षोभतोषौ स सदा नेच्छति येतसा ॥ ३० ॥
 नान्यान्निन्देन्न वै दक्ष स्तुयाद्वैकत्यमाश्रितः ।
 स्वेष्टदेवपरो भूत्वा भक्तिं कुर्याद्विशेषतः ॥ ३१ ॥
 नरो विघ्नेश्वरेणैव सदा युक्तं प्रजापते ।
 स्वेष्टदेवं समापूज्य सिद्धिं स लभते पराम् ॥ ३२ ॥
 ऐकनिष्ठा मडाभक्तिर्न भवेत्तत्र षण्डिता ।
 तत्र मार्गं प्रवक्ष्यामि सर्वसंशयनाशनम् ॥ ३३ ॥
 यथा स्वशाभया संयुक्तं सन्ध्यादिकमाथरेत् ।
 तथाऽग्रपूज्यभावेन पूजयेद्गणनायकम् ॥ ३४ ॥

સર્વેષામાદિપૂજ્યોડયં સર્વાદૌ વેદવાદતઃ ।
 અન્યથા વેદવૈરુઘ્યાત્ સકલા નશ્યતિ ક્રિયા ॥ ૩૫ ॥
 શિવવિષ્ણુમુખાદીનામગ્રપૂજા ન વિદ્યતે ।
 સર્વાદૌ તેન તે ત્યાજ્યા ન ત્યાજ્યોડયં ગજાનનઃ ॥ ૩૬ ॥
 અન્યથ્ય શ્ૃણુ મે વાક્યં સર્વેભ્યઃ કૃલદાયકઃ ।
 ગણેશો નાત્ર સન્દેહઃ સિદ્ધિબુદ્ધિસમન્વિતઃ ॥ ૩૭ ॥
 ધર્માર્થકામમોક્ષાશ્ચ બ્રહ્મભૂતત્વમગ્જસા ।
 સિદ્ધ્યધીનં પ્રજાનાથ પગ્ચકં વેદવાદતઃ ॥ ૩૮ ॥
 કર્તા બુદ્ધ્યા સમાયુક્તઃ સ્વેષ્ટદેવસ્તયા યુતઃ ।
 બુદ્ધ્યધીનં જગત્ સર્વં જ્ઞાનં દેહાદિકં પરમ્ ॥ ૩૯ ॥
 તયોઃ સ્વામી ગણેશાનો બ્રહ્મણસ્પતિવાચકઃ ।
 સર્વાદૌ તમસમ્પૂજ્ય નારકી સ ભવેન્નરઃ ॥ ૪૦ ॥
 યદા ગણપતિર્દક્ષ સર્વાદૌ પૂજિતો ન ચેત્ ।
 પતિપ્રતે સિદ્ધિબુદ્ધી તત્ર નૈવાગમિષ્યતઃ ॥ ૪૧ ॥
 સર્વસિદ્ધિવિહીનશ્ચ ભવેત્ દુર્બુદ્ધિસંયુતઃ ।
 દેહાન્તે નરકેષ્વેવ સ પચેન્નાત્ર સંશયઃ ॥ ૪૨ ॥
 શિવવિષ્ણુમુખાનાં સ જ્યેષ્ઠશ્ચૈવ પ્રકીર્તિતઃ ।
 તસ્યોલ્લડ્ઘનમાત્રેણ ભંશયિષ્યન્તિ દેવતાઃ ॥ ૪૩ ॥
 યથા ગણપતિદ્વેષાદ્ભવિં વૈષ્ણવમુત્તમમ્ ।
 નરકેષુ નિબદ્ધ્યૈવોદ્યતો વિષ્ણુર્ભભૂવ હ ॥ ૪૪ ॥
 સન્ધ્યાદિ કર્મવચ્ચાયં સર્વાદૌ સમ્મતો બુધૈઃ ।
 તસ્ય પૂજનમાત્રેણૈકનિષ્ઠા નૈવ ખણ્ડિતા ॥ ૪૫ ॥
 ગણેશ એકનિષ્ઠસ્તદા ગણપતિઃ સદા ।
 એકઃ પૂજ્યો ન સન્દેહોડન્યેષામાવશ્યખણ્ડનાત્ ॥ ૪૬ ॥
 એકનિષ્ઠસમા ભક્તિર્વિદ્યતે નૈવ નિશ્ચિતમ્ ।
 બ્રહ્મ નાનાવિધં તેન વિશ્વં ભક્ત્યા પ્રપૂજિતમ્ ॥ ૪૭ ॥
 જગદ્બ્રહ્મયુતો દેવઃ સ્વેષ્ટઃ સમ્પૂર્ણભાવતઃ ।
 પૂજિતસ્તેન ભવતિ સન્તુષ્ટે સકલં સદા ॥ ૪૮ ॥

अेकनिष्ठो यथा भक्तस्तथा देवोऽपि मानद ।

अेकभक्ताश्रितो भूत्वाऽभवत्तत्रैव संस्थितः ॥ ४९ ॥

अेतत्ते कथितं दक्ष भजनं त्रिविधं मया ।

अनेन भक्तिमार्गोऽण् वाञ्छितं लभते नरः ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽडे लम्बोदर्यरिते भक्तिमार्गवर्णनं नाम त्रियत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.४३

(Page पं. ५ अ. ४४ पान १०६)

५.४४ ध्यानदूर्वादिपूजाविधिवर्णनं नाम यतुश्चत्वारिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवमैलः स राजर्षिरिकनिष्ठापरायणः ।

गणेशमभजन्नित्यं यथा गुत्समदस्तथा ॥ १ ॥

ध्यात्वा गजननं देवमेकान्ते तद्गताऽपिलः ।

मानसे राज्यभोगे स निःस्पृहः सम्भ्रभूव ७ ॥ २ ॥

पुत्रे राज्यं परित्यज्य पूजयित्वा गजननम् ।

ध्यानयुक्तः स्वभावेनातिष्ठत्तत्रैव नित्यदा ॥ ३ ॥

दक्ष उवाच ।

गणेशस्य ध्यानमैलकृतं मे वद साम्प्रतम् ।

तथाऽहं ध्यानसंयुक्तो भजिष्यामि निरन्तरम् ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

यथैलो नृपवर्यः स गाऽर्थाङ्गतात्वा गणेश्वरम् ।

अभजत् ध्यानयुक्तश्च तत् ध्यानं शृणु मानद ॥ ५ ॥

अैल उवाच ।

नमामि विघ्नेश्वरपादपङ्कजं सुयिहितं थापिलदं निजात्मनाम् ।

ध्वजासिपद्माभयवज्जलाञ्छनैः परश्वधेनैव सुकोमलं परम् ॥ ६ ॥

सुरक्तपादाङ्गुलकैः सुकोमलैर्नभप्रभाताम्रतया सुराजितम् ।

सुगुल्कयुक्तं मृदुमांसलं मडन् मोडं डरेत् तत्तिमिरं वृद्धिं स्थितम् ॥ ७ ॥

जङ्घे परे रक्तसुभामये ततो ध्यायामि मांसेन युते सुकोमले ।
तज्जानुनी मांसलके सुरोमभिराडोमलैर्वडशिषैः सुसंवृते ॥ ८ ॥

उरु सुमांसेन समावृतौ परौ रम्भासमानौ सुविराजितौ तथा ।
रक्तौ वृदा यिन्तनमात्रभावतो भक्तिप्रदौ विघ्नडरस्य यिन्तये ॥ ९ ॥

कटि सदा मांसलरक्तरञ्जितां सुवर्तुलां मध्यमभागसंश्रिताम् ।
गणेश्वरस्यैव तु यिन्तयाम्यलं सदा सुभानन्दकरस्य नित्यदा ॥ १० ॥

वस्त्रं सुरक्तं वृद्धिं यिन्तयाम्यलमनन्तमौल्यं कटिभागसंस्थितम् ।
नाभिं सुवृत्तां परमश्रिया युतां शेषस्य संवासकरीं तु यिन्तये ॥ ११ ॥

मडोदरं मांसलभावसंयुतं सुरोमयुक्तं प्रभया विराजितम् ।
विचिन्तयेऽडं सकलप्रकाशकं त्रयीप्रमूलं परमव्ययं परम् ॥ १२ ॥

श्रीवक्तुण्डस्य विशालरूपकं वक्षस्तथा रक्तमयं सुमांसलम् ।
रक्तं स्तनाभ्यां वृद्धयं तु यिन्तये यिन्तामणिं तत्र सुभ्रप्रदं परम् ॥ १३ ॥

कण्ठं त्रिरेणायुतमेव मांसलं रक्तं गणेशस्य य तेजसा युतम् ।
स्कन्धौ वृषस्कन्धसमौ सुकोमलौ ध्यायामि यित्ते सततं सुरक्तौ ॥ १४ ॥

भाडू सदा मांसलकौ प्रभासितौ स्वानन्दनाथस्य मनोऽतिसौष्यदौ ।
डस्तौ तथा रक्तसुतेजसा युतौ वामौ वृदा दक्षिणकौ तु यिन्तये ॥ १५ ॥

कराङ्गुलीर्विशतिकाः सुवर्तुला नभैः सुरक्तैश्च सुतेजसा युताः ।
गणेश्वरस्यैव वृद्धिं प्रयिन्तये स्वभक्तारक्षाकरिकाः सुभूषिताः ॥ १६ ॥

भुभं तु शुण्डायुतमेव यिन्तये त्रिनेत्रयुक्तं परमप्रकाशकम् ।
सद्वैकदन्तस्य य तीक्ष्णदन्तकं स्वभक्तकान् प्रेमरसेन सौष्यदम् ॥ १७ ॥

कण्ठौ विशालौ वृद्धिं यिन्तये परौ भक्त्याय निष्कामसुकामदौ तथा ।
शूर्पाङ्गती यञ्चलभावधारिणौ विघ्नेश्वरस्यैव य वेदरूपिणौ ॥ १८ ॥

कपोलकौ षट्पदरूपधारिभिर्भुनीश्वरैर्ब्रह्ममदद्रवार्थिभिः ।
सुसंवृतौ नाड्युतैर्निरन्तरं गणेश्वरस्यैव वृदा विचिन्तये ॥ १९ ॥

भावं सुतेजोयुतमेव यिन्तये श्रीद्विष्टिराजस्य निशाकरस्थलम् ।

(Page भं. प अ. ४४ पान १०७)

रक्ताष्टगन्धैश्च सुचित्रितं प्रभोर्भिन्दुप्रयुक्तं त्वथ तण्डुलैर्युतम् ॥ २० ॥

डेशैः समाख्यादितमस्तकं तथा सञ्चिन्तये विघ्नविनाशकारिणः ।
 अहमाहमूले प्रभुमस्तकाश्रिते कुम्भस्थले अहमवरस्य सौष्ये ॥ २१ ॥
 गणेशदेवं परिचिन्तयाम्यहं सुभूषणैर्भूषितकं विचित्रकैः ।
 अनर्घमूष्यैश्च सुवस्त्रकैस्तथा सुशोभितं अहमवरस्य सर्वदा ॥ २२ ॥
 विचित्रगन्धैः परिलेपितं तथा सुचित्रितं भक्तवरैः सुयोगिभिः ।
 गाणाधिपं साधु हृदि स्थितं सदा विचिन्तयेऽहं निजभक्तिवालसम् ॥ २३ ॥
 पाशाङ्कुशाद्यैश्च सुसंस्तुतं परं दृष्टिद्वे प्रमोदादिभिरेव नित्यदा ।
 गणेश्वरं दवेवरैस्तथोन्दुरराजेन पूज्यं च सुचिन्तये हृदि ॥ २४ ॥
 वेदैः पुराणैः स्मृतिभिश्च शास्त्रकैः स्तोत्रैः स्तुतं देहधरैर्विचिन्तये ।
 अहमप्रियाद्यैश्च गाणैरसङ्ख्यकैर्भक्त्या तथा मुद्रलमुष्यकैः परम् ॥ २५ ॥
 सर्वाङ्गसंशोभनरूपयुक्तया सिद्ध्या गणेशं परिचिन्तये हृदि ।
 संसेवितं वामगया सुशक्तिभिः सिद्ध्यादिभिः संवृतया स्वमायया ॥ २६ ॥
 बुद्ध्या कलाभिश्च सुसेवितं तथा विद्याभिराराद्राणनायकं हृदि ।
 सर्वाङ्गसंशोभनया स्वमायया सञ्चिन्तये दक्षिणाभागाभूषया ॥ २७ ॥
 लक्ष्मिणा लाम्बेन च विघ्ननायकं संसेवितं शोभनशोभनेन तु ।
 सञ्चिन्तये पुत्रवरेण सर्वदा अहमेश्वरं भक्तजनैः स्वधामगैः ॥ २८ ॥
 अनन्तमन्त्रैः कथितं स्वरूपकं विचिन्तये वक्तुमशक्यभावतः ।
 हृदि स्थितं ध्यानसुलोचुपं परं गणेश्वरं अहममयागधारिणम् ॥ २९ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 अेवमैलः स राजर्षिर्गणेशभजने रतः ।
 ध्यानं कृत्वा सदाऽतिष्ठद्राणेशस्य निवृत्तितः ॥ ३० ॥
 प्रातः काले समुत्थाय सस्त्रीकः स महीपतिः ।
 धर्मयुक्तं यकाराऽपि नित्यं कर्म निरन्तरम् ॥ ३१ ॥
 ततो गणेश्वरं भक्त्याऽपूजयद्भक्तिसंयुतः ।
 यथा गार्ग्येण लो दक्ष शिक्षितः स तथाऽकरोत् ॥ ३२ ॥
 शमीमन्दारदूर्वाश्चापूजयद्भक्तिसंयुतः ।
 प्रार्थं पत्राङ्कुराद्यं स पुष्पं यैवाऽऽयिनोन्नृपः ॥ ३३ ॥

दक्ष उवाच ।

शमीमन्दारदूर्वाणां पूजनं वद मुद्रल ।

सिद्धेर्भुङ्क्तेश्च विपेन्द्र सुतयोर्लक्षलाभयोः ॥ ३४ ॥

शमीमन्दारदूर्वाणां प्रार्थना कीदृशी भवेत् ।

तां कृत्वा पुष्पपत्रादींश्चिनोम्यलं त्वदाज्ञया ॥ ३५ ॥

केन मन्त्रेण योगीन्द्र शमीमन्दारकांस्तदा ।

नरोत्तमो गणेशाय परेशाय समर्पयेत् ॥ ३६ ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु दक्ष मडाप्राज्ञ गार्गापत्यपरायण ।

सन्तुष्टोऽलं विशेषेण प्रश्नेन य वदामि ते ॥ ३७ ॥

गणेशस्यैव मन्त्रेण पूजनीया षमे मताः ।

वस्तुभिर्गार्गापत्यैश्च अलवंस्तोषसंयुताः ॥ ३८ ॥

स्त्रीपुम्भावात्मकं दक्ष नास्ति तत्र विचारतः ।

गकारः सिद्धिरुपश्च णकारो बुद्धिरुच्यते ॥ ३९ ॥

तयोः स्वामी गणेशः स त्रेधाऽपधरो भवौ ।

गार्गास्तस्य तथा पूज्या गार्गापत्यैश्च मन्त्रकैः ॥ ४० ॥

गकाराद्धिम्भभावाप्यो लक्षः पुत्रः प्रकथ्यते ।

तथा गकाररुपाद्धै लाभस्तौ तन्मयौ मतौ ॥ ४१ ॥

(Page भं. ५ अ. ४५ पान १०८)

शमीमन्दारकौ दक्ष वरदानाद्धिशेषतः ।

गणेशाकाररुपौ तौ भावयेन्नात्र संशयः ॥ ४२ ॥

दूर्वा देवीं गणेशस्य मन्त्रेणापूजयेन्नरः ।

अथवा वैदिकैर्मन्त्रैः काण्डादिभिः प्रपूजयेत् ॥ ४३ ॥

नाममन्त्रेण शूद्रस्तान् पूजयेत् सर्वभावतः ।

येतदेव रलस्यं ते कथितं सर्वमञ्जसा ॥ ४४ ॥

प्रार्थनां ते प्रवक्ष्यामि शृणु दक्ष मडामते ।

स्नानयुक्तो वनं गत्वाऽथवा पुरे स्वमन्दिरे ॥ ४५ ॥

यत्र दूर्वा य मन्दारः शमी तिष्ठति तत्र सः ।

गत्वा प्राणम्य तानाद्यौ प्रार्थयेद्भक्तिसंयुतः ॥ ४६ ॥

दूर्वेऽन्नब्रह्मरूपे यामृतरूपे शताङ्कुरे ।

गणेशप्रीणानार्थाय यिनोमि त्वां क्षमस्व भोः ॥ ४७ ॥

शमी सर्वप्रदे देवि गणेशरूपधारिणि ।

यिनोमि त्वां गणेशस्य प्रीणानाय नमाम्यहम् ॥ ४८ ॥

मन्दारवाञ्छितार्थस्य दातर्विघ्नेशरूपक ।

क्षमस्व प्रीणानार्थाय गणेशस्य यिनोम्यऽहम् ॥ ४९ ॥

अेवं प्रार्थ्य प्रजानाथ शमीमन्दारकौ पुरा ।

दूर्वापत्राणि पुष्पाणि विभुं ऽयानाय्य पूजयेत् ॥ ५० ॥

सऽस्रनाममन्त्रैश्च अष्टोत्तरशतैर्नरः ।

अेकविंशतिकैश्चैव नामभिस्ताः समर्पयेत् ॥ ५१ ॥

अथवा मूलमन्त्रेण नाममन्त्रेण वा तथा ।

गाणेशैर्विविधैर्मन्त्रैर्दूर्वादीनि समर्पयेत् ॥ ५२ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं रऽस्यं पावनात्मकम् ।

गाणपत्यप्रदं पूर्णं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

पञ्चमे भाऽे लम्बोदर्यरिते ध्यानदूर्वादिपूजाविधिवर्णनं नाम यत्तुश्चत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.४४

५.४५ श्रवणमाहात्म्यवर्णनं नाम पञ्चयत्वारिंशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

गणेशकीलकं ब्रह्मन् वद सर्वार्थदायकम् ।

मन्त्रादीनां विशेषेण सिद्धिदं पूर्णभावात् ॥ १ ॥

मुद्गल उवाच ।

कीलकेन विडीनाश्च मन्त्रा नैव सुभ्रप्रदाः ।

आद्यौ कीलकमेवं वै पठित्वा जपमायरेत् ॥ २ ॥

तदा वीर्ययुता मन्त्रा नानासिद्धिप्रदायकाः ।

भवन्ति नात्र सन्देहः कथयामि यथाश्रुतम् ॥ ३ ॥

समादिष्टं याङ्गिरसा मध्यं गुह्यतमं परम् ।
सिद्धिदं वै गणेशस्य कीलकं शृणु मानद ॥ ४ ॥
अस्य श्रीगणेशकीलकस्य ।
शिव ऋषिः ।
अनुष्टुप् छन्दः ।
श्रीगणपतिर्देवता ।
ॐ गं योगाय स्वाहा ।
ॐ गं बीजम् ।
विधाऽविधाशक्तिगणपतिप्रीत्यर्थं जपे विनियोगः ।
छन्दऋष्यादिन्यासांश्च कुर्यादादौ तथा परान् ।
ऐकाक्षरस्यैव दक्ष षडङ्गानाथरेत् सुधीः ॥ ५ ॥
ततो ध्यायेद् गणेशानं जयोतीरुपधरं परम् ।
मनोवाणीविहीनं य यतुर्भुजविराजितम् ॥ ६ ॥
शुद्धादण्डमुष्णं पूर्णं द्रष्टुं नैव प्रशक्यते ।
विधाऽविधासमायुक्तं विभूतिभिरुपासितम् ॥ ७ ॥
(Paḡe भं. ५ अ. ४५ पान १०८)
अेवं ध्यात्वा गणेशानं मानसैः पूजयेत् पृथक् ।
पञ्चोपचारकैर्दक्ष ततो जपं समाचरेत् ॥ ८ ॥
ऐकविंशतिवारं तु जपं कुर्यात् प्रजापते ।
ततः स्तोत्रं समुख्यार्थं पश्चात् सर्वं समाचरेत् ॥ ९ ॥
रुपं बलं श्रियं देहि यशो वीर्यं गजानन ।
मेधां प्रज्ञां तथा कीर्तिं विघ्नराज नमोऽस्तु ते ॥ १० ॥
यदा देवादयः सर्वे कुण्ठिता दैत्यैः कृताः ।
तदा त्वं तान् निहत्य स्म कुरुषे वीर्यसंयुतान् ॥ ११ ॥
तथा मन्त्रा गणेशान् कुण्ठिताश्च दुरात्मभिः ।
शापैश्च तान् सवीर्यास्ते कुरुष्व त्वं नमो नमः ॥ १२ ॥
शक्तयः कुण्ठिताः सर्वाः स्मरणेन त्वया प्रभो ।
ज्ञानयुक्ताः सवीर्याश्च कृता विघ्नेश ते नमः ॥ १३ ॥
चराचरं जगत् सर्वं सत्ताडीनं यदा भवेत् ।

त्वया सत्तायुतं द्रुष्टे स्मरणेन कृतं य ते ॥ १४ ॥
 तत्त्वानि वीर्यडीनानि यदा ज्ञातानि विद्वप ।
 स्मृत्या ते वीर्ययुक्तानि पुनर्जातानि ते नमः ॥ १५ ॥
 ब्रह्माणि योगडीनानि ज्ञातानि स्मरणेन ते ।
 यदा पुनर्गणेशान योगयुक्तानि ते नमः ॥ १६ ॥
 धृत्यादि विविधं सर्वं स्मरणेन य ते प्रभो ।
 सत्तायुक्तं अब्रूवैव विद्वेशाय नमो नमः ॥ १७ ॥
 तथा मन्त्रा गणेशान वीर्यडीना अब्रूविरे ।
 स्मरणेन पुनर्द्रुष्टे वीर्ययुक्तान् कुरुष्व ते ॥ १८ ॥
 सर्वं सत्तासमायुक्तं मन्त्रपूजादिकं प्रभो ।
 मम नाम्ना भवतु ते वक्तुर्गुणाय ते नमः ॥ १९ ॥
 उत्कीलय मलामन्त्रान् जपेन स्तोत्रपाठतः ।
 सर्वसिद्धिप्रदा मन्त्रा भवन्तु त्वत्प्रसादतः ॥ २० ॥
 गणेशाय नमस्तुभ्यं उरम्भायैकदन्तिने ।
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं ब्रह्मणस्पतये नमः ॥ २१ ॥
 गणेशकीलकमिदं कथितं ते प्रजापते ।
 शिवप्रोक्तं तु मन्त्राणामुत्कीलनकरं परम् ॥ २२ ॥
 यः पठिष्यति भावेन जप्त्वा ते मन्त्रमुत्तमम् ।
 स सर्वसिद्धिमाप्नोति नानामन्त्रसमुद्भवाम् ॥ २३ ॥
 येनं त्यक्त्वा गणेशस्य मन्त्रं जपति नित्यदा ।
 स सर्वकूलडीनश्च जायते नाऽत्र संशयः ॥ २४ ॥
 सर्वसिद्धिप्रदं प्रोक्तं कीलकं परमाद्भुतम् ।
 पुराऽनेन स्वयं शम्भुर्मन्त्रज्ञो सिद्धिमावभत् ॥ २५ ॥
 विष्णुब्रह्माद्यो देवा मुनयो योगिनः परे ।
 अनेन मन्त्रसिद्धिं ते लेभिरे य प्रजापते ॥ २६ ॥
 शैलः कीलकमाद्यं वै कृत्वा मन्त्रपरायाणः ।
 गतः स्वानन्दपूर्यां स भक्तराजो अब्रूव ह ॥ २७ ॥

सस्त्रीको जडदेनेन ब्रह्माण्डमवलोक्य तु ।
गणेशदशनेनैव ज्योतीरूपो बभूव उ ॥ २८ ॥

दक्ष उवाच ।
अैलो जडशरीरस्थः कथं देवादिर्केयुतम् ।
ब्रह्माण्डं स ददशैव तन् मे वद कुतूहलम् ॥ २९ ॥

पुण्यराशिः स्वयं साक्षात्त्रकादीन् मडामते ।
अपश्यस्य कथं सोऽपि पापिदर्शनयोग्यकान् ॥ ३० ॥

मुद्रल उवाच ।
विमानस्थः स्वयं राजा कृपया तान् ददर्श उ ।
गाणेशानां जडस्थश्च शिवविष्णुमुभान् प्रभो ॥ ३१ ॥

स्वानन्दगे विमाने ये संस्थितास्ते शुभाशुभे ।
योगरूपतया सर्वे दक्ष पश्यन्ति याञ्जसा ॥ ३२ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वमैलस्य यरितं शुभम् ।
यः शृणोति स वै मर्त्यां भुक्तिं मुक्तिं लभेत् ध्रुवम् ॥ ३३ ॥

भाण्डं लम्बोदरस्यैतद्यः शृणोति नरोत्तमः ।
पठति ब्रह्मभूतः श्रावयते जायते स्वयम् ॥ ३४ ॥

नानेन सदृशं किञ्चिद्भुक्तिमुक्तिप्रदं मतम् ।
योगरूपो मडाभाग यत्र लम्बोदरः स्तुतः ॥ ३५ ॥

नानाश्रुतिस्मृतीनां यच्छ्रवणेन क्वलं लभेत् ।
तदस्यैकस्य भाण्डस्य श्रवणेन भवेद्विड ॥ ३६ ॥

नानादानानि ये दद्युस्तीर्थेषु स्नानकारकाः ।
तेभ्यः शताधिकं पुण्यं लभेदस्य तु संश्रयात् ॥ ३७ ॥

प्रतानि यज्ञकान् सर्वान् कुरुते मानवः प्रभो ।
अस्य श्रवणमात्रेण लभेत् तस्माच्छताधिकम् ॥ ३८ ॥

नानातपांसि सर्वाणि यः करोति नरोऽसकृत् ।
अस्य श्रवणमात्रेण लभेत् पुण्यमपारकम् ॥ ३९ ॥

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तो धनधान्यादिभाग्यवान् ।
श्रवणेन नरः सद्यो भवत्यत्र न संशयः ॥ ४० ॥

यद्यद्विच्छति तत्तत्तु सङ्कलं जायते क्षणात् ।
श्रवणेन प्रजानाथ अण्डस्यास्य न संशयः ॥ ४१ ॥

अङ्गनात्र किमुक्तेन साक्षाद्योगप्रदः परः ।
सर्वसिद्धिप्रदः अण्डः कथितस्ते प्रजापते ॥ ४२ ॥

एतं लम्बोदरस्यैव चरितं सर्वसिद्धिदम् ।
कथितं ते समासेन किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४३ ॥

सूत उवाच ।
यथा दक्षाय विप्रेष्य मुद्रलेन प्रकाशितम् ।
मया तव तथात्रेऽपि कथितं भार्गवाग्रणीः ॥ ४४ ॥

चरितं शौनकाद्याश्च श्रुतं लम्बोदरस्य यत् ।
धन्योऽहं भवतां योगाद्भ्रूणेशचरिते रतः ॥ ४५ ॥

विस्तरेण शिवाद्याश्च वेदाद्याः शेषमुष्यकाः ।
नैव वर्णयितुं शक्ता अमृतस्तत्र कोप्यहम् ॥ ४६ ॥

व्यासेन कथितं सर्वं चरितं यादृशं पुरा ।
तादृशं कथितं विप्र श्रोतुमिच्छसि किं पुनः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
पञ्चमे अण्डे लम्बोदरचरिते श्रवणमाहात्म्यवार्णनं नाम पञ्चयत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.४५
॥ श्रीगणननार्पणमस्तु ॥

॥ इति श्रीमुद्रलपुराणे पञ्चमः अण्डः समाप्तः ॥

Proofread by Yash Khasbage

—
MudgalapurAna Khanda 5 Lambodaracharitam
pdf was typeset on September 18, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

